

Zulüm rüzgârlarını, direniş tufanlarıyla altedeceğiz!

Saldırıları artıyor; Egemenlerin işçi ve emekçi halkımıza yönelik topyekün saldırıları hızından hiçbir şey kaybetmeden devam ediyor. Kürt halkına yönelik infazlardan, gözaltılara ve linç girişimlerine, Türkiye Kürdistanı'nda yürütülen askeri operasyonlara, alacakları ödenmeyen işçilere gazlı, sopalı saldırılara kadar geniş bir yelpazede saldırılar sürdürülüyor. İşsizlik ve yoksulluğun artış gösterdiği ülkemizde, **özelleştirme** saldırısı ile büyüyor işsizler ordusu. Sokakta **“dur”** ihtarına uymadıkları gerekçesiyle ayırım yapılmaksızın kurşunlanan halk, askeri operasyonlarda katledilen köylüler korku cenderesi içine alınmak isteniyor.

Direnışleri büyütelim; Bu uygulamalarla devlet önümüzdeki dönem artıracığı saldırıların sinyallerini vermektedir. Terörle Mücadele Yasası sopasını ezilenlerin üzerinde sallandıran devlet, bu zulüm rüzgârlarıyla sisteminin sürekliliğini sağlayabileceğini zannediyor. AKP hükümetinin yıpranan imajı ile birlikte süreci değerlendirdiğimizde saldırıların arttığı gibi direnişlerinde büyüyeceğini görmemiz mümkün. Onların zulümle korudukları duvarları direniş tufanlarıyla yıkmak için harekete geçelim!

Çalışanımıza silahlı saldırı!

Son günlerde ülkemizin çeşitli yerlerinde sıkça karşılaştığımız saldırıların yaşandığı illerden birisi de **Erzincan**'dır. Son olarak **Ulalar**'da işbirlikçi bir muhtar hedef alınarak yapılan eylemde dört çocuğun yaşamını yitirmesini adeta fırsat bilerek kullanan faşizm, olayın sorumlusu olarak gazete çalışanlarımızı kitlelere teşhir etmiştir.

Bu olayın ardından **25 Mayıs** gecesi çalışanımız **Murat Demir** silahlı saldırıya uğrarken, **26 Mayıs** günü ise Malatya büro çalışanlarımızın oturduğu evin kapısı kırılarak eve girilmiştir. Bu saldırılara karşı **29 Mayıs**'ta **Sultanahmet Adliyesi** önünde gazetemiz çalışanları ve okurları saldırıyı kınadı.

Sayfa 8

Çeteler bir kişiyi daha katletti!

Emekçi semtlerde sistemin kendi elleri ile yarattığı, beslediği çete ve mafya unsurların saldırıları devam ediyor.

Bu saldırıların son örneği **Kartal Samandıra**'da yaşandı. **Samandıra**'da uyuşturucu ve çeteleşmeye karşı mücadele eden gençlerden biri olan **Hüseyin Özcan** çetelerin saldırısı sonucu yaşamını yitirdi. Aynı zamanda gazetemiz okuru olan Özcan, öldürüldükten sonra çete elemanları tarafından sürüklenerek mahalle içindeki derenin kenarına atıldı. Saldırının hemen ertesi günü mahallede yürüyüş yapan halk çetelerle işbirliği yapan jandarmayı kınadı.

Sayfa 9

Tekstil işçilerinin öfkesi büyüyor

Bangladeş'teki Tekstil işçilerinin daha yüksek ücret ve daha güvenli çalışma ortamı da dahil "11 talep" için düzenledikleri eylemde polis bir işçiyi öldürmesinin ardından tekstil işçilerinin öfkesi isyana dönüştü. Bangladeş'in pek çok şehrinde on binlerce tekstil işçisi sokaklara dökülerek fabrikaları ve araçları ateşe vermeye başladı. 300'ün üzerinde fabrikanın ve 200'ün üzerinde aracın yakıldığı ya da tahrip edildiği tahmin ediliyor. Polis yapılan çatışmalarda ise en az 100 yaralı var.

Kötü koşullarda düşük ücretle çalışan tekstil işçilerinin taleplerine olumlu bakmayan fabrikatörlere olan öfkesi polisin bir işçi arkadaşlarını öldürmesi sonucu doruk noktasına ulaştı.

Daka-Mimensing otoyolu boyunca yürüyen on binlerce işçi tekstil fabrikalarını ve araçları ateşe verdiler. Savar ve Gazipur'da başlayan olaylar şiddetlenerek Uttara, Mirpur, Kafrul, Tejgaon ve Eski Daka'ya kadar yayıldı. Pek çok şehirde sabah 8'den öğlen 2'ye kadar tüm trafik akışı durduruldu. Çıkan olaylarda 20 polis yaralanırken 500 giysi fabrikası da kepenk kapattı.

Bangladeş Giysi İmalatçıları ve İhracatçıları Birliği BGMEA'nın isyana başlattığını iddia

ettiği 6 tekstil işçisinin isimlerini polise vermesinin ardından polis Gazipur, Savar, ve Sripur'da yaklaşık 100 işçiyi gözaltına aldı. Bangladeş ihracat gelirinin üçte biri tekstilden gelirken işçiler çok kötü koşullarda ve düşük ücretlerle çalışıyorlar.

Alacaklarını isteyen Desan işçilerine polis saldırdı

Tuzla Tersaneler'de bulunan Desan Tersanesi'nde alacaklarını alamayan 70 işçi 23 Mayıs Salı günü tersane önünde direniş başlattı. İşçiler, ücretlerini alana kadar Desan önünde bekleyeceklerini belirtirken Tersane İşçileri Birliği Derneği Girişimi üyeleri de pankartlarıyla işçilerin yanında yer aldı. Tersane önüne yığınak yapan sivil ve resmi polisler, Tersane İşçileri Birliği üyelerinin de aralarında bulunduğu 5 kişiyi yaka paça gözaltına alarak, Tuzla Polis Karakolu'na götürdü. Gözaltına alınanlar ikinci gün serbest bırakıldı. Gözaltıların ardından Çırakoğlu ve Eray Gemi işçilerinin alacakları verildi.

Aynı gün Limter-İş Sendikası öncülüğünde Damsan işçileri de alacaklarının ödenmesi için Damsan önünde eylem yaptı. Eylem esnasında bir araç içeriye zorla girmeye çalışınca direnişteki işçilerin müdahalesiyle karşılaştı. Bu arada polis ile de kısa süreli bir gerginlik yaşandı. Polis işçileri ablukaya alırken, bir kamyonun içeri girmesine müsaade etmeyen işçilere biber gazı sıktı. Patron kendisinin sorumlu olmadığını belirterek taşeronu ödeme yaptığını, taşeronun işçilerin alacaklarını ödemediğini belirtti. Görüşmeden sonuç çıkmayınca işçiler Gamsan önünde direnişlerine devam ettiler.

Polis saldırısı devam etti

26 Mayıs Cuma günü ise saat 07:00'de İçmeler Tren İstasyonu'nda bulunan Limter-İş yöneticileri "savcılığın talimatı var" gerekçesiyle zorla, yerlerde sürükleyerek gözaltına alındı. Saldırıları duyan işçiler Limter-İş Sendikası

önünde toplanarak Tuzla İlçe Emniyet Müdürlüğü'ne yürüdü ve gözaltına alınanların serbest bırakılmasını istedi. Polis amiri ile işçiler arasında tartışma yaşanırken kısa süre sonra işçilerin etrafını çeviren Çevik Kuvvet, biber gazıyla kitleye saldırarak işçileri gözaltına aldı. Gözaltına alınanların sayısı 32'yi bulurken 7 kişi savcılığa çıkarılarak serbest bırakıldı. Diğer işçiler ise akşam saatlerinde serbest bırakıldı.

Gözaltıları protesto etmek amacıyla 27 Mayıs sabahı İçmeler Tersanesi önünde biraraya gelen işçiler buradan sloganlarla tersaneye yürüdü. Öğlen saat 12:00'de ise gözaltıları kınayan bir basın açıklaması yapıldı. Bu arada işçilere saldırı, gözaltına alan polisin tüm aramalarına rağmen(!) taşeron bulunamadı. Polisin bulamadığı taşeronu işçiler bularak polise teslim etti. Polisin taşeron hakkında ne işlem yaptığı ise belli değil. (Kartal)

Filipinler'de gazeteci katliamı

Gazetecileri Koruma Komitesi 22 Mayıs'ta yerel radyo habercisi ve yorumcusu Fernando Batul'un vurularak öldürülmesinin soruşturulması için Filipin hükümetini göreve çağırdı. Palawan Adası'ndaki radyo istasyonuna giderken motosikletli iki kişinin silahlı saldırısına uğrayan Batul, altı yerinden vurulmuştu. Batul, bir hafta öncesinde evine iki el bombası atılarak bir tehdit mektubu da almıştı. Mektupta eleştirel yorumlarına devam ederse ailesine zarar verileceği tehdidi yer alıyordu. Batul Puerto Princesa eski belediye başkanıydı. 2000 yılından bu yana Filipinler'de benzer şekillerde 23 gazeteci öldürüldü.

Endonezya'da deprem

Endonezya'nın Java Adası'nda 27 Mayıs günü erken saatlerde meydana gelen Richter ölçeğine göre 6.2 büyüklüğündeki depremde ölenlerin sayısının 5 bini geçtiği açıklandı. Sosyal İşler Bakanlığı yetkililerinden Yuni Nuraini, başşehir Jakarta'da yaptığı açıklamada, ölü sayısının hızla artmakta olduğuna dikkat çekerek, "Son verilere göre ölü sayısı 5 binin üzerine çıktı" dedi.

Depremin en fazla etkilediği Yogyakarta eyaleti zengin etnik ve dini tarihi ile biliniyor. Ayrıca Endonezya'nın resmen sömürge öncesi sultanlık ile yönetilen tek eyaleti. Şehir merkezinde Güneydoğu Asya'nın en yüksek Buda anıtı olan Borobudur bulunuyor.

Doktor örgütlenmeleri ittifak yaptı

Almanya'daki doktor birlikleri yaptırım güçlerini artırmak için geçtiğimiz Cuma Berlin'de biraraya gelerek "Alman Doktorlar Birliği"ni oluşturdu. Tüm çalışanlar gibi, Avrupa'daki sosyal yıkım politikalarından etkilenen doktorlar, ortak bir örgütlenme altında biraraya gelerek, bundan sonraki politikalara karşı ortak tavır koymak için çalışmalarını başlattı. Birlik adına yapılan açıklamada, kötü ve uzun çalışma koşulları ve de yeni hak gaspı yasalarına karşı tavır geliştirmenin yanı sıra, doktorların mesleki gelişimini kısıtlayan eski yasalara karşı da aktif mücadele edileceği belirtilmekte. Almanya'nın 8 büyük doktor örgütlenmesinden oluşan birliğin sözcülüğüne Dr. Maximilian Zollner getirildi.

Öğrenciler TMY'ye karşı yürüdü

Boğaziçi Üniversitesi Güney Kampüsü önünde biraraya gelen Boğaziçi Üniversitesi öğrencileri yaptıkları basın açıklamasıyla çıkarılmak istenen TMY Tasarısı'nı protesto etti. "Toplumla Mücadele Yasası'na Hayır" yazılı pankart taşıyan öğrenciler, "JITEM terördür, Susurluk terördür", "Korku, infaz, işkence işte TMY" şeklinde slogan atarak Kuzey Kampüsü'ne kadar yürüdü. Burada öğrenciler adına açıklama yapan Nejat Ağırnaslı, TMY'nin yoruma açık olduğunu ve kolluk kuvvetlerine keyfiyet alanı açtığını söyledi.

Ağırnaslı ayrıca "Terörle mücadele adı altında aslında toplumun demokratik kazanımlarını hedef alan yasa tasarısı bizlere 12 Eylül'ü hatırlatıyor" dedi. (İstanbul)

işçi-köylü
senin sesin!
OKU-OKUT!
ABONE OL!
ABONE BUL!

ABONELİK
ŞARTLARI

6 AYLIK: 10.200.000

1 YILLIK: 20.400.000

NOT: İstedığınız süreye denk gelen oranda parayı hesap numaralarımıza yatırarak banka dekontunu yayinevimize fakslayınız ya da postalayınız.

Abonelik ücretine posta masrafları dahildir.

Emekçilere sefalet, uşaklara sefahat

Kendini ülkenin pazarlanması işine adayan ve bunu büyük bir tutkuyla gerçekleştiren AKP hükümeti, bu yolda efendilerinin bir sözünü iki etmiyor.

Milyonlarca işçi ve emekçinin yaşamını, geleceğini belirleyen ekonomi politikaları, bunların sonuçlarını yaşamak zorunda bırakılanların hiçbir fikri alınmadan kapalı kapılar ardında hazırlanarak önümüze sunuluyor. **Egemenler kendi çıkarlarını ezilen kitlelerin çıkarlarıymış gibi yansıtarak kasalarındaki paraya para katarken saltanatlarını da sürdürüyorlar.**

Onların hesapları şişerken emekçilerin cüzdanları boşalıyor; onlar adalarda, köşklere, saraylarda keyif çatarak sokaklarda yatanların sayısı çığ gibi büyüyor. Onların yatları, katları uçakları artarken her gün aklıktan ölenlerin sayısı artıyor. **Onlar kendileri için yeryüzünde cenneti yaratırken, emekçilere cehennem düşüyor.** Onlar lüks koltuklarında uzanmış hangi ülkeyi ne kadar sömüreceklerini düşünenken ezilenler yarın karını nasıl doyuracağını derdinde.

Nerede olursa olsun emperyalistler ve onların yerli uşak ve işbirlikçileri halkların kanı, emeği, alınları üzerinden yükseliyor; katliamlarla, işgallerle yaşıyor, kurşunlardan, ölümlerden besleniyor.

Emekçilere fazla mesai, az ücret ve hak gaspları reva!

Ülkemiz hâkim sınıfları da bundan hiç geri kalmıyor. Ülkeyi yönetenler kısa bir süre içinde palazlanırken halkımızın payına hakaret, zulüm işkence ve açlık düşüyor. **"Satarım arkadaş"** diyenler servet basamaklarını hızla tırmanırken, yolsuzlukları açığa çıkarlar **"vatan sağ olsun"** nidaları atarken, işçilerin payına daha fazla mesai daha az ücret, sosyal güvencesiz bir hayat düşüyor.

Egemenler ne zaman ülkenin **"üstün"** çıkarları için bir açıklama yapsalar ardından devalüasyon yaşıyor, kriz çıkıyor, binlerce işçi işten atılıyor. Kemer sıkması gerekenler ve fedakârlıkta bulunacaklar yine yoksul kitleler oluyor. Sadece son aylarda yaşananlara bakmak bile gerçekleri görmek için yeterli. Tartışmaları bugünlerde tekrar alevlenen deva-

lüasyon gündeminin hemen akabinde ülkemizi **"onurlandıran"** IMF heyeti **"bizim için"** düşünüp tartışmış ve en iyi çıkış yolunu bulmuş! Emekçilerin geleceği için **"iyi niyetlerini"** bakanlara gönderdikleri mektuplarla ileten IMF heyeti bu defa yeterli görmemiş olacak ki ülkemize teşrif ettiler. Nisan ayının sonlarında çalışmalarına başlayan heyet Mayıs'ın ortalarında uşaklara yeni bir yol haritası çizerek veda etti.

IMF Paketi: "Parası olana sağlık, olmayana ölüm!"

SSK hastanelerini Sağlık Bakanlığı'na devrederek özelleştirmenin ivmesini artıran hükümet, görünen o ki efendilerine pek yaranamamış.

IMF heyeti sağlık harcamalarının istenilenin üstünde olduğunu buyurmuş ve bu konuda gerekli yasal değişikliklerin yapılması talimatını vermiş. Yapılan açıklamalarda SSK'nın 2004'te **6,6 milyar YTL** olan sağlık harcamalarının 2005'te **7,5 milyar YTL**'ye çıktığı belirtiliyor. İlaç harcamalarının da 2005'te yüzde 32'ye 2006'da yüzde 35'e yükseldiği iddia ediliyor. 2004'te **2 milyar 688 milyon YTL** olan SSK'nın ilaç harcamalarının 2005'te **3 milyar 553 milyar YTL**'ye ulaştığı, 2006'da da **4,8 milyar YTL**'yi bulacağı açıklanıyor.

Yeşil kartlardaki harcamaların arttığına da dikkat çeken IMF şefleri hükümetten yeşil kart ödemelerine ayrılan ödeneğin düşürülmesini istiyor. Ayrıca Emekli Sandığı'ndaki sağlık harcamalarından da memnun olmayan heyet, bu noktada hükümetin daha fazla çaba sarf etmesini istiyor. Yoksul, emekçilerin sağlık hizmetlerinden faydalanabilmesinin tek yolu olan yeşil kart da artık emperyalistlerin hede-

finde.

IMF Türkiye masası **Şefi Lorenzo Giorgianni** başkanlığındaki heyetle görüşen Devlet Bakanı ve Başbakan Yardımcısı **Abdullah Şener** de aldığı direktifler doğrultusunda **Sosyal Sigortalar** ve **Genel Sağlık Sigortası Yasası**'nın olduğu gibi Meclis'ten geçeceğini ilan etti. Heyeti kabul ederek ağırlayan Devlet Bakanı **Ali Babacan** ise "bu hedeften asla ve asla sapma, gevşeme olmayacak. Bu kazanımın halkımız gayet iyi farkında. Halkımız Türkiye'nin bu kısa zamanda elde ettiği ekonomik başarıları, enflasyonla mücadelede kat ettiği başarıyı gayet iyi görüyor. Dolayısıyla halkımızın böylesine kazanım olarak gördüğü, halkımızın böylesine benimsediği bir hedeften sapmamız, taviz vermemiz mümkün değil. Onun için temel konularda, politikalarda asla taviz, asla değişiklik yok" sözleriyle üzerine düşeni iyi yapan becerikli bir siyasetçi profili ile emperyalistlerin sözcülüğünü yapıyor.

Bilindiği gibi AKP hükümeti yasanın bir bölümünü Meclis'ten geçirmiş ancak oluşan tepkiler ikinci bölümü için daha ağır hareket etmesini zorunlu kılıyordu. IMF ziyareti ve sonrasında talepler ülkemizde sağlık politikalarının kimin elinde olduğunu çok iyi gösteriyor. Hükümet, IMF'nin iznini almadan adım atamıyor ve emirleri harfiyen uyguluyor. Sağlık harcamaları son yıllarda ciddi bir düşüş yaşarken ve parası olmadığı için hastane kapısında ölenlerin görüntüleriyle daha sık karşılaşırken bu durum emperyalistleri hiç ilgilendirmiyor.

Tüm bunlar bir yana **1999-2006** yılları arasında genel bütçe içinde sağlığa ayrılan pay yüzde 35'ten yüzde 23'e gerilerken Sağlık Bakanlığı'nın bütçesi ise % 25'ten % 15'e düşmüştür. Ancak efendiler bunu bile emekçilere çok görmekte; sağlık harcamalarındaki bu erimenin artırılmasını, sağlığın piyasaya tamamen açılmasını istemekte; bunu için de acele etmektedirler. Ülke kaynaklarının peşke çekilmesi, işsizlik ve yoksulluğun artırılması demek olan özelleştirmeleri büyük bir istihla uygulayan hükümet, şu anda ayrılan payı da sermayenin rahat dolaşımı ve gelişimi için kullanmaktadır. İddia edildiği gibi sağlık harcamaları gerçekte artmamakta tersine düşmektedir. 1999 yılında **5 dolar** olan kişi başına koruyucu sağlık harcaması **4,8 dolara** düşmüştür.

Paran kadar sağlık anlayışı ile özetlenebilecek olan Genel Sağlık Sigortası Yasası'nın kalan bölümlerinin bir an önce geçmesi için bastıran IMF'nin direktifleri ile aylık geliri 127 YTL'nin üzerinde olan herkesten gelirine göre her ay için 64-431 lira arasında değişen miktarlarda sağlık sigortası primi alınacağı gibi tedavi masrafları için de ayrıca kurumların belirlediği miktarda katkı payı alınacak.

Emeklilik yaşını 68'e çıkaran, çalışanların prim yükünü artıran, emekli maaşlarını dörtte bir ile dörtte üç oranında azaltacak olan yeni yasa emekçilerin sırtına daha ağır vergi yükleri getirecektir.

Emekçiler günlük

3 YTL ile yaşamak zorunda

IMF'nin eteğine yapışan hükümet her fırsatta uygulanan ekonomik programların işsizliği ve yoksulluğu düşürdüğünü ve taviz verilmeyeceğini açıklarken rakamlar ise gerçekleri söylüyor.

Türkiye İstatistik Kurumu tarafından geçen hafta açıklanan yoksulluk göstergelerine göre Türkiye'de her dört kişiden biri yoksulluk sınırının altında yaşıyor. Kentlerde yaşayanların yüzde 17'si kırsal nüfusun ise yüzde 40'ı sınırın altında yaşıyor. Özellikle kırsalda yaşayan 11 milyon insanın bu sınırın altında olduğu ve rakamın giderek arttığı belirtiliyor. Verilere göre Türkiye'de 18 milyon kişi yoksulluk, 909 bin kişi de açlık sınırının altında yaşıyor. Ülkemizde her 100 kişiden 26'sı yoksul kategorisine giriyor. Bu emekçilere günlük 3 YTL'lik bir harcama düşüyor. Yine yapılan araştırmalara göre Şubat ayı itibarı ile işsizlik oranı bir önceki aya göre binde 1 artarak % 11,9'a çıktı. İş bulamayanların oranı ise şehirlerde % 13,9 olurken; köylerde ise bu rakam % 8,8'e ulaşmış durumda.

Bu rakamların anlattıkları IMF ve **Dünya Bankası**'nın yarattığı pembe tabloyu yok ediyor. Emperyalistlerin uşakları hâkim sınıfların bugünkü temsilcisi AKP'nin çizdiği refah tablosunu yalanlıyor. **Uygulanan ve ileride uygulanacak politikaların kimi zenginleştirceğini gösteriyor bu rakamlar.** Kimin işsiz kalacağını kimin açlık çekeceğini. **İşte IMF'nin reçetesi! İşte AKP'nin icraatları!**

Saldırlara karşı güçlü barikatlar kuralım

Mersin'de bayrak provokasyonu ile gelişen olayların devlet tarafından bugün giderek tırmandırılan bir sürecin başlangıcı olduğu oldukça açık ve nettir. Zira mevcut hükümetin yıpratılması/yıpratılması sürecine hız kazandırılan bu dönem, geldiğimiz aşamada en üst noktada işletilmektedir. Mersin'le gelişen ve ardından bir dizi bölgede devam eden sivil faşist saldırılar Büyükanıt'ın geçtiğimiz yıl verdiği meşhur brifinginde ortaya konulan devlet yönelimi ile paralel işletilen süreç, birbirinden bağımsız ve kopuk değildir. "Düğümeye kim bastı?" sorularının tartışıldığı ve sorulduğu yerde, bu soruların ve bu zeminde yürütülen tartışmaların halk kitlelerinin bilincinin bulandırılmasından başka bir işe yaramadığı gerçeğini o gün de söyledik, bugün de söylüyoruz.

Kürt halkı merkezli yürütülen ve özünde toplumun tüm kesimlerini hedefleyen saldırıların bir parçası olarak değerlendirilmesi gereken sivil faşist saldırılar, gelinen noktada devletin halka karşı kullandığı bir silah olma özelliğini korumaktadır. İstanbul Üniversitesi'nde devrimci, demokrat ve yurtsever öğrencilere yönelik gerçekleşen ve görüntüleri adeta halka korku salmak amacıyla dakikalarda izletilen görüntülerin ardından, Ordu ve İzmir'de yeni saldırılar gerçekleşti. Yoğunlaşan sivil faşist saldırılar ve esas olarak da Dilek Polat'ın cenazesine yönelik yapılması istenen linç girişiminin hesabının sorulması amacıyla Proletarya Partisi tarafından gerçekleştirilen MHP, BBP ve Ülkü Ocakları'na yönelik bombalı eylemlerin ardından TKP ve Kürt esnafın işyerlerine yönelik saldırılar gerçekleşti.

Bu saldırı furiasını İzmir'in Bağyurdu belesindeki saldırılar izledi. 19 Mayıs günü zabıtalara Kürt pazarcılar arasında başlayan kavgaya, devreye ülkücülerin sokulması ile birlikte büyüdü ve belde-den Kürtlerin göç ettirilmesi ile sonuçlanan saldırının ardından Kürt ailelerinin evlerine Türk bayraklarının asılması ile son buldu.

Devlet organizeli bu saldırıların devamı ya da bir parçası olarak değerlendirilebilecek olan saldırılar Türkiye Kürdistanı'nda da yaşandı/yaşanıyor. Hakkâri'de asker çocuklarına yönelik HPG tarafından yapıldığı öne sürülen eylemin ardından "devasa" bir korucu kitlesi ile "terörü" lanetleme mitingi organize edildi. Ancak eylemi üstlenmeyen HPG'nin yaptığı açıklamada devletin iddia ettiği gibi araçta asker çocuklarının değil, bölge halkının çocuklarının olduğu ifade edildi. Bu olay devlet tarafından da "gerektiği" gibi işlenmeyerek, olayın yaşandığı anda verilen tepkilerle sınırlı kaldı. Olayla ilgili MHP'nin internet sitesi olan "ulusal ihanet"te çıkan yorum ise oldukça ilgi çekici: "Psikolojik harekâtın gereği olarak, servisteki yöre halkı çocuklarının 'asker çocukları' diye basına servis edilmesi de dikkat çeken bir başka ayrıntıdır. Hakkâri'de çocuklara yönelik bombalama eylemi bahanesiyle tankları şehir merkezine sokan ve bu görüntüye toplumu alıttırmaya çalışan Büyükanıt ve yetta ekibi, aynı şekilde, önce birkaç küçük vilayetimizde ve sonrasında büyük illerde benzer eylemleri gerçekleştirerek ve tankları şehir merkezine sokarak, 'de facto' bir sıkıyönetim hali gerçekleştirmeyi planlamaktadır." (22.05.06 Gündem)

Bu değerlendirme ve yorumları temel olarak

sonuç çıkarmak doğru olmayacaktır. Ancak süreçte yaşanan diğer gelişmelerle birlikte düşünüldüğünde, devletin önümüzdeki dönem açısından başta erken seçim olmak üzere bir dizi gelişmeyi gündemleştirme hedefi içinde olduğu açıktır. Devlet eliyle geliştirilen milliyetçi saldırılarla birlikte MHP'nin iktidara hazırlık kongre çalışmaları içinde bulunması, tesadüfî değil planlı bir sürecin işletilmesidir. Yine CHP'nin sağ kesimlere açılma söylemleri ve kurtarıcı olarak gösterilmesi yeni bir makyaj tazeleme ihtiyacına işaret etmektedir egemenler açısından. Danıştay saldırısı ile birlikte iyice gündemleştirilen erken seçim tartışmaları, AKP'nin bu saldırılarla bilinçli olarak yıpratılması ve ABD'nin sürece dair yaptığı açıklamalarda AKP ile artık yürünemeyeceğini söylemesi bu tartışmaların hangi noktada sonuçlanacağını göstermektedir.

Gerek ülkemiz açısından gerekse de uluslararası planda bu sürecin önemli bir halkası olan Kürt hareketi ise ülkemiz hâkim sınıfları açısından tarihsel pratiklerle ilerlemektedir. Sınıra yapılan askeri yığınak ilk günkü şatafatını kaybetmiş durumda. Gerillanın olduğu bilinen dağların ve boş arazilerin bombalanması ile devam eden operasyon, yoğunluklu olarak sürdürülmektedir. Devletin yaptığı yığınak bir boyutunu Kürt hareketinin imha edilmesi oluştururken, diğer boyutunu da Irak'ta yaşanan süreç oluşturmaktadır. Devlet açısından namus sorunu haline getirilen Kerkük sorununun çözüm yolunun askeri müdahale olarak planlanmasından kaynaklı olarak, sınır dışı operasyonun meşrulaştırılması ve ABD ile bu konuda yürütülen pazarlıklar

gelinen aşamada sonuç alınmamış bir şekilde duruyor. ABD'nin Irak'taki tıkanmışlığı ve bu tıkanıklıktan kurtulmak için Kürtlerin elinde bir koz olması, operasyona ABD tarafından izin verilmesini de engellemektedir. Hükümetin oluşturulduğu Irak'ta Kürtler ve Şiiler ağırlıkta olmak üzere paylaşılan yönetimde ilan edilen "özerk yönetimler" Türkiye'yi bir hayli rahatsız etmekte. ABD'nin PKK ile ilgili olarak yaptığı son açıklamada "Bundan sonra terörle mücadelede öncelikli hedeflerimizden biri PKK olacaktır" açıklaması ise tıpkı daha öncekiler gibi hiçbir inandırıcılık taşımamaktadır. Çünkü bölgede Kürtleri karşısına alması demek ABD açısından zaten iyi gitmeyen süreçte bir cephenin daha açılmasına neden olacaktır. ABD'nin bu süreçte karşısına yeni bir cephe açması durumu ise olasılık dâhilinde görünmüyor.

Devletin tırmandırdığı saldırılara paralel olarak gündeme getirdiği yeni uygulama ve yaptırımlar Kürt halkı açısından tepki ve öfke patlamasını beraberinde getirecektir. Hakkâri Jandarma Komutanlığı tarafından çıkarılan genelge ile çocukların para ve şeker verilerek mayın temizlemesine çıkarılması devletin "akıllara durgunluk" veren uygulamalarından biridir. Diyarbakır olaylarında ellelerinde taşlarla direnen çocukları, günlerce yapılan yayınlarla hedef tahtasına oturtan devlet, çözümü böylesi yöntemlere devreye koyarak aramakta. Devletin saldırılarının hız kazandığı bu süreçte, yangının ne yöne doğru büyüüleceği önemlidir. Yangının ne yöne savrulması gerektiğini tayin edebilmek içinse öncelikle yangını çıkarma gücüne ve inancına sahip olmak gerekir.

Sınıfsal Bakış

HALK DÜŞMANI "DÜŞMAN" KARDEŞLER

"Türkiye'nin 11 Eylül'ü", "İkinci 28 Şubat" gibi sansasyonel değerlendirmeler başta olmak üzere, aynı kişilerin/çevrelerin bile kısa zamanda birbirinin tam aksi yorumlar yapabildiği ve kitleleri çeşitli amaçlar doğrultusunda yönlendirmek için gayret içine girdiği Cumhuriyet Gazetesi ve Danıştay saldırıları; açıkta olan yönleri ve şimdilik doğurduğu sonuçlardan dahi anlaşılmalıdır ki, hakim sınıf klikleri arasındaki dalaşma ve sınıf mücadelesine karşı mevzileri güçlendirme hesaplarının ürünüdür.

Bu saldırıları düzenleyen güçlerin, efendileri olan emperyalistlerin Ortadoğu'daki hesapları çerçevesinde ülkedeki rejimi tahkim etme yönünde bir amaç taşımakta oldukları da, meselelerin ihmal edilmemesi gereken bir başka boyutunu oluşturmaktadır. Birbirleriyle bağlantılı bütün bu amaçların birkaç eylemle gerçekleştirilmesi gibi bir saflık içinde olunamayacağı açık bir gerçekse de, böylesi büyük çaplı provokasyonların kimi eşiklerde tetikleyici rol oynaması ya da manivela rolü üstlenmesinin söz konusu olduğu da iyi bilinmektedir.

Türkiye'deki gelişmelere bölgedeki süreç eşliğinde ve geniş bir perspektifle bakılması halinde, eylemlerin zamanlaması ve seçilen hedefler daha iyi anlaşılacaktır. Bu tür durumlarda çözücü olarak kullanılmaya çalışılan, klasik "**Kimin işi ne yapıyor/yaradı?**" sorusunun, hâkim sınıf kliklerinin özellikle de medyayı kullanarak yarattığı kafa karışıklığı içinde yanıtını bulamaması da böylelikle aşılabilir.

Eylemin zamanlaması ve hedeflerinden, saldırılara katılanların kimliğine ve bu kişilerin diğer bağlantılarına; eylem hazırlıkları ile bu esnadaki ilişki ve tutumlara kadar açığa çıkan ve ayrıntılandırılabilir bir dizi belge ve bulgu, amaçlardan birisinin AKP'nin hükümetten tasfiyesi olduğunu göstermektedir. Bununla beraber, ona alternatif olarak "**milli mutabakat**" içerisinde değerlendirilen, "**kızıl elmacı**" söylem çerçevesinde ırkçı, şoven, laikçi söylem tutturana kim varsa hepsinin şu veya bu biçimde geliştireceği bir "**hükümet**" formülü de hedeflenmektedir.

Muzaffer Tekin isimli intihar şovmeni "**yiğit, kahraman**" Türk subayının serbest bırakılması, Cumhuriyet ve Danıştay saldırıları ile o ve onun gibi katiller, provokatörler ekibinin ilişkisinin olmadığını değil, sadece "**bağımsız**" Türk yargı ve polisine uygun bir biçimde ve bir yerden sonra müdahale edildiğini gösterir.

Kendileriyle ilgisinin farkında oldukları için bu duruma "**çete**" söylemleri ("provokasyonun arkasından bir ihanet çetesi çıktı" 23.05.06) ve Şemdinli'deki gibi "**gittiği yere kadar gideceğiz**" sözleri ile heyecanlı biçimde angaje olan Tay-

yip ve arkadaşlarının hevesleri kursaklarında kalınca, dilleri de boğazlarına kaçmıştır. "**İktidarsızlık**" olgusu kendisini bu konuda da göstermiş ve AKP'yi daha ileriye gitme açısından soluksuz bırakmıştır. Son süreçteki çok yönlü sıkışma ve gerileme nedeniyle talep edilen ABD ziyareti bu açıdan kritik önem taşımaktadır.

AKP'yi bu noktaya getiren gelişmelerin bir dizi nedeni bulunmaktadır. Bunların başında Türkiye'de son dönemdeki hükümetler açısından gelenekselleşen bir ortalama kullanım/yaşam süresi bulunmaktadır. Bunun hiç kuşkusuz emperyalist politikaların uygulanması ile doğrudan ilgisi vardır. Konuyla ilgili en somut göstergeler ekonomik ve sosyal verilerdir. AKP, her ne kadar kendisine bağlı kurumlara yaptırdığı kimi hesaplara ve kuru propagandalara dayanarak bir "ekonomide düzelmeye" masalı tutturdu ve buna il önce kendisi inandı ise de, gerçekler tamamen aksi yönde cereyan etmeye devam etmektedir.

Kendi patronlarının verileri bile AKP'yi yalancı çıkarmaktadır. Dünya Bankası'nın **12 Mayıs 2006**'da yayımlanan "**Dünya Ekonomik Göstergeleri - 2006**" raporuna göre, Türkiye gelir dağılımı bozukluğunda 180 ülke arasında 34. sırada gösterilmiş bulunmaktadır. Türkiye'yi 144 ülkeden daha kötü bir durumda gösteren neden; birinci yüzde 10'luk nüfus dilimi ile sonuncu yüzde 10'luk dilim arasındaki gelir farkının 17 kat olmasıdır (yüzde 2 ile yüzde 34.1). Nitekim ilginç bir rastlantı olacak ki, aynı gün Genel Kurulda konuşma yapan **Güler Sabancı**, Holdinglerinin son bir yıl içinde piyasa değerinin yüzde 100 arttığını söylüyor, 2005 yılında 14.2 milyar YTL'lik ciro yaptıklarını, bunun 689 milyon YTL'sinin net kar olduğunu açıklıyordu.

AKP döneminde, 90 milyar dolar tutarındaki dış borç, 200 milyar dolara çıkmıştır. Buna ek olarak iç borcun 140 milyar doları bulması ile İMF'nin "**en hayırlı**" müşterisi konumunun elde edilmesi boşuna değildir. Dünyadaki son dalgalanmaların en çok Türkiye'deki piyasa(lar)da hissedilmesi de "**rastlantı**" sayılmaz. Bunun döviz ve faiz artışı gibi değil, esas olarak çok geçmeden anlaşıldığı üzere halka katmerli zamlarla yansıtacağı görülecektir. "**Sıcak para**"nın yatırım/istihdam koşulları olmayan Türkiye'den kaçmasının kaçınılmazlığı ya da başka bir deyişle, kısa süreli konaklamasının beklenmedik bir durum olmayışı, anlaşılabilir bir durumdur.

Kendi kurumları olan **TÜİK** son üç yılda açlık sınırının yüzde 43, yoksulluk sınırının yüzde 49 arttığını belirtmektedir. **Kamu-Sen**'in son araştırmasına göre tek kişinin yoksulluk sınırı Nisan ayında asgari ücretin yaklaşık 3 katına ulaşarak,

964.17 YTL olmuştur. Açlık sınırı ise 739.56 YTL'dir. Dikkat edilirse artık ailelerin açlık ya da yoksulluk sınırından öte kişilerinki de kıyaslama yapılması için tespit edilmektedir. Zira asgari ücretler, bırakın aileleri açlıktan, yoksulluktan kurtarmaya, tek başına kişilere dahi yetmemektedir.

AKP'nin işbaşına geldiği 2002'den bu yana yüzde 21.8 olan işsizlik oranı, TÜİK'in son verileri üzerine yapılan "**gerçekçi**" hesaplamalara göre yüzde 23'e ulaşmış durumdadır. Geçici işlerde çalışanları, mevsimlik işçileri, iş aramayanları hesaba katmadığı için işsizlik oranını yüzde 11.9 olarak açıklayan TÜİK (eski adıyla DİE), eskiden beri büyük bir yalan söylemektedir.

AKP'nin "**devrim**" yaptığı Avrupa Birliği alanında da işler yolunda gitmemektedir. AB'nin 12 Haziran'da yapılacak Ortaklık Konseyi toplantısı için hazırlanan "**Tutum Belgesi**"nde, "reformların yavaşladığı, önceden çıkarılan yasaların uygulanmadığı, sivil-asker ilişkilerinde düzelmeye olmadığı, ifade özgürlüğündeki düzenlemelerin yetersiz kaldığı, dini azınlıklara mülkiyet ve temsil hakkının hala verilmemesi, PKK terörüne karşı güç kullanımının dengesiz olduğu, Kıbrıs'a limanların bir an önce açılması gerektiği" vurgulanmaktadır.

Bir diğer konu AKP'nin "**İslam**" modeli olarak ambalajlanmasıydı. Bizzat ABD'de kotarılan, kadrolarının belli bir bölümü dahi orada yetiştirilen AKP, 11 Eylül sürecinde **GOKAP/BOP** açısından önem taşıyan bir model oluşturuyordu. Bu durumun gelinen aşamada, özellikle de İran ile ilgili saldırı hesaplarının yapıldığı süreçte, uygunsuz bir konum oluşturduğu tartışılır hale gelmiş bulunmaktadır. ABD ile İran konusunda yapılan bir dizi görüşmenin (özellikle C. Rice) tatmin edici sonuçlar çıkarmadığına dair ortaya çıkan bilgiler giderek daha fazla anlam kazanmaktadır.

Yine bu bağlamda PKK'ye yönelik olduğu yorumu yapılmakla beraber, ABD ile Genelkurmay düzeyindeki görüşmelerden sonra başlatılan, İran ve Irak sınır bölgesindeki 250 bin askerlik yığınak da bölgeye ilişkin hazırlıklar açısından önemli bir gelişmedir. Kaldı ki TSK'nın herhangi bir adımının ABD'den bağımsız atılmayacağı düşünüldüğünde, böylesine büyük sayılabilecek bir manevranın "**sınır güvenliği**" ile açıklanması mümkün değildir. Nihayet, **Cüneyt Zapsu**'nun ne kendisi ne de Tayyip tarafından yalanlanamayan "**skandal**" konuşmasında, ABD'lilere sarf ettiği, "**Onu deliğe itmeyin, kullanın.**" şeklindeki tavsiyeleri "**her şeyi**" özetlemektedir.

Gelişmeler bu yönde mesafe alırken, saldırılar ile yaratılan provokasyonun beslediği ortamdan nemalanmak isteyenlerin başında gelen en rezil aktör **Deniz Baykal**'dır. Son sürecin en azılı halk düşmanı Baykal, **3 Mayıs** günü Hacettepe Üniversitesi öğrencilerinin yoğun protestolarına dayanamayıp kaçmak zorunda kaldığı toplantıda, "**terörle mücadelede hak hukuk olmaz**" derken, azınlıkta tavan yapıyordu. Danıştay saldırısından bir gün önce ise, Cumhurbaşkanlığı seçimini kast

ederek, "**Olay ciddidir. Cumhuriyet tarihimizin en önemli kırılma noktalarımızdan birisine yaklaşıyoruz. Gerekirse son çare olarak sine-i millete döneriz.**" demek suretiyle, büyük bir sabırsızlığın ıstırapı içinde, her yolu mubah gören kendi cephesini ele veriyordu.

Bütün bu olgular birlikte değerlendirilip, olaylar ve gelişmelerin birbirleriyle bağlantıları incelendiğinde, hâkim sınıfların bir sene önce tam bir mutabakat ile ele alıp yakın günlerde gündeme soktukları "**terörle mücadele yasası**" tasarısı; aralarında süren ve zaman zaman böylesi komplo ve provokasyonlarla şiddetlenen it dalaşlarına karşın, Türkiye'deki esas sorunun ne olduğuna dair gerçekliği göz ardı etmememizin en önemli ispatı olarak orta yerde durmaktadır.

19 Mayıs'ta Mustafa Kemal'in huzurunda kenetlenen, "**Ortada risk yokmuş, her şey yolundaymış gibi davranamayız.**" (27.05.06) diyen patronlar kulübü TOBB başkanı Rifat Hisarcıkloğlu ile beraber hiç itirazsız kol kola giren bu "**düşman kardeşler**", emperyalizmin uşağı ve faşist diktatörlüğün sadık bekçileridir. Aralarında kitlelere ve kamuoyuna yansıtılmaya çalışıldığı ölçüde temelli farklar, özellikle de nitelik farkı bulunmamaktadır. Bu yüzdendir ki T.C tarihi boyunca, her kurulan hükümet, bir öncekinin kaldığı yerden bayrak yarışı sürdürmüş, halka zulüm, baskı ve sömürü politikalarını daha da katmerleştirmek için var gücüyle çalışmıştır. Bu yüzdendir ki, komprador patron-ağa devletinin temel politikalarına dair hâkim sınıf partileri arasında esaslı hiçbir ihtilaf yaşanmaz, yaşanamaz.

Buna rağmen, DTP başkanı Ahmet Türk, yedikleri darbelerden akıllanmamayı reformizmin bir meziyeti olarak bize öğretmeye çalıştığı için olsa gerek, hala şöyle seslenmektedir, "**Sayın Başbakan bizi muhatap almak zorundasınız. Bu başbakan hepimizin başbakanı. Eğer cesaret gösterilmezse. Ne çeteler durdurulabilir ne de savaşan kazanan güçler engellenebilir.**" (20.05.06). Buna rağmen KESK başkanı İsmail Hakkı Tombul şunu söyleyebilmektedir, "Artık laik Türkiye demenin zamanı gelmiştir." (27.05.06). Bu nedenle de Emek Platformu denilen işçi sınıfının mücadelesini Engelleme Platformu, tekrar meclise gönderilen SSGSS yasa tasarısı için iş yerlerinde bildiri okuyarak yarım saatlik "**eylem**"(eylenme) kararı alabilmektedir.

Hâkim sınıf kliklerinin, değil halk kitlelerini, reformistleri de sağlı sollu yedekleyerek sürdürdükleri it dalaşının ötesinde, devleti oluşturan bütün kurumları aracılığıyla bir bütün olarak sınıf mücadelesine var güçleri ve el birliğiyle müdahale etmekte oldukları gerçeği sürekli gözden kaçırılmaktadır. Meselenin esas müdahale etmemiz ve kitleleri bilinçlendirmemiz gereken yönü burasıdır.

Bunun da ilerisinde, dikkatlerin bu gerçekliğe çekilmesi ve mücadelenin esas zemine sürdürülmesi gerekmektedir. Aksi takdirde, halk kitlelerin birbirlerine düşürülmesi ve çatıştırılması ile güçlerin bölünmesi söz konusu olacak ve esas düşmana yönelik mevzi ve barikat oluşturulması yönünde mesafe alınamayacaktır.

Deri işçilerinin direnişleri sona erdi, mücadeleleri devam ediyor...

dan önce Jandarma'nın, Kaymakam'ın kendilerine hizmet ettiğini düşünen işçiler, direniş boyunca yapılan saldırılarla bu kurumların kimlerin yanında olduğunu kendi pratik süreçlerinden öğrenmiştir. Bugün direniş bitmesine rağmen işçilerin sendikayı sahiplenmesi dost ve düşmanlarını tanıdıklarını göstermektedir. Deri-İş Tuzla Şubesi'nin de bu direnişlerden ders çıkarması ve bu dersler ışığında örgütsüz olan fabrikalara yönelmesi gerekmektedir.

"Saldırlara rağmen 6 ay onurumuzla direndik!"

Direnin sona ermesinin ardından Cevahir Deri işyeri temsilcisi **Haydar Kaya**'nın düşüncelerini aldık.

- Patronun saldırısına karşı sendikayla ortak karar alarak direnişe başladık. Uzun bir süre bu direnişi başarıyla sürdürdük. **Türk-İş** bize sahip çıkmadı. Diğer ilerici, sendika, kurum ve kuruluşlardan da yeteri kadar destek alamadık. 28 arkadaş, direnişler konusunda tecrübeliydik. Taşeron, asker ve deri patronları bir olup bize saldırdılar. Bu saldırılara rağmen biz 6 ay direndik. Direniş boyunca özellikle maddi sıkıntıyı çok yaşadık. Bazen direniş yerine gelmek için yol parası bulamadık, evimize ekmek götüremedik, çocuklarımıza harçlık veremedik. Geline aşamada sınıf dostlarından destek de çok zayıflayınca işçiler ve sendika biraraya gelip ortak karar alarak direnişimizi sonlandırdık.

Direnin, havzadaki işçileri birbirine daha fazla kenetlemiştir. Bu da bizim yani işçilerin kazanımı olmuştur. **(Kartal)**

✓ Serna-Seral'de toplu sözleşme imzalandı

Toplu sözleşme sürecinde patronun uzlaşmaz tavrı nedeniyle 71 Serna-Seral işçisi, **16 Eylül 2005** tarihinde greve başlamıştı. Patron **Serdar İpekşen** ise 19 Eylül 2005 tarihinde lokavt ilan etmişti. 16 Eylül'de fabrika önünde çadır kurarak direniş başlatan işçiler, birçok baskıyla karşı karşıya kalırken kararlı bir şekilde direnişlerine devam ettiler. İşçilerin uzun süren kararlı tutumu patrona geri adım attırdı. **18 Mayıs günü** Serna-Seral grevinin 247. gününde sendika ile patron temsilcileri biraraya gelerek sözleşme imzalandı.

Yapılan sözleşmeyle ilgili bir açıklama yapan **TEKSİF** Bakırköy Şube Başkanı **Çetin Yelken** "Devam eden görüşmeler sonucunda iki yıllık anlaşma sağladık. Anlaşmamıza göre, ücretlerde birinci yıl % 12, ikinci yıl ise % 10 artış sağlanacak. Yılda iki kez ikramiye verilecek. Her işçiye 1250'şer YTL sözleşme farkı ödenecek. İşçiler bir ay ücretli izinli sayılacak. Bir ay sonunda fabrikadaki üretim devam etmez, kapanırsa işçilere tazminatları yedi taksitle verilecek" dedi.

(Kartal)

6 Şubat 2006 tarihinde patronun sahte kapatma saldırısına karşı **Deri-İş Tuzla Şubesi** öncülüğünde direnişe başlayan Dünya Deri işçilerinin direnişi sendika ile patron arasında yapılan protokol sonucu **17 Mayıs 2006** tarihinde sona erdi. Yapılan protokole göre Dünya Deri, tekrar üretime başlarsa direnişte bulunan işçileri alacak. Direnişteki işçiler parça parça patronun ikinci işyeri olan Öz Deri fabrikasına alınacaklar. Protokol imzalanmasının ardından işçilerin tüm hakları ödendi.

Yine Deri-İş Tuzla Şubesi'nde örgütlendikleri için **24 Kasım 2005** tarihinde işten atılan ve o tarihten itibaren direnişe başlayan **Cevahir Deri** direnişi de 24 Mayıs 2006 tarihinde sona erdi. Patronla yapılan görüşme sonucunda direnişte bulunan sürenin yaklaşık yarısının ücreti işçilere ödendi.

2002 yılında kurulan **Dünya Deri**'de, Deri-İş Sendikası Tuzla Şubesi tarafından 2005 yılında örgütlenmeye başlandı. Patron, fabrikayı kurduğu günden 2005 yılına kadar işçileri sosyal haklardan mahrum etmekte ve istediği gibi çalıştırmaktaydı.

Sendikanın örgütlenmesini hazmedemeyen patron, **6 Şubat 2006** tarihinde işyerini "geçici olarak" kapattığını belirterek, makinelerini boşalttı. Bu tarihten sonra çeşitli yerlerde fason üretim yaptı, ikinci işyeri olan Öz Deri'de üretime devam etti. İşçiler sendikanın öncülüğünde onurlu bir direniş sergiledi. Dünya Deri'nin tekrar açılmayacağı, direniş sürecinde işçiler ve sendika tarafından anlaşıldı. Bunun üzerine sendika işçilerle biraraya gelerek süreci tartıştı ve ortak karar alarak direnişi sonlandırdı.

Cevahir Deri'de de 7 aylık bir direniş süreci yaşandı. Bu süre içerisinde direnişçiler tüm demokratik haklarını kullandılar. Cevahir Deri'de de yapılan saldırılar işçilere geri bir adım atılamadı.

Buradaki direniş de işçilerle sendikanın biraraya gelerek süreci tartışması ile son buldu.

Her iki işyerinde de direnişler olumsuz sona ermiş gibi görünse de, işçilerin okulu olan direnişlerden işçiler de sendika da birçok deneyim ve tecrübe edinmiştir. Direnişteki işçilerin büyük bir çoğunluğu AKP hükümetine oy vermiştir. Direniş başlama-

Emekçinin Gündemi

ŞANLI 15-16 HAZİRAN DİRENİŞİNİN DENEYİMLERİNDEN ÖĞRENELİM!

İşçi sınıfına yönelik azgın sömürü ve hak gaspları dün olduğu gibi bugün de şiddetinden hiçbir şey kaybetmeden -hatta giderek artan bir ivme ile- devam etmektedir. Emperyalist-kapitalist sistem yapısal krizlerini atlatabilmek için işçi sınıfının kazanılmış tüm haklarını yeni düzenlemelerle elinden almaya çalışmaktadır. Buna yönelik çıkartılan her türlü anti-demokratik kölelik ve saldırı yasasıyla işçi sınıfı susturulmak istenmektedir.

1971 yılında kendiliğinden gelişen işçi sınıfı mücadelesi, o dönem devlet tarafından dayatılan olağanüstü hal yasalarına karşı Türkiye genelinde etkin bir hale gelebilmişti. Sendikaların yetki alabilmesi için % 10 baraj konulması, 274 ve 275

sayılı yasalarla genel grev hakkının yasaklanması ve lokavt uygulanmasına karşı mücadeleyi geliştirmiştir. **Dün olduğu gibi bugün de, sömürücü egemen güçlerin ana merkezleri ve silahlı güçleri şehirlerde çöreklandığı için işçi sınıfının gelişen haklı direniş mücadelesi kan ve şiddetle bastırılmıştır.** Ancak elbette ki, alınan yenilgilerin bir sebebi bu olduğu gibi asıl ve en büyük sebep **İbrahim Kaypakkaya**'nın da önemle vurgu yaptığı gibi sınıf sendikacılığı ilke ve esaslarından yoksun olunması ve işçi sınıfının öncüsünden, onun örgütlülüğünden uzak olmasından kaynaklıdır. 15 ve 16 Haziran direnişinin deneyimlerinden çıkarmış olduğumuz sonuçlar bugün de işçi sınıfının önünde yol açıcı bir şekilde

durmaktadır. Buradan çıkartacağımız derslerle işçi sınıfına yönelik saldırıların ayyuka çıktığı bu dönemde deneyim edinmek önemlidir.

Bugün açısından emperyalizmin neo-liberal politikaları ile ülkemiz egemen sınıfları ve hükümeti aracılığı ile işçi ve emekçilere yönelik daha fazla sömürüyü dayatmakta, kazanılmış ekonomik ve demokratik haklarını geri almaya çalışmakta, özelleştirmeler, esnek çalıştırmalar, taşeronlaştırmalar ve mezarda emeklilik gibi işçi sınıfının örgütsüzleştirilmesine, sendikasızlaştırılmasına hizmet edecek azgın saldırı yasalarını devreye sokmaktadır.

Çeşitli milliyetlerden Türkiye işçi sınıfının emperyalist saldırganlığa, ırkçı-şoven faşist politikalara, sömürü ve hak gasplarına karşı sınıf sendikacılığı ilke ve esasları üzerinden örgütlenmesi önemlidir. **Tüm DDSB'liler siyasal ve politik hedefleri sınıf mücadelesine hizmet edecek şekilde örgütlemeli ve geniş işçi yığınlarının taleplerini dikkate almalıdır.** Bugün açısından 15-16 Haziran Bü-

yük İşçi Direnişi bizlere göstermektedir ki; egemen güçlerin topuna, tankına, copuna, tüfeğine karşı kendi örgütlü güçleriyle dişe diş bir kavga vererek emperyalistleri ve işbirlikçi ve uşak iktidarlarına diz çöktürmeyi hedeflemektedir.

Tıpkı Komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'nden öğrendiği gibi bizler de ülkemiz topraklarında başlayan, devam eden direnişlerden öğrenelim, bunların ders ve deneyimleri ile gelecek yeni direnişleri örelim. Sadece devam eden değil, başarı ya da başarısız olarak da olsa bitmiş olan direnişlerden dahi gerekli dersleri çıkarmak, yenilginin boyutlarını anlamak gelecek süreç açısından anlamlıdır.

İşçi sınıfının sömürücü egemen güçlere karşı kahredici gücünü örgütlü ve bilinçli bir mücadeleyle öncüyle buluşturup, sınıf mücadelesinde zaferi perçinlemeyi hedeflemeliyiz. Devrimci Demokratik Sendikal Birlik anlayışındaki işçi ve emekçiler tüm direnişleri desteklemeli, güç vermeli ve ziyaretimizle direnişleri büyütmeliyiz.

Burjuva partiler AKP'ye karşı köylüleri yedeğine alma yarışına girmiş durumdadır.

Egemenler halkı kandırma telaşında köylülere yöneldi!

AKP hükümeti iş başına geldiği günden beri üreticilere yıkımdan, açlıktan ve sefaletten başka hiçbir şey getirmemiştir. Özellikle son süreçte gündeme gelen Tarım Yasası, DB ve IMF ile yürütülen pazarlıklar sonrasında oluşturulan, başka bir deyişle DB ve IMF gölgesi altında hazırlanmış bir yasadır.

AKP hükümetinin tarımı tasfiye politikaları tüm hızıyla devam ederken, bir yandan da hükümeti tasfiye politikaları Danıştay saldırısının ardından hızlı bir şekilde sürüyor. Tüm halk kesimleri üzerinde azgın bir terör ve yıkım uygulayan AKP hükümetinin yerine farklı alternatifler aranırken; üzerine plan yapılan kesimlerden biri de -hatta en önemli ve kitlesel kesimlerden biri de- köylülük. Ülkemizdeki köylü nüfusunun yoğunluğu düşünülünce gayet anlaşılır olan bu politikayı en çok, tekrar yıldızı parlatılmak istenen tescilli katil Mehmet Ağar'ın yaklaşımında görmek mümkün. Bir süredir başladığı ve son süreçte artırdığı seçim çalışmaları ile AKP hükümetinin politikalarını teşhir eden Mehmet Ağar, özellikle köylü nüfusun yoğun olarak yaşadığı bölgelere yönelik ziyaretlere ağırlık vererek, buralarda yaptığı konuşmalarda da özel olarak bölge üreticisinin en can yakan sorunlarına değinmekte ve hükümete geldiği dönemde bütün bu sorunları kaynağından çözeceği yalanını savurmaktadır.

Örneğin Karadeniz'de kırsal kesimde fındığın yanında önemli geçim kaynaklarından biri olan çay üreticileri ile ilgili bir kampanya başlatan DYP, çay üreticilerinin yaşadığı sıkıntıları, rahatsızlığı ve çaresizliği kullanarak 1 kg yaş çayın taban fiyatının 1 YTL olması için kampanya başlatmıştır. Kampanya ile ilgili bilgi veren DYP İl Başkanı Köksal Toptan, "Biz DYP olarak, muhalefet olarak elimizden geleni yapıyoruz" sözleri ile hem kendi görevlerini yerine getirdiklerini belirtmekte hem de bu yolla hükümeti eleştirmektedir. Yine geçtiğimiz haftalarda Rize'de bir miting düzenleyen DYP adına konuşan Mehmet Ağar, üreticilere onlarca söz vermiştir.

Köylüler yoksullaşıyor!

Emekçi halkımız tüm bu vaatlerin sadece birer yalan olduğunu daha önce yaşadıklarından, sadece Mehmet Ağar değil ama bütün egemen sınıf temsilcilerinin savurduğu ancak hükümete geldiklerinde yapmadıkları uygulamalarından dolayı bizzat bilmektedir. Ancak şu da bir gerçek ki AKP hükümeti döneminde en zor yıllarını yaşayan ve nerede ise bitme aşamasına gelen, sürekli yeni arayışlar içinde olan köylülüğün -özellikle yoksul köylülüğün- önemli bir bölümü bu söylemlerden etkilenmekte ve başka bir çıkar yol bulamadığı için farklı egemen sınıf sözcülerini hükümete taşıyabilmekte, onlara yedeklenebilmektedir.

Köylülere yönelik vaatlerde bulunmayan seven ve Türkiye gibi bir ülkede köylülerin "önemini anlayan" bir diğer parti de CHP'dir. Deniz Baykal'ın da son açıklamalarının nerede ise tümünde hükümete yönelik teşhir ve kınamanın yanında toplumun tüm kesimlerine yönelik -özellikle köylülere- içi boş vaatler bulmak mümkündür.

Bunun böyle olmasının çeşitli nedenleri vardır. AKP hükümetinin yıkım saldırılarından en çok etkilenenlerden birinin köylülük olması elbette ki, önemli nedenlerden biridir. Diğer bir önemli neden ise, köylülüğün ülkemizdeki diğer kesimlere göre daha az örgütlü oluşudur. Birinci olarak değindiğimiz köylülüğün yoksullaşmasına ilişkin birkaç şey söylersek; sadece son olarak gündeme gelen birkaç uygulamaya ve yasaya değinmek bile yeterli olacaktır. AKP hükümeti iş başına geldiği günden beri üreticilere yıkımdan, açlıktan ve sefaletten başka hiçbir şey getirmemiştir. Çıkartılan yeni yasalar ile destekleme

alımları kaldırılmış, ürünlere kota konulmuş, ekimlere sınırlama getirilerek -Karadeniz'de çay ve fındıkta olduğu gibi- fazla olan bölümler zoraki bir şekilde sökülmüş, taban fiyatları giderlerin oldukça altına düşmüş, emperyalist tekellere olanca kolaylık sağlanırken yoksul köylü ölümüne mahkûm edilmiştir. Tarımda yaşanan yoksullaşma, yapılan bazı araştırmaların sonuçlarına bakılarak rahatça izlenebilir. DİE'nin milli gelir verilerine göre, çalışan nüfusun üçte birini oluşturan tarım kesimi (işgücü hariç) 2000 yılında kullanılan gelirden % 14,7 pay alırken bu pay, kriz yılı 2001'de % 13,1'e geriledi. 2003 ve 2004'te ise sırasıyla % 12,5 ve 11,9 olarak gerçekleşti. Böylece 7,7 milyon kişinin geçimini sağladığı tarım, 2000'den 2004'e gelir pastasından yaklaşık 3 puan kayba uğradı.

Özellikle son süreçte gündeme gelen Tarım Yasası, DB ve IMF ile yürütülen pazarlıklar sonrasında oluşturulan, başka bir deyişle DB ve IMF gölgesi altında hazırlanmış bir yasadır. Ve AKP hükümeti bu yasayı kitlelerin gözlerini kamaştırmak

için binbir türlü yalanla piyasaya sürmeye hazırlanmaktadır.

Köylülüğün örgütsüzlüğü ise egemenler açısından bulunmaz bir fırsattır. Son yıllarda belli sendikaların çatısı altında örgütlenme girişimleri olsa da köylülüğün büyük bir kısmının hala örgütsüz olduğunu söylemek yanlış olmaz. Bu da egemenlerin köylülüğe yönelik saldırılarda daha rahat davranmasını beraberinde getirmektedir. Ancak bu örgütlülükler etrafında özellikle 2006 yılının daha başlarında gerçekleşen bazı mitingler bile köylülerin yaşadıkları sorunların büyüklüğüne örnektir. Özellikle son süreçte Şeker-İş Sendikası öncülüğünde yapılan özelleştirme karşıtı eylemlere Tokat, Amasya vb. illerde yoğun katılım sağlayan köylüler, aynı zamanda işçi-köylü dayanışması anlamında da güzel örnekler sunmaktadır. Bu örnekleri çoğaltmak mümkündür.

Yukarıda değindiğimiz gibi AKP hükümetinin son kullanma tarihi geçmiş gibi görünmektedir. Bu hem hükümeti hem de "muhalefeti" harekete geçirmiş durumdadır. Artan saldırı süreci ile birlikte egemenler cephesinden hız verilen çalışmalardan biri de budur ve köylülük bir de bu açıdan egemenler tarafından hedef tahtasına konulmuştur. Geniş köylü kitlelerinin egemenlerin bildik vaatlerine kanmaması için onların başlattıkları bu süreci aleyhlerine çevirmek gibi bir görevimiz vardır. Bu görevi başarmanın yolu da esas olarak geniş köylü yığınlarını sorunları etrafında birleştirmek, işçi ve köylülerin özellikle son süreçte ortaya çıkan birlikteliklerini büyütmek, üreticilerin çaresizliğini ve açlığını öfkeye, öfkelerini örgüte dönüştürmek için çalışmaktır. (H. Merkezi)

Manisa-Develi köylülerinin yürüyüşüne polis engeli

Manisa'da meralarının çöp alanı yapılmak istenmesine karşı mücadele eden Develi köylüleri, taleplerini valiliğe iletmek için meşaleli yürüyüş yaptı. Develililere Manisa girişinde polis müdahale etti ve vali vekili görüşmedi.

Köylülerine yapılacak çöp toplama ve katı atık bertaraf tesisine karşı mücadele eden Manisa'nın Saruhanlı İlçesi'ne bağlı Develi

köylüleri, taleplerini valiliğe iletmek amacıyla köylerinden Manisa merkezine yürüdüler.

Eylemlerine "Ülkeyi Karanlıktan Aydınlığa Kavuşturma" adını veren ve ellerinde meşalelerle yürüyüş yapan köylülere Manisa yakınlarında Emniyet Müdür Yardımcısı Fikri Özsoy'un başında bulunduğu polisler müdahale etti ve yürüyüş engellendi. (İzmir)

Efemçukuru köylüleri siyanürle altın aranmasına tepkili

İzmir'in Menderes ilçesine bağlı Efemçukuru Köyü sınırında Tüprağ Metal Madencilik Şirketi siyanürle altın aramak istiyor.

İzmir Bergama, Eşme, Sivrihisar Havran/Küçükdere Elele Hareketi üyeleri, İzmir'in Menderes İlçesi'ne bağlı Efemçukuru Köyü sınırlarında Tüprağ Metal Madencilik Şirketi tarafından kurulmaya çalışılan siyanürlü altın madenine karşı İzmir Cumhuriyet

Meydanı'nda biraraya geldi. Açıklamayı yapan Elele Hareketi Dönem Sözcüsü Ertuğrul Barka, altın madeni işletmesinin 'yörenin doğal dengesini bozacağı ve İzmir'in içme suyu kaynaklarını kirleteceği' konusunda defalarca uyarıda bulduklarını belirtti.

Barka, "Yapılan uyarılara karşın, İzmir Büyükşehir Belediyesi ve bölgeye ilişkin her türlü denetimi yapmaya yetkili olan İZSU ile İzmirli atlatılarak maden işletmesine ÇED olumlu kararı verildi. Şimdi de madenci şirket Tüprağ Metal Madeni San. Tic. Ltd. Şti. tarafından Efemçukuru köylülerine noter kanalıyla 'arazilerini satmaları, satmamaları halinde kamulaştırılacağı' tehdidi içeren ihtar gönderdi" dedi.

Barka, "Burada kamu yararı bu işletmenin önünü açmak değil, işletmeye engel olmaktır. Olası kamulaştırma, kamu yararına değil Tüprağ Şirketi'nin çıkarına olacaktır. Bu nedenle Efemçukuru'nda kamulaştırma yapılamaz"

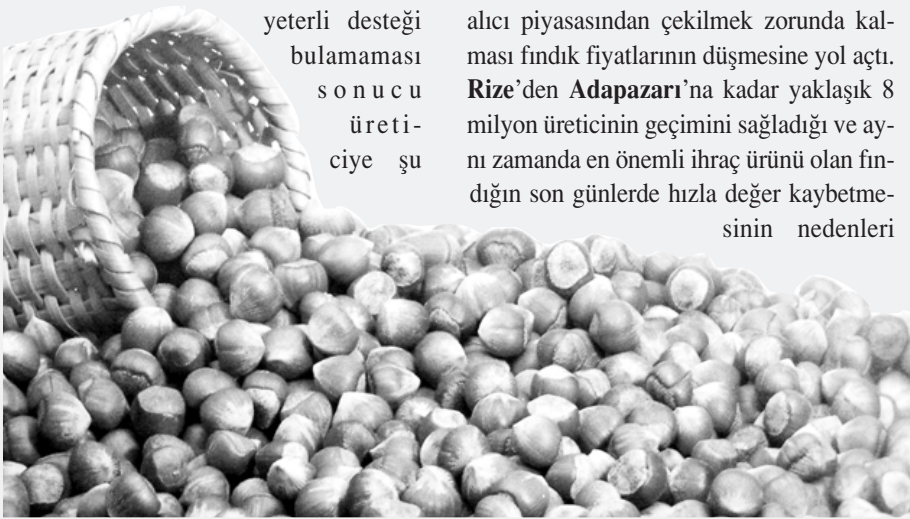
şeklinde konuştu.

Basın açıklamasına katılan Efemçukuru köylülerinden Raziye Sarıçam, üzümü altına tercih ettiklerini söyledi. Sarıçam, siyanürlü altın istemediklerini sağlıklı topraklarda sağlıklı bir yaşam istediklerini belirterek, "Ben kana kana su içmek istiyorum. Uyan! Sağlığın elden gidiyor İzmirli, artık siz de bir ses verin de bu siyanürlü altın madenlerini İzmir'den def edelim" şeklinde konuştu.

Açıklamaya destek veren EGE-ÇEP Dönem Sözcüsü Av. Arif Ali Cangı ile Köy-Koop Genel Başkanı Mehmet Özkurnaz da, siyanürlü altın aramaya karşı köylülerle birlikte mücadele etmeye devam edecekleri mesajını verdi.

Açıklamanın ardından köylüler Cumhuriyet Postanesi'nden Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı'na "Siyanürlü altın madeni istemiyoruz" başlıklı mektup gönderdiler. (İzmir)

Fındığın geleceği Ankara'da

Fiskobirlik'in yeterli desteği bulamaması sonucu üreticiye şu

ana kadar olan borcunu ödeyememesi ve alıcı piyasasından çekilmek zorunda kalması fındık fiyatlarının düşmesine yol açtı. Rize'den Adapazarı'na kadar yaklaşık 8 milyon üreticinin geçimini sağladığı ve aynı zamanda en önemli ihracat ürünü olan fındığın son günlerde hızla değer kaybetmesinin nedenleri

Ankara'da masaya yatırılıyor. "Fındığın politikasının belirlenmesi için izlenecek yol haritası'nın çizildiği toplantıda alınacak kararlar fındığın kaderini belirleyecek. TOBB'un patronluğundaki toplantıya Ticaret ve Sanayi Odaları, Türkiye Ziraat Odaları Birliği temsilcileri, Tarım Bakanlığı, Ticaret ve Sanayi Bakanlığı bürokratları ve Fiskobirlik yöneticileri katılıyor. Ordu Ticaret Borsası Başkanı Necdet Gürsoy Türkiye'de fındık konusunda çok başlılık bulunduğunu ve tarafların birbirini suçlamasının yanlış olduğunu belirterek "şimdiye kadarki dağınık ve sezonluk politikalar, sorunların kronikleşmesine neden olmuştur. Şu anda yaşanan düşüş de bunun sonucudur" dedi.

2005 yılı sezon açılışında 7 YTL olan kabuklu fındık fiyatının son süreçlerde 4

YTL'ye, 10 dolar olan ihracat fiyatının da 6 dolara gerilemesi, fındıkta bu yıldan çok gelecek yıllara zarar verileceğini göstermektedir. Fındık tüccarları ve ihracatçılar ile üreticileri karşı karşıya getiren ve her yeni sezonda kurgulanan oyunlarda, dağınık örgütsüz köylüler, organize olan güçlü tüccarlara yenik düşmektedir. Tüccarın ihracatçıların Ankara'daki temsilcileri her zaman bu kesimlerin yanında çalışarak, üreticilerin güçsüzlüğünden faydalanıyorlar. O nedenle fındık üreticileri örgütlenerek, oynanan oyunları bozmalı, yenilgiyle sonuçlanan kaderlerini değiştirmelidir. Ankara'da masaya yatırılan fındığın geleceğini belirleyen "fındığın politikalarının belirlenmesi için izlenecek yol haritası" üreticilerin de geleceğini belirlemektedir.

(Ankara)

Buğdayda Rekabet Sıkıntısı

Doğal buğday ambarı ülkemizde, köylüler artık buğday yetiştiremiyor. Gübrenin, ilacın, mazotun sürekli pahalılaşması, IMF, DB ile dayatılan tarımda yıkım politikaları tarımsal üretim gücünü hızla kırmaya devam ediyor. Buğday piyasasını etkileyen mevcut şartlarda geçen yıl olduğu gibi bu yıl da düşük düzeyde seyrettiğini belirten Ziraat Mühendisleri Odası Genel Başkanı Gökhan Günaydın; yapılması gerekenin bir an evvel TMO'nun (Toprak Mahsulleri Ofisi) piyasaya fiyatını düşürmeyecek bir fiyat açıklaması ve bu fiyatın da üre-

ticinin hem maliyetini ortaya koyan hem de bu maliyetin üzerine üretimini sürdürebilmesi için gerekli olan kâr ekleyen bir fiyat düzeyi olması gerektiğini söyledi.

Bazı çevrelerin halen "Dünya fiyatları düşüktür, dünya fiyatlarıyla rekabet için Türkiye'deki buğday ve arpa fiyatlarını da düşürmek gerekmektedir" şeklinde görüş bildirdiğini ifade eden Günaydın, "Yunanistan çiftçisi mazota 1.20 YTL civarında öderken, Türkiye çiftçisi 2 YTL'nin çok üstünde mazota para ödüyorsa bu girdi fiyatlarının

dünya fiyatları düzeyine çekilmesini niye konuşmuyoruz? Ancak bu atmosfer içerisinde girdi fiyatları aşağı çekilir ve maliyetler dünya maliyetleri düzeyine indirgenirse Türkiye'nin de tarımsal ürün fiyatlarında dünyayla rekabet etmesi söz konusu olabilir. Girdiler her yıl artarken, bu ülkede üretici, üretimi yapmaktan vazgeçecek tıpkı geçen yıl olduğu gibi 1 milyon 300 bin insan köylerini terk ederek kentlere yerleşmeye başlayacak, varoşlara gelecektir ve bu ülke siyasal, sosyal, ekonomik ve toplumsal yeni krizlere gebe olacaktır" dedi. (Ankara)

Muhabirimize silahlı saldırı

Son bir yıldır “vatan, millet, bayrak sevgisi” adı altında bir kez daha sivil faşist güçlerini kullanan hakim sınıflar kendi varlığını korumak için toplumda var olan ilerici kesimlere; özellikle devrimci, komünist ve yurtseverlere pervasızca saldırmaya devam etmektedir. Kendi eliyle organize bir şekilde ördüğü linç girişimlerini boyalı basın aracılığı ile kamuoyuna “halkın bölücülere yönelik tepkisi olarak” yansıtmaya çalışmıştır.

Son süreçte yaşadığımız coğrafyanın çeşitli yerlerinde sıkça karşılaştığımız bu olayların yaşandığı illerden birisi de Erzincan'dır. Her ne kadar son süreçte yoğunlaştığını ifade etsek de, Erzincan'da bu olayların her dönem farklı kılıflara büründürülerek sahnelendiği gözden kaçmamaktadır. Seksen öncesinde Alevi düşmanlığı, seksen sonrasında Kürt ulusal hareketinin özellikle T. Kürdistanı'nda nitelik kazanmasıyla Kürt düşmanlığı ve doksanlarda ise sağ-sol çatışması ile benzer olaylar gündeme gelmiştir. Tüm yaşananlara rağmen amacına ulaşamayan, halkı birbirine kırdırmayı başaramayan faşizm, şimdi ise Erzincan'da devrimci ve demokrat kurumların çalışmalarını engellemek için devrimciler ile kitleler arasında güven sorunu yaratmaya çalışıyor. Bölgede devrimci kurumların faaliyet yürütmelerine tahammül edemeyen faşizm, gazetemize tahammülsüzlüğünü de gözler önüne sermiştir. Büromuz açıldığı günden bu yana çeşitli baskılara maruz kalan çalışanlarımızın ve okurlarımızın kitlelerle bağlarının güçlenmesi halkın gazetemizi sahiplenmesi engellenmek istenmiştir. Son olarak Ulular'da işbirlikçi bir muhtar hedef

alınarak yapılan eylemde dört çocuğun yaşamını yitirmesini adeta fırsat bilerek kullanılan faşizm, olayın sorumlusu olarak gazete çalışanlarımızı kitlelere teşhir etmiş ve çalışanlarımız Murat Demir ve Derya Gökmen'in resimleri kitleye gösterilerek “vur emrini verenler bunlar. Çocuklarımızın ölmesine bunlar sebep oldu” diyerek çaresizliğini gözler önüne sermiştir. Ayrıca Erzincan Alay Komutanı da kendi telefon numarasını halka dağıtarak “buralara gelirlense haber verin” demiştir. Olayın yaşanmasıyla beraber basını kullanarak “31 Ocak'ta basın açıklaması yapmak isteyen TIKKO üyelerini engelleyen muhtar hedef alınarak çocuklar öldürülmüştür” açıklamaları ise çalışanlarımıza yönelebilecek saldırıların zeminini oluşturmuştur. Aileleri ziyaret eden kolluk güçleri, aileleri çalışanlarımıza karşı kışkırtarak “biz onları tutuklarız, ancak bu birşey ifade etmez, alıp onları içerde besleyeceğiz, size 24 saat zaman ne yapacaksınız yapın” ibarelerini kullanmıştır. Aileleri ziyaret edenlerden birisi de Tunceli Alay Komutanı Namık

Dursun'dur.

Tüm bu yaşananların ardından 25 Mayıs gecesi saat 12:30 sıralarında Erzincan'ın Geçit Beldesi'ndeki mahalle kahvesine giden 4 kişi muhabirimiz Murat Demir'in kardeşine “Murat nerede, biz onun siyasi arkadaşlarıyız, görmemiz gerekiyor” diyerek kendilerini eve götürmesini istemiştir. Eve giden şahıslar Murat Demir'i dışarı çıkararak “yanındaki kadın (çalışanımız Derya Gökmen'i kastederek) nerede, vur emrini siz verdiniz, çocuklarımızın kanı yerde kalmayacak” dedikten sonra ateş ederek kaçmışlardır. Ağır olarak yaralanan muhabirimiz aldığı kurşunlar nedeniyle hala yoğun bakımda tutulmaktadır. Tüm bu yaşananlar sırasında umursamaz tavırlarıyla dikkat çeken kolluk güçleri, olayın faillerine ilişkin henüz bir soruşturma başlatmazken, Murat Demir Savcılık kararı gerekçe gösterilerek ailesi ile dahi görüşülmemektedir.

Yine 26 Mayıs günü Malatya'da gazetemiz çalışanlarımızın oturduğu evin kapısı saat 18:00 civarında kimliği belirsiz iki kişi tarafından kırılarak eve girilmiş, ortalık dağıtılarak beklenmiştir. Orada bulunan arkadaşlarımızın olayı öğrenip eve gitmesi üzerine içerdekiler arkadaşlarımıza bıçak çekerek oradan uzaklaşmışlardır.

Yaşananlara polisin müdahalesiz kalışı dikkat çekmektedir. Tüm bu yaşananların tesadüf olmadığı kolluk güçlerinin olaylar karşısındaki rahat tavırlarından her iki olayında organize bir şekilde hazırlanarak kimler tarafından gerçekleştirildiğini açık bir şekilde ortaya koymaktadır.

* Erzincan büro çalışanlarımıza yönelik saldırı ile ilgili 29 Mayıs Pazartesi günü İstanbul'da yapılan eylemde “Baskılar bizi yıldırılmaz” sloganı gur bir şekilde atıldı. Eyleme destek vermek için Atılım, Yürüyüş, Alınteri ve Kızılbayrak gazetelerinin çalışanları ve okurları da destek verdi. Basın metnini okuyan gazetemiz çalışanı Bahar Gök; devlet ve burjuva medya kalemlerince “Halk bölücülerini linç etmek istedi” çığlıkları atılırken, aslında bu linç ve saldırıların bir grup kolluk gücü ve sivil faşistlerce örgütlendiğini söyledi. Olayla ilgili bilgi veren Gök, Demir'in hastanede olmasına karşın Savcılık kararı ile kimseyle görüşülmediğini de sözlerine ekledi. Açıklama sloganlarla sona erdi. (İstanbul)

Devlet yalan haberlerle sonuç alamayacaktır!

16 Mayıs günü Niğde'de Terörle Mücadele Şubesi tarafından yapılan operasyonda TKP/ML TIKKO örgütüne üye oldukları gerekçesi ile 7 kişi gözaltına alındı. 4 gün süren sorgunun ardından tutuklanarak Niğde Hapishanesi'ne konulan 7 kişinin isimleri uzun süre Savcılık tarafından gizlilik kararı gerekçe gösterilerek açıklanmadı. Halil Şahin, Cengiz Kahraman, Yaşar İnce, Naki Demir, Tayyar Eroğlu, Sedat Ot ve Resmîye Vatansaver isimli kişiler tutuklanmalarına ve hapishaneye götürülmelerine rağmen haklarında ne avukatlarına ne de ailelerine bilgi verildi. Yeni yasal düzenlemelerin bir sonucu olan bu tarz yaptırımlar, önümüzdeki dönemde de aynı keyfilikle uygulanacaktır.

Tutuklamaların ardından açıklama yapan İstanbul Emniyet Müdürü Celallettin Cerrah “TIKKO'yu çökerttik” beyanlarında bulunarak, “örgütün genel sekreterinin de aralarında bulunduğu 7 kişi yakalanmıştır” dedi. Bu açıklamanın olduğu günlerde burjuva medya Halil Şahin'i hedef alan açıklamalarda bulunarak, yeğeni Y.Ş.'nin ifadelerini internet sitelerinde ve gazetelerde yeniden yayınladı. “Terör kampında seks esareti”, “Terör örgütünde ahlaksız ilişkiler” gibi manşetlerle verilen haberde bir dizi karalama ve yalan açıklamaya yer verildi. 1998 yılında gerilladan kaçarak devlete teslim olan Yasemin Şahin'in “ifadeleri” o tarihlerde de burjuva medya tarafından devrimcilerin ve komünistlerin karalanması için kullanılmıştı. Bu tarz haberlerin Halil Şahin'in tutuklanması ile birlikte yeniden gündeme gelmesi devrimcilere yönelik yapılan saldırı kampanyasının bir parçasıdır. Devrimci ve komünistlerin kitleler üzerindeki etkisini zayıflatmak ve sözde “gerçekleri” açıklama amacıyla verilen bu tarz haberlerin devrimcileri tanıyan halkımız açısından hiçbir inandırıcılığının olmadığı açıktır.

İtirafçı olmayı tercih eden ve sistemin hizmetine giren bu kişiliklerden her türlü faydayı sağlamayı hedefleyen devlet, öncelikli olarak bu haberlerin ve itirafların yapılmasını sağlamaktadır. Bu haberlerle devrimcilerin kitleler üzerindeki etki gücünü zayıflatmayı hedefleyen devlet, bunu hiçbir zaman başaramayacaktır. Önceki yıllarda da Tokat'ta bulunan Yöre FM'de benzer konuşma ve çağrılarını yaptıran devlet, saldırılarından hiçbir zaman sonuç alamamıştır, bundan sonra da alamayacaktır.

(H. Merkezi)

TMY geçmeden uygulamaları yaşama geçti!

Tüm halk kesimlerinin örgütlenme, düşünce ve eylem hakkını gasp eden Terörle Mücadele Yasası, daha yasallaşmadan uygulanmaya başlandı. 19 Mayıs Cuma günü Diyarbakır İHD binasında yapılan açıklama da bunun bir göstergesi oldu.

Her yıl hazırlanan İHD'nin bölgesel hak ihlalleri raporu bu yıl Diyarbakır'da açıklanırken, rapor halka yönelik saldırıların pervasızlığını gözler önüne serdi. Türkiye Kürdistanı'ndaki hak ihlalleri ile ilgili 2006 yılının

sadece ilk 4 ayını kapsayan raporda, 2004 ve 2005 yıllarının toplam ihlal rakamlarına göre gözle görülür bir artış söz konusu.

Açıklamayı yapan Mihdi Perinçek; 2004 yılından başlayarak gözle görülür bir şekilde insan hakları ihlallerinin arttığını belirtti. Perinçek; 2006'nın ilk 4 ayında yaşam hakkı ihlalinin 135, gözaltı sayısının 2015, işkence olayı sayısının 226, tutuklanmanın 884, soruşturma ve cezaların 564 olduğunu ve sonuçta 4178 gibi 4 ay için deva-

sa bir rakam çıktığını belirterek; 2004 yılının toplam rakamına göre % 400, 2005 yılının toplam rakamlarına göre ise % 445'lik bir artışın söz konusu olduğunu söyledi.

Perinçek'in ardından söz alan Ali Akıncı 2006 yılında 30 kişinin yargısız infaz sonucu katledildiğine, 2015 kişinin ise keyfi gözaltına alındığına vurgu yaparak, işkence ve kötü muamele olaylarının ise daha ilk 4 ay olmasına rağmen 226'ya ulaştığına dikkat çekti. (H. Merkezi)

Uyuşturucu ve çeteleşmeye karşı HALKI AYDINLATALIM!

Egemen sınıfların halka yönelik saldırıları her geçen gün artmaktadır. **Ekonomik-politik saldırılar kadar tehlikeli olan ideolojik saldırının bir parçası da kültürel saldırıdır.** Kültürel saldırı diğer saldırıların kopmaz bir parçasıdır. Kültürel saldırının esas hedefi de diğer tüm saldırılarda olduğu gibi kitlelerdir. Bu saldırıyla sistem kendi kurum ve kuruluşlarının devamını sağlamak amacındadır.

Egemen sınıflar halkı manipüle etmek için her yolu dener. Bu bazen baskı, bazen şiddet, katletme, uyuşturma; araştırmayan, sorgulamayan kişilikler yaratma gibi devam eder. Bu saldırıların hepsi bizzat sistem tarafından yaşama geçirilmekte, bazen kendi elleriyle yarattığı, beslediği, çeteler, mafyalar tarafından uygulanmaktadır. Sistemin bu saldırılarda hedeflediği, halk kitlelerinin uyuşturulması, yozlaştırılması ve sınıf mücadelesinden uzak tutulmasıdır. Dev-

let özellikle devrimcilerin faaliyet yürüttüğü bölgelerde yozlaştırma saldırılarını sistemli bir şekilde örgütlemekte, devrimciler ile halk arasındaki bağı koparmaya çalışmaktadır.

Bugün televizyonlardaki magazin programlarında, dizilerde kişiler burjuva yaşama özendirilmekte, “**zengin olmanın, güzel yaşamının!**” yolları gösterilmektedir. Devrimci faaliyetin bulunduğu bölgelerde

devrimcilere karşı alternatif olarak çeteleşmeyi örgütlemekte, buna müsaade etmekte ve devrimcilerin önüne çeteler bir engel olarak çıkarılmaktadır. İnsanlar çetelerin, uyuşturucu tacirlerinin tuzağına düşürülmektedir. Son dönemlerde uyuşturucu ve çeteleşme sorunu tekrar ülke gündemine girmeye başladı.

Bu durumun son örneği de Kartal **Samandıra**'da yaşandı. Samandıra'da uyuşturucu ve çeteleşmeye karşı mücadele eden gençlerden biri olan **Hüseyin Özcan** çetelerin saldırısı sonucu yaşamını yitirdi. Aynı zamanda gazetemiz okuru olan Özcan, çeteler tarafından sürüklenerek mahalle içindeki derenin kenarına atıldı.

Bu yaşanan olayın duyulmasının ardından halk sokağa döküldü. Aynı gün toplanan 1.500 kişi eylem yaparken eyleme katılanlar jandarmanın çeteler ile iş birliği yaptığının altını çizdi. **(Kartal)**

Polisten bir yargısız infaz daha...

8 Mayıs günü yaşanan olay devletin kolluk güçlerinin yeni yasaları dahi beklemeden yargısız infazlarına hız verdiğinin bir göstergesi oldu. 8 Mayıs tarihinde gece saatlerinde bomba uzmanlarının kullandığı aracı solladığı için önü kesilen araçta bulunan **Aytekin Arnavutoğlu**, polis kurşunları ile hayatını yitirdi. Arabadan iner inmez polisin ateşli saldırısına maruz kalan Arnavutoğlu, olay yerinde yaşamını yitirirken ailesi yaşadıklarına ilişkin 17 Mayıs Çarşamba günü İstanbul İHD şubesinde bir basın açıklaması yaptı.

Hatırlanacağı gibi; olayın ardından burjuva medya “**polis memurunun hayatı ile oynanmaz, bu adamın zaten sivilci kabarıkmış**” diyerek infaz edilen Arnavutoğlu'nu suçlu göstermiş ve infazı haklı kılmaya çalışmıştı.

İHD'de açıklama yapan aile adına ilk konuşmayı yapan ve ailenin avukatlığını üstlenen **Eren Keskin**, eski ve yeni TMY'lerle gelen bu infazlara dikkat çekerek uluorta halka yönelen bu şiddetin endişe verici olduğunu söyledi. Keskin'in ardından söz alan anne **Şükriye Özen** “Oğlum 23 yaşındaydı. Eğer bir ikaz olsaydı, durması söylenecekti durmayacağı-

nı zannetmezdim, çünkü buna bir sebep yoktu. Hiçbir şey yok, ne bir ikaz, ne bir 'dur' demek, ne de bir suç... Direk kalbine ateş edilmiş, ilk kurşunla kalbi paramparça olmuş” dedi.

Çocuklarını öldüren polis memurunun, hâkimin kararı ile tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldığını, hem de kasten cinayet işlediği halde bunun olduğunu belirten Özen; “**Benim isteğim suçluların cezalandırılması. Belki ilk değil ama çok insan var. Bırakın bir suçu sırf arabayı solladı diye vurulması korkunç bir olay! Başka anneler yanmasın**” diyerek sözlerine devam etti.

Uzun süre konuşamayan anne Özen, burada basın mensuplarının sorularını almak istedi. Gelen soru üzerine tam bir ölüm raporu olmadığını ve daha henüz dosyayı göremediklerini belirten Eren Keskin; savcılığın tutuksuz yargılamaya itiraz ettiğini, zaten böyle bir durumun delilleri karartma ihtimalinden ötürü fazlasıyla sakıncalı olduğunu altını çizdi.

Keskin'in söze girmesinin ardından kendini toparlayan anne Özen; Emniyet'in açıklamasında “**Arabadayken teşhis edilmiş, bunun üzerine olaylar gelişmiştir**” denildiğini anlatarak; arabanın camlarının film kaplı olduğunu, bu yüzden de bir teşhisin imkânsız olduğunu belirtti. Aynı zamanda arabanın “**çok hızlı!**” olduğunu da belirtildiğini anlatan Özen; “Böyle bir durumda ne zaman gördü de

ne zaman teşhis etti? Sanki çocuk kandırıyorlar” dedi.

Aile ayrıca çocuklarının geçmişte kavgadan ötürü sabıkasının bulunduğunu

ancak televizyon ve bir kısım burjuva medyada yazdığı gibi “**hırsız**” veya “**ser-seri**” olmadığını belirterek açıklamalarına noktayı koydu. **(İstanbul)**

Dersim'de askerler bir köylüyü öldürdü!

Türkiye Kürdistanı'nın birçok ilinde askeri operasyonlar olanca hızı ile sürerken, bu operasyonlarda halktan insanlarda zarar görmeye ve yaşamını kaybetmeye devam ediyor. Daha önceki operasyonlarda da orman yakmalardan köy boşatmaya kadar olan bütün saldırılarda asıl zararı her zaman halktan insanlar görmekteydi. Bu kez de aynı şekilde HPG gerillalarına yönelik operasyonda katledilen bir köylü oldu.

Dersim Pülümür'de HPG'ye yönelik başlatılan operasyon sırasında pusu kuran askerler sivilleri tarayınca bu alanda arıcılık yapan **Hüseyin Arslan** öldü, 3 kişi ise yaralandı. Olayın hemen ardından bildik bir açıklama yapan

Tunceli Valiliği ise Arslan'a “**dur**” ihtarına uymadığı için ateş açıldığı belirtti.

Erzurum-Erzincan-Bingöl sınırında olan Tüllü köyünde akşam 22:00 sıralarında, operasyona çıkan askerlerin rastgele ateş açmaları sonucu Arslan'ın yanı sıra **Mehmet Koçak**, İsmet İnanlı ve **İmam İnanlı** yaralandı. Yaralananlar Erzincan Devlet Hastanesi'ne kaldırılırken, yaşa-

manı yitiren Arslan da otopsi yapılmak üzere Erzurum Devlet Hastanesi'ne götürüldü.

Ancak Tunceli Valiliği tarafından yapılan yazılı açıklama çelişkili bilgileri ile soru işaretleri barındırıyor. Yapılan açıklamada bir yandan taranan kişilerin sivil ol-

duğu doğrulanırken; diğer yandan ise bu kişilerin silahlı olduğu ve “dur” ihtarına uymadıkları belirtiliyor. “**Bir şahıs hayatı tehlike arz etmeyecek şekilde yaralı olarak, iki şahıs sağ olarak, bir şahıs ise ölü olarak ele geçirilmiştir**” denilen açıklamada, kullanılan “ele geçirilmiştir” ifadesi dahi, devletin

halktan insanlara bakış açısını ortaya sermektedir.

Arslan'ın cenazesi Erzincan Ulular Cem Evi'nde kılınan cenaze namazı sonrası Aziz Baba Mezarlığı'nda toprağa verildi. Arslan'ın oğlu Özcan Arslan, babasının o sırada terlik ve pijamalı olduğunun altını çizerek Tunceli Valiliği'nin yalan açıklama yaptığını belirtti. **(Erzincan)**

19 Mayıs'ta Osmaniye-Gaziantep TEM Otoyolu'nda, kasanında 53 kişi taşıyan kamyonun bir turla çarpışması sonucu 44 kişi yaşamını yitirdi. Her gün onlarca trafik kazası yaşanan Türkiye'de, bu kazayı "olağan" kazaların ötesine taşıyan ise, ölenlerin kimlik kontrolünün yapılması sonucu ortaya çıkan gerçekler oldu. Şoförün de öldüğü bu kazada onun dışında ölenlerin tamamı Afganistan uyruklu mültecilerdi. Şoför iki yıldır iş arıyordu, Afganistan uyruklu mülteciler ise ABD gibi ülkelerde çalışmak için Türkiye'den yol alan umut yolcularıydı.

Emperyalizmin ekonomik krizlerini aşmak için yarı-sömürge ve sömürge ülkelere IMF ve DB yoluyla sunduğu ekonomik politikalar emekçi halkları yoksulluğun pençesinde bir yaşama iterken, bireysel kurtuluş çabalarından biri olan mültecilik, her adımda bir insanlık dramına neden oluyor. Özellikle kara kıtanın ekmeğe suya muhtaç insanları, ülkelerinden kaçarak, ucuz iş gücüne ihtiyaç duyan ülkelerde soluğu almaya

Umudun son durağı otoyol oldu...

Sömürge ve yarı-sömürge ülkelerden umutlarını katık edip düşmüşlerdi yola. Saatlerce hiçbir şey yemeden, balık istifi bindikleri kamyon umutlarını değil, hazin sonlarını getirdi onlara.

çalışıyor. Resmi yollarla başvuru yapıldığında bekledikleri sonucu alamayan yüzbinler, başka bir "çözüm" yolu kalmayınca insanlık dışı koşullarda yaşamayı da göze alarak, umutlarının yeniden yeşereceğini düşündükleri topraklara göçüyorlar. Ancak çoğu zaman umutların yerini kara toprak alıyor. Umutlarını dahi taşıyamadıkları diyarlarda yitip gidiyorlar.

Küçük odalarda 50-60 kişi balık istifi barınmak zorunda kalıyor, tek lokma yemeden günler geçiyor, insan tacirlerinin elinde her türlü kirlilik işler kullanılıyor, satılıyor, tecavüze uğruyor, kimi zaman yükünü kaldıramayan botlarda boğuluyor, kimi zaman havasız mekanlarda çırpınarak yok oluyor, kimi zaman da yollarda üzerlerine bir gazete sayfası kapatılıyor.

İşsizliği yaratan emperyalizmdir!

Tarım alanlarını tasfiye etmek için konulan kotalar, hayvancılığın bitirilmeye çalışılması, üretim alanlarının daraltılması ya da yabancı sermayeye sunulması dünyanın birçok ülkesinde yaşam bulan politikalarından bazıları. Köyde yaşam alanı kalmayan, evleri yıkılan/yakılan, iş bulamayan, öğrenim

görme hakkı elinden alınan Türkiye'dekiler de özellikle Almanya, Fransa, ABD, İngiltere ya da diğer Avrupa ülkelerine geçmeye çalışıyorlar. Doğdukları topraklarda doymayanların akın ettiği ülkeler de bir yandan sömürü halkalarını genişletmeye çalışıyor, bir yandan da hazırladıkları mülteci ve sığınmacı yasalarını yürürlüğe koymaya çalışıyor. Örneğin İsviçre, ekonomik gelişmeleri gerekçe göstererek iltica yasalarında birçok değişiklik yapmak için girişimlere başladı. Kitle örgütlerinin tepki gösterdiği yasanın hükümleri insan haklarının yakınından dahi geçmiyor. Yasanın içeriğinde bundan sonra sığınma talebinde bulunanların sıkı sorgulardan geçirilmesi, 2 yıla kadar hapis hane tutulması ya da mülteci buldukları ülkelerin vatandaşları ile ilişkilene/evlenmesine dair düzenlemeler bulunuyor.

İyi niyet mektuplarıyla, askeri saldırılarla vb. pek çok yöntemle emekçi halkların boynuna birer birer ilmek geçiren emperyalizm, yarattığı sonuçları en azından kontrol altına alabilmek için mültecilere, sığınma başvurularının azaltılması ve gözdağı vermek gayesi taşıyan yasalarla "engel" olmaya çalışıyor. Ancak sadece Türkiye'de Nisan ayında açlık sınırı 562 YTL, yoksulluk sınırı

830 YTL olarak açıklandı. Yine aynı ay içerisinde Türkiye'de asgari ücretin 380 YTL olduğu da açıklandı. Moritanya, Somali, Suudi Arabistan, Filistin, Irak, Bangladeş, Afrika, Afganistan, Endonezya, Hindistan, Pakistan, Filipinler vb. ülkelerde ise asgari ücret 300 YTL gibi bir rakama karşılık geliyor. Büyüyen enflasyon karşısında IMF ise, 300 YTL'nin dahi yüksek olduğu ve düşürülmesi gerektiğini tekrarlıyor. Bizat her devletin aylık olarak sunduğu raporlarla yazıda daha fazla örneklere yer verilebilir. Bu örneklerin hepsinin işaret edeceği tek bir nokta olacaktır.

O da emperyalizmin içine girmiş olduğu krizin boyutudur. Bu ülkeler özellikle yarı-sömürge ve sömürge ülkelerdir. Ve emperyalizmin ekonomik bunalımlarını sürdürebilir bir noktaya çekebilmek adına doymak bilmeyen bir iştahla saldırdıkları ilk dilimdir ve tablo tersine dönmeyecektir. Ta ki sömürü düzeninin yerini emeğin hâkimiyetinin olduğu bir düzen alana kadar. O güne kadar ne yoksulluk ortadan kalkacaktır ne de yoksulluktan doğan imkansızlıkları bireysel "kurtuluş" çabalarıyla ortadan kaldırmak istemi. Hazırlanan yasalar da durumu tersine çeviremeyecektir.

İçerideki direnişe omuz verelim!

6 yıldır çeşitli şekillerde devam ettirilen tecrit uygulaması ve bunun üzerinden tutsaklara yöneltilen onur kırıcı saldırılar artıyor. **26 Mayıs Cuma** günü başlatmış olduğu kampanya çerçevesinde bir basın açıklaması yapan **TUYAB**'lı aileler, bu uygulamalara dikkat çekerek duyarlılık çağrısı yaptı. Saat 13:00'de **Galatasaray**

attığından dolayı kamuya zarar vermek sebebiyle ceza aldıklarını söyleyen Yıldız, kampanya çerçevesinde Ankara'ya da gittiklerini ve çeşitli kurumlarla görüştiklerini hatırlattı.

Yıldız ayrıca; çocuklarının sesi olmaya devam edeceklerini söyleyerek kampanyalarıyla ilgili şu bilgiyi verdi; "Ekim ayının başında İstanbul'dan ve diğer illerden başlayarak 'İnsan Hücreye Sığar mı?' şiarı ile Ankara'ya gideceğiz. Haziran ayında bir piknik düzenleyeceğiz. Ekim ayına kadar olan süreci bildiri dağıtımı, afişleme, broşür dağıtımı, basın açıklaması

vb. çeşitli etkinliklerle sürdüreceğiz" dedi.

Kitlenin sık sık "**Devrimci tutsaklar onurumuzdur**", "**İçerde dışarıda hücreleri parçala**" sloganlarını attığı açıklamanın ardından söz alan **Meltem Kuruhan**; 25 Mayıs Perşembe günü gece geç saatlerde gazetemiz **İşçi köylü Erzincan Büro çalışanı Murat Demir**'in silahlı saldırıya uğradığını belirterek, basını bu konuda duyarlı olmaya çağırıyor. Basın açıklaması, kitlenin alkış ve sloganlarıyla son buldu. (İstanbul)

Postanesi önünde toplanan kitle "Tecrit kaldırılmsın, talepler kabul edilsin", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur", "İnsan hücreye sığar mı?" yazılı dövizlerle basın açıklamasına başladı.

Kitle adına basın metnini okuyan **Hanife Yıldız**; disiplin cezalarının tecrit uygulamasındaki rolüne değinerek, Sincan 2 No'lu F Tipi Hapishanesi'nden bir örnek verdi. **Deniz Bakır**, **Levent Çakır**, **Alihan Alhan**, **Uğur Güdük** ve **Metin Kürekeçi** isimli tutsakların "**Meyve bıçağını çöpe**

Betül Altındal kavgamızda yaşayacak!

Halk Kültür Merkezi çalışması **Betül Altındal**, yakalandığı lenf kanserine yenik düşerek **21 Mayıs'ta** ölümsüzler kervanına katıldı. 30 yaşında devrim ve sosyalizm mücadelesinden ayrılmak zorunda kalan Altındal, 22 Mayıs'ta **Zincirlikuyu Mezarlığı**'nda yoldaşları, devrimci dostları ve ailesi tarafından son yolculuğuna kızıl karanfillerle uğurlandı.

Aslen Arnavut olan Betül Altındal, 1976'da İstanbul'da doğdu. Lise öğrencisi iken tanıştığı devrimci düşünceleri İstanbul Üniversitesi Adalet Yüksek Okulu'nda öğrenci olduğu

dönemde de sürdürdü. Bu süreçte okulu bırakarak Barikat Dergisi'nde çalışmaya başlayan Altındal, hareketinin her alanında sürdürülen çalışmalarda bir kadro olarak yerini aldı. Birçok platformda HKM temsilcisi olarak bulunan Altındal, herkesin sevdiği militan ve örnek bir devrimciydi. Birçok direnişin içerisinde yer alan Altındal, 14 Mart'ta teşhisi konulan **Chron** isimli tedavisi mümkün olmayan ancak ilaçlarla kontrol altına alınabilen bir hastalığa yakalandı. Aynı hastalığın yol açtığı lenf kanseri ve kanserin kemik iliğine hızlı sıçramasıyla oluşan lösemiye yakalanan Altındal, son nefesine kadar hastalığa direndi ancak bu son direnişi 21 Mayıs'ta sonlandı.

22 Mayıs'ta **Şişli Camii**'nde 300'ü aşkın kişinin katılımıyla cenazesi kaldırılan Altındal, cenaze namazının kılınmasının ardından kızıl bayrak ve karanfillerle **Zincirlikuyu Mezarlığı**'na götürüldü. Burada devrim ve sosyalizm mücadelesinde şehit dü-

şenler için bir dakikalık saygı duruşu yapıldı. HKM adına konuşan **Ümit Efe** çağının yetiştirdiği önemli devrimcilerden biri olan Betül Altındal'ın gülüşünü ve mücadelesini geleceğe taşıyacaklarını söyledi. Efe, "Bu ülkenin onurlu evlatlarından biriydi Betül. Yılmaz savaşçıydı. Senin ideallerini, gülüşünü geleceğe taşıyacağız. Bunu yakamızdan düşürmeyeceğiz. Seni unutmayacağız ve unutturmayacağız" dedi. Efe'nin konuşmasının ardından FHKC Politik Büro Sekreteri **Meryem Ebu Dagga**'nın gönderdiği mesaj okunarak "**Betül Yoldaş ölümsüzdür**", "Betül yoldaş yaşıyor, yaşayacak" sloganları eşliğinde Altındal sonsuzluğa uğurlandı. (İstanbul)

Yaraları birlikte sarıp, mücadeleyi birlikte büyüteceğiz!

Kayıp, disappearances, wendakînan... Dünyanın farklı dillerinde farklı kelimelerle ifade edilse de, kayıp geride kalanlar için bir yanıyla tarifsiz bir acıyı bir yanıyla ise herşeye rağmen zalimin önünde boyun eğmemeyi ifade ediyor. Bu yıl 16-20 Mayıs tarihleri arasında **Diyarbakır**'da **ICAD** (Kayıplara Karşı Uluslararası Komite) ve **YAKAY-DER** (Yakınlarını Kaybeden Ailelerle Dayanışma Derneği) tarafından düzenlenen **5. Uluslararası Gözaltında Kayıplar Kurultayı** farklı ülkelerden, farklı kültürlerden ama aynı acıyı ve baskıyı yaşamış insanların biraraya gelmesini ve deneyimlerini aktarmasını sağladı.

Aralarında **Sri Lanka**, Filistin, **İngiltere**, Hindistan, **Almanya**, Kanada, **Arjantin**, İspanya, **Fransa**, Bulgaristan, **Kolombiya**, Yunanistan, **Hollanda**, Şili gibi ülkelerden gelen 48 delegenin, Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'ndan ise çeşitli kurumlardan delegelerin katıldığı Kurultay, 16 Mayıs günü **Bağlar Belediyesi Konferans Salonu**'nda başladı. Akşam saatlerinde yapılan toplantıda uluslararası delegeler ve farklı illerden gelen delegeler kendilerini tanıttı, Kurultay programı ve içeriği hakkında bir bilgilendirme yapıldı. **TUAD**, **BEKSAV**, **Limter-İş**, **Asrın Hukuk Bürosu**, **Azadiya Welat**, **ÇHD**, **Filistin Halkıyla Dayanışma Derneği** gibi kurumların yanı sıra **Partizan Şehit Tutsak Aileleri** ve **Partizan** adına bir delege de Kurultay'a katılanlar arasındaydı.

"Onlara sahip çıkıyoruz"

17 Mayıs günü **Koşuyolu Parkı**'nda bir basın açıklaması ve oturma eylemi gerçekleştirildi. Yapılan yürüyüşün ardından ICAD Türkiye Seksiyonu temsilcisi **Özlem Gümüştaş** ve YAKAY-DER Başkanı **Pervin Buldan** tarafından birer konuşma yapıldı. Kurultaya Arjantin'den **Liber Pueblo** örgütü adına katılan aynı zamanda **Plaza De Mayo** annelerinden olan **Diana Kordon**'da bir konuşma yaptı. Beş dakikalık oturma eylemi sonrası delegeler Kurultay'ın gerçekleştirildiği Bağlar Belediyesi Konferans Salonu'na hareket ederken, katılımın düşüklüğü dikkat çekiciydi. Yaklaşık 100 delegenin katıldığı oturma eylemine halktan katılım yok denecek kadar azdı. Bunun bir yönü Amed Serhıldanı sonrası 500 kişinin tutuk-

lanması, 500 kişinin aranır duruma düşmesi ve pek çok kişinin gerillaya katılması sonucu çalışma yürütecek çok fazla insanın olmaması iken, diğer yönü ise DTP'nin bir sonraki hafta gerçekleşecek olan Kongre çalışması idi.

"Kaybedenler yargılansın!"

Oturma eyleminin ardından Bağlar Belediyesi'de gerçekleştirilen basın toplantısında açılış konuşmalarını ICAD Uluslararası Büro adına **Baki Selçuk** ve YAKAY-DER Başkanı **Pervin Buldan** yaptı. Daha sonra söz alan uluslararası delegelerden bazıları ise kısaca düşüncelerini ifade etti. Basın toplantısının ardından tüm delegeler Ergani yolu üzerindeki **Devgeçidi**'nde oluşturulan Barış Ormanı'na giderek burada gözaltında kaybedilenler anısına ağaç dikti.

Akşam saatlerinde **Galeria Yenişehir Sineması**'nda Filistinli müzik grubu **Besasan Halk Topluluğu** ezgilerini seslendirdikten sonra Yusuf Çetin'in "**Kayıp**" filmi'nin gösterimi yapıldı.

18 Mayıs günü ise ilk oturumda "**Kayıp yakınları konuşuyor**" bölümünde söz alan kayıp yakınları, yaşadıkları acıyı delegelere taşıdılar. Tüm gözaltında ve özgürlük mücadelesinde yaşamını yitirenler için yapılan saygı duruşunun ardından, kısa bir film gösterimi yapıldı. Kayıp yakınları anlatımlarıyla duygulu anların yaşanmasına neden oldular. Bu bölümde Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri adına Kurultay'a delege olarak katılan **Sevim Kalman** da bir konuşma yaptı. İbrahim Kaypakka-ya'nın tam da bu tarihte Diyarbakır'da

işkenceyle katledildiğini belirten Kalman, "**O'nu burada anlatmak hem büyük bir onur, hem de büyük bir sorumluluk. O'nun kavgamızda yaşadığını biliyoruz**" dedi.

19 Mayıs Cuma günü yapılan sunumlar ise insan hakları mücadelesi alanındaydı. Kurultay'da üç çalışma grubu oluşturuldu. Bunlardan ilki "**İnsan hakları mücadelesi, gözaltında kayıplar ve mücadele perspektifi**", ikincisi ise "**Günümüzde Ortadoğu gerçekliği ve mücadele stratejileri**" başlığını taşıyordu. Üçüncü çalışma grubu ise "**Neo-liberal politikalar ve militarizm**" idi. Zaman darlığından dolayı bu konular yeterince tartışılmazken, çalışma gruplarındaki tartışmaların da tam olarak sonuç bildirgesine yansıtılmadığı görüldü.

"Yaralı bir halkın yarasını dile getirdiğimiz için..."

20 Mayıs Cumartesi günü sonuç bildirgesi Pervin Buldan tarafından okunurken, sonuç bildirgesinin bazı konularda net ifadelerden kaçınan bölümleri gözlerden kaçmadı. Divan'dan yapılan konuşmada **Necmi Özgen** "Yaralı bir halkın yarasını dile getirdiğimiz için sevinçliyiz, ancak burukluğumuz geçmiş değildir" dedi.

Kurultay, Kürt halkının yıllardır yaşadığı

acıları göz önüne sermiş ve bu acının görünürliğini artırmıştır, farklı ülkelerden gelen delegelere Kürt halkının acılarını taşıması yönüyle olumlu olmuştur. Farklı ülkelerden deneyimlerin aktarılması ve enternasyonal dayanışmanın örülmesi de bu olumlu sonuçlardandır. Özellikle son dönemlerde yüzlerce kişinin politik nedenlerle kaybedildiği Filipinler'in ve Afrika kıtasından hiçbir ülkenin temsil edilmemesi ve bunun gündem yapılmaması Kurultay'ın eksikliklerinden biriydi. Keza, yapıldığı yer itibarıyla **Kürt Ulusal Kurtuluş Hareketi**'nin kayıplarının Kurultay'da ağırlığı oluşturması da bir yönüyle doğaldı, ancak yine de Türkiyeli devrimcilerden gözaltında kaybedilenlerin yeterince yansıtıldığını söylemek zor. Bazı isimler üzerinde bu yoğunlaşma sağlansa da, bu tüm devrimcileri kapsayan bir ele alıştan uzaktı. Kayıp ailelerinin duyularını paylaşması tüm delegelere gerçekliği hissettirenken, "**politik**" nedenler vurgusu daha eksik kaldı.

"Kaybedenler kaybedecek!"

19 Mayıs Cuma günü 1998 yılında gözaltına alındıktan sonra katledilen ve daha sonra **Beykoz**'daki Kimsesizler Mezarlığı'na gömüldüğü anlaşılan **Hasan Ocak** anması için Gazi Cemevi önünde biraraya gelen ESP'liler buradan Gazi Mezarlığı'na doğru yürüyüşe geçti.

Sık sık "**Kaybedenler kaybedecek**", "**Hasan Ocak yaşıyor, komutana bin selam**" vb. sloganlar atan kitle, yürüyüş sırasında kısa bir oturma eylemi de yaptı. Burada kitle adına yapılan açıklama ile gözaltında kaybedilenlerin bulunması ve kaybedenlerin yargılanması istendi.

Gazi Mezarlığı'na varan kitle burada, **Hasan Ocak**'ın mezarının başında bir dakikalık saygı duruşu ile anma etkinliğini başlattı. **Hasan Ocak**'ın ağabeyi Ali Ocak, kısa bir konuşma yaparak; gözaltında insanları kaybedenlerden bir gün mutlaka hesap sorulacağını söyledi. Anma etkinliği **Hasan Ocak**'ın mezarına kırmızı karanfillerin bırakılmasıyla sona erdi. (İstanbul)

Dünyanın farklı dillerinde farklı kelimelerle ifade edilse de, kayıp geride kalanlar için bir yanıyla tarifsiz bir acıyı bir yanıyla ise herşeye rağmen zalimin önünde boyun eğmemeyi ifade ediyor.

Eğitim-Sen'in "Baskı, sürgün, kadrolaşma değil, demokratik bir yaşam istiyoruz" sloganıyla 14 ilden Ankara'ya başlattığı yürüyüş 28 Mayıs tarihinde Ankara'da yapılan mitingle son buldu.

İstanbul'dan ayrılan yürüyüş kolu 26 Mayıs'ta Gebze ve İzmit'te KESK'liler tarafından karşılandı. Gebze Cumhuriyet Meydanı'nda basın açıklaması yapan Eğitim-Sen Genel Sekreteri **Emirali Şimşek**, "Eşitlik, demokrasi, adalet söylemleriyle iktidara gelen AKP'nin ampülü erken patladı. Sadece eğitimde on binin üzerinde kıyım yaşanırken, kadrolaşmada ilköğretim okullarına kadar indiler. Bu konuda yargı kararlarını dahi dinlemiyorlar. Bu kadrolaşmalara ve üyelerimize yönelik baskılara karşı mücadelemizi sürdüreceğiz" dedi. Yürüyüş kolu yaptığı basın açıklamasından sonra İzmit'e hareket etti.

İstanbul yürüyüşçüleri İzmitli emekçiler tarafından Merkez Bankası önünde karşılandı. **İnsan Hakları Parkı**'na yürüyen emekçiler burada da bir basın açıklaması yaptı. Yapılan açıklamada Özel Okullar Yasası'nın geri çekilmesi istendi.

Şanlıurfa yürüyüş kolu

Şanlıurfa'dan hareket eden yürüyüş kolu ise 26 Mayıs'da Gaziantep'teydi. **Gaziantep Büyükşehir Belediyesi** önünde karşılanan eğitim emekçileri, sloganlarla Gaziantep Ad-

liyesi'ne yürüyerek burada bir basın açıklaması yaptılar.

Yürüyüşçüler **Adana**'da ise 800 kişi tarafından karşılandı. Eğitim-Sen Adana Şube binası önünden, yürüyüşe geçen emekçiler **Uğur Mumcu Meydanı**'na yürüdüler. Burada açıklama yapan Dinçer, Eğitim-Sen'in her türlü ırkçı, gerici kadrolaşmaya karşı, bilimsel, nitelikli eğitim için mücadele verdiğini vurguladı.

İzmir yürüyüş kolu

İzmir'den hareket eden yürüyüş kolu ise 26 Mayıs'ta Manisa'ya gelerek burada yaptıkları basın açıklamasının ardından Akhisar ve Bursa'ya geçtiler.

27 Mayıs günü saat 13:00'de **KESK**'e bağlı emekçiler, **DİSK**'e bağlı şube temsilcileri, siyasi partiler, **DKÖ** temsilcileri **Kültür Park** önünde İzmir'e gelen yürüyüş kolunu karşıladı. Burada "Baskı, sürgün, kadrolaşma değil, demokratik bir yaşam istiyoruz" pankartını açan kitle **Osmangazi Metro İstasyonu** önüne kadar yürüdü. Kitle "Gerici faşist kadrolaşmaya hayır", "Yıkım yasaları geri çekilsin", "Terörle Mücadele Yasası'na hayır", "Susma sustukça sıra sana gelecek, hasta hastane kapısında ölecek" vb. sloganları haykırdı. Bir konuşma yapan Eğitim-Sen MYK üyesi **Saim Gültekin**, "AKP hükümetinin yaptığı uygulamalar baskı, soruşturma ve sürgündür" dedi. Eğitim emekçileri bura-

Eğitim-Sen'in "Baskı, sürgün, kadrolaşma değil, demokratik bir yaşam istiyoruz" sloganıyla 14 ilden Ankara'ya başlattığı yürüyüş 28 Mayıs tarihinde Ankara'da yapılan mitingle son buldu.

Eğitim emekçileri demokratik bir yaşam için yürüyor...

dan da otobüslerle Eskişehir'e hareket ettiler.

Eğitim-Sen'liler Konya'da yürüdü

Ankara Yürüyüşü kapsamında Eğitim-Sen Genel Başkanı **Aladdin Dinçer** ile yaklaşık 100 eğitim emekçisi Konya'ya geldi. **Meram Anıt** alanında sendika üyelerince karşılanan Dinçer, hükümeti eleştirerek, Terörle Mücadele Yasası'nda yapılan değişikliklerle, her türlü demokratik ve özgürlükçü taleplerin yok edilmeye, baskıcı ve otoriter bir dönemin kapısının aralanmaya çalışıldığını söyledi. Dinçer, açıklamasında onlarca Eğitim-Sen üyesinin basit gerekçelerle sürgün edildiğini belirterek, iktidarın kendi kadrolarını oluşturduğunu söyledi.

Dinçer, konuşmasının ardından sendika üyeleri ile birlikte Konya Eğitim-Sen Şubesi'ne doğru ellerindeki "Baskı sürgün kadrolaşma değil demokratik bir yaşam istiyoruz, insana sürgün demokrasiye sürgündür" pankartlarıyla yürüdü. Eğitimciler, sık sık "Çetelere değil, eğitime destek" ve "Eğitim-Sen yürüyor, mücadele sürüyor" sloganlarını attı.

Eğitimde kadrolaşmaya ve sürgünlere karşı tepkilerini dile getirmek amacıyla 14 ilden Ankara'ya yürüyen yaklaşık bin eğitim emekçisinin Milli Eğitim Bakanlığı binasına yürümelerine izin verilmedi. Engellemeye tepki gösteren Eğitim-Sen Genel Başkanı

Alaaddin Dinçer, "Mesai saatinde **Danıştay**'a girerek cinayet işleyene engel olamayanlar, emekçinin haklı taleplerini dile getirmesine engel oluyor" dedi.

Konuşmasında, okullarda yaşanan şiddet olaylarına da değinen Dinçer, "Rüzgar ekenler fırtına biçiyorlar" dedi. Dinçer, "En doğal demokratik haklarımızı ortadan kaldıran Terörle Mücadele Yasası, halkın sağlık hakkını elinden alan Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası (SSGSS) ve özel okulları özendirme amaçlı Özel Öğretim Yasası'nın geri çekilmesi için mücadelemize devam edeceğiz" diye konuştu.

KESK Genel Başkanı İsmail Hakkı Tombul da gerici-ırkçı kadrolaşma uygulamasının aslında hükümetle değil, devletin karakteri ile ilgili olduğunu belirterek, bunun nedeninin de 12 Eylül darbesiyle yaratılan ırkçı-şoven zihniyet olduğunu dile getirdi. Açıklama atılan sloganlarla sona erdi.

(H.Merkezi)

Uyuşturucu satıcıları

bir arkadaşımızı daha aramızdan ayırdı....

19 Mayıs 2006 tarihinde akşam saatlerinde Samandıra Veysel Karani Mahallesi'nde **Hüseyin Özcan** adındaki arkadaşımız uyuşturucu satıcıları tarafından silahla vurularak öldürüldü. Olaydan sonra TC'nin

kolluk güçlerinin uyuşturucu satıcılarının evinde yaptığı aramada çok sayıda uyuşturucu madde ve silah bulundu. Çevremizde yer alan arkadaşımızın böyle bir şekilde aramızdan ayrılması bizi ve mahalle sakinlerini üzmüştür. Arkadaşımızın yaşamını yitirmesinin ertesi günü biz İşçi-köylü okurları olarak mahallede bir yürüyüş düzenledik. Yürüyüşe 2 bin civarlarında kişinin katılımı bizim açımızdan bir olumluluktur. Yürüyüş sırasında "Çetelerden hesap sor, mahallene sahip çık" pankartı açılırken "Anaların öfkesi katilleri boğacak", "Çetelere karşı geleceğine sahip çık", "Hüseyin'in katili patron ağa devleti" vb. sloganları atıldı. Halkın "Hüseyin'in katili

patron-ağa devleti" sloganını gür bir şekilde haykırması önemlidir. Yürüyüşe halkın kitlesel katılımı düşmanı çileden çıkartırken, düşman acizliğinden 8-10 yaşlarındaki çocukları çağırarak pankartı tutan ve yürüyüşü

daha önce de mahalle sakinlerine zarar verdiği, uyuşturucu sattıkları çocuklar tarafından dahi bilinmesine rağmen, jandarma çete unsurlarına hiç müdahale etmemiş ama mahalle sakinlerine karşı sabaha kadar nöbet

tutmuştur. Bu zamana kadar örgüt-süzlüğümüzden güç alan çeteler ortalıkta elini kolunu sallayarak rahatça dolaşmışlardır. Bunda bizim İşçi köylü okurları olarak eksikliğimiz vardır. Bu eksikliğimizi halkla bütünleşerek aşma adımlarımızı atmış bulunmaktayız. Bunun aslında tüm devrimcileri ilgilendiren bir sorun olması ve devrimcilerin bu konuda eksik davranması çetelerin (devletin eliyle beslediği) devrimcilerin eksikliğinden yararlanarak halkı sindirme politikasıyla her gün karşımıza çıkıyor. Gerek yasalarıyla, gerek özendirmeleriyle, gerekse işsizlikle gençliği uyuşturucuya, yozlaşmaya sevk etmek istiyor.

(Samandıra İşçi-köylü okurları)

19.05.2006 tarihinde okurumuz **Hüseyin Özcan** devletin uzantısı çeteler tarafından silahla vurularak katledilmiştir. Başta ailesi olmak üzere tüm dostlarımızın ve yoldaşlarımızın başı sağ olsun.

Hüseyin Özcan ölümsüzdür!

Çetelerden hesap sorduk/soracağız!

Samandıra İşçi-Köylü okurları

Genel Sağlık Sigortası'na karşı tepkiler dinmiyor!

Genel Sağlık Sigortası ile ilgili 23 Mayıs Salı günü iki farklı açıklama oldu.

Adana'da SSK Adana Bölge Müdürlüğü önünde toplanan KESK Adana Şubeler

Platformu, "GSS'ye Hayır" yazılı pankart açarak burada bir basın açıklaması yaptı. "Bu yasa bizim değil", "Hükümet yasayı al başına çal" ve "Herkes eşit, parasız sağlık hakkı" sloganları atan kitle adına platformun dönem sözcüsü **Güven Boğa** bir açıklama yaptı. Boğa; yasanın Cumhurbaşkanlığı'nca veto edilip Meclis'e geri gönderildiğini hatırlatarak, AKP'yi bu yasayı geçirmekten vazgeçmeye çağırdı.

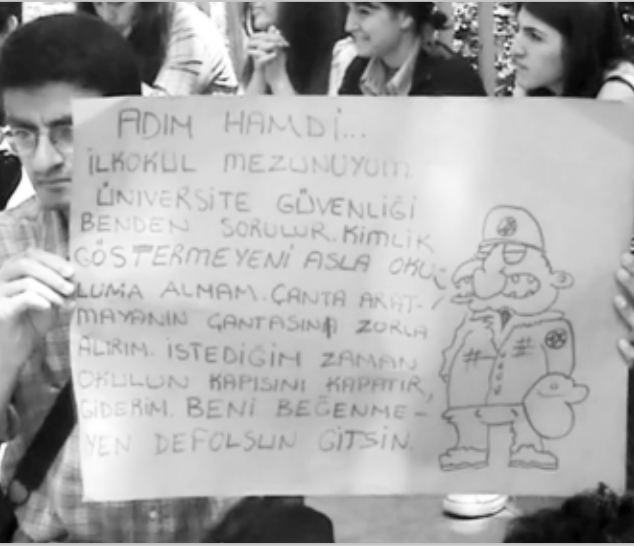
Hükümetin bu yasa ısrar etmesi halinde üretimden gelen gücün kullanılacağını belirten Boğa; "Herkes parasız, nitelikli, eşit ve erişilebilir sağlık ve güvenli gelecek sağlayacak sosyal güvenlik sistemi talebimizdir. Bu talebimizden asla vazgeçmeyi düşünmüyoruz" dedi.

Açıklamanın ardından 10 dakika boyunca sloganlar ve ıslıklar eşliğinde oturma eylemi yapan kitle, açıklamayı alkışlarla bitirdi.

SES'li emekçiler de **İstanbul Okmeydanı SSK Hastanesi** önünde biraraya gelerek konu ile ilgili açıklama yaptı. "İşsizliğe, yoksulluğa, özelleştirmeye ve savaşa hayır" yazılı pankart açtı. Kitle adına açıklama yapan **Yurdagül Ustabası**; mevcut yasanın zaten meşruluğunu yitirdiğini belirterek, "Sırf IMF istedi diye SS (Sosyal Sigorta) ve GSS Yasası'nı yeniden TBMM'de görüşülmesini doğru bulmuyoruz" dedi.

Açıklama "Sağlık haktır satılmaz", "Gün gelecek, devran dönecek, AKP halka hesap verecek" sloganlarıyla son buldu. (H. Merkezi)

İstanbul Üniversitesi'nde iki ayrı eylem

İstanbul Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi öğrencileri, formasyon hakkının tanınması talebi ile Edebiyat Fakültesi önünde biraraya geldi. Burada öğrenciler adına açıklama yapan **Fatma Arda**, Fen-Edebiyat Fakültesi öğrencilerinin işsiz bir gelecekle karşı karşıya olduğunu belirtti. Geçmişte Fen-Edebiyat öğrencilerine formasyon hakkının tanındığını ve eğitimi olabilme seçeneğinin sunulduğunu belirten Arda şunları söyledi: "7 yıl önce koşulsuz olarak kaldırılan formasyon hakkımız, Fen-Edebiyat Fakülteleri öğrencilerinin yürüttüğü mücadeleler sonucunda kısmi ve paralı bir biçimde karşımıza çıkarılmıştır. Üniversiteler ticarethaneye dönüştürülmüştür. Esasta koşulsuz sahip olmamız gereken bu hak, hem sınırlandırılmış hem de bu hak üzerinden ciddi bir rant alanı yaratılmıştır."

Güvenlik protestosu sürüyor

Okul girişinde yapılan kimlik kontrolünü protesto için başlattıkları oturma eylemini sürdüren İstanbul Üniversitesi öğrencileri Fen Fakültesi önünde bir araya geldi. "Bilim için sıfır, güvenlik için 23 trilyon", "Güvenlik bahane, özgürlük elden gidiyor" ve "İstanbul yarı açık cezaevine hoş geldiniz" yazılı dövizler taşıyan öğrenciler burada bir basın açıklaması yaptılar. Öğrenciler adına açıklama yapan **Serpil Ocak**, 25 Mayıs tarihinde sabah saatlerinde okula girerken, okulun güvenlik işlerini yapan şirketin elemanlarının coplu ve sözlü saldırısına uğradıklarını belirtti. Her gün benzer durumlarla karşılaştıklarını ifade eden Ocak, imza kampanyası başlattıklarını ve eylemlerini devam ettireceklerini söyledi.

Ocak'ın açıklamasının ardından, özel güvenlik biriminin uygulamalarını ve polisle işbirliğini konu alan bir skeç oynayan öğrenciler, slogan ve alkışlar eşliğinde okula girdi. (İstanbul)

Çukurova DDSB'den panel

25 Mayıs günü saat 17:00'de **Kristal-İş Sendikası**'nda DDSB tarafından örgütlenen panele Belediye-İş Sendikası 2 No'lu Şube Başkanı **Hasan Gülüm** katıldı. "Devrimci Demokratik Sendikal Birlik" ve "Özelleştirmeye ve taşeronlaştırmaya hayır" pankartlarının asıldığı etkinliğe DDSB adına yapılan bir konuşmayla başlandı.

Konuşmada; emekçilerin yaşadığı sorunlardan söz edilerek çözüm üzerine yoğunlaşılması ve çözüm yöntemlerinin tartışılması gerektiği üzerinde duruldu. Ayrıca devam eden direnişlerin önemine de değinildi. Ve Deri-İş Sendikası Gönen Şubesi'nin polis tarafından basıldığı, bu yüzden **Musa Servi**'nin etkinlikte yer alamayacağı ifade edildi.

Sınıf mücadelesinde ölümsüzleşenler adına yapılan saygı duruşundan sonra bir sinevizyon gösterimi yapıldı. Gösterimin ardından Hasan Gülüm, emperyalizmin yaşadığı krizden bahsederek ülkemizde işçi sınıfına esnek çalışmanın dayatıldığını, "çağdaş sendikacılık" adı altında sendikal rekabetin patronlar lehine geliştirildiğini, sendikaların işçilere ait olmadığını belirtti. Gülüm ayrıca geçtiğimiz günlerde Türk-İş yönetimine karşı bir eylem gerçekleştirdiklerini belirterek, sorunun harekete geçmeyen sendikal önderliklerde olduğunu söyledi ve devam eden direnişleri desteklemenin önemine vurgu yaptı.

Gülüm'ün ardından bir eğitim emekçisi söz alarak KESK'in içinde bulunduğu durum üzerine kısa bir konuşma yaptı. Özetle KESK tabanının harekete geçmeye hazır olduğunu, ancak önderliğin bu beklentileri karşılamadığını belirtti.

Panelin ilk bölümünden sonra taşeron bir temizlik işçisi hazırladığı metni okudu. Ayrıca öğrenci gençliğin yaşadığı sorunlar üzerine de kısa bir konuşma yapıldı. **Mersin LÖB** adına lise öğrencileri de bir metin okudular. Soruların ardından söz alan Hasan Gülüm; **Filipinler**, Hindistan ve **Avrupa**'daki örgütlenme modellerinden söz ederek işçi ve emekçilerin tüm yaşam alanlarının örgütlenmesi gerektiğini sözlerine ekledi. (Mersin)

TORGEM'de bir iş cinayeti daha...

Tuzla Tersaneler bölgesinde bulunan **TORGEM'de 16 Mayıs 2006** tarihinde meydana gelen iş kazasında Arda Yeni adlı bir işçi yaşamını yitirdi. Tersane İşçileri Birliği, 20 Mayıs Cumartesi günü saat 08:00'de TORGEM önünde Arda Yeni'yi anmak amacıyla bir basın açıklaması düzenledi.

Torlak Tersanesi önünde "Tersaneler cehennem işçiler köle kalmayacak- Tersane İşçileri Birliği" pankartı açan kitle, çeşitli sloganlarıyla TORGEM önüne geldi. Burada TORGEM işçilerine "bir saat işe geç başlama, anmaya katılım çağrısı" yapılırken res-

mi polis ile kısa süreli bir gerginlik yaşandı.

Tersanelerde ve diğer iş kollarında yaşamlarını yitirenler için yapılan saygı duruşunun ardından basın metni okundu. Ardından resmi polisler Tersane İşçileri Birliği faaliyetçilerini taciz etti. Karakola gidip yanlarına daha fazla polis olarak faaliyetçilerin önünü kesen polisler burada bir kişiyi gözaltına almaya çalıştı. Kitlenin arkadaşlarını sahiplenmesi üzerine arbeye yaşandı. Faaliyetçilerin kararlı tutumları sonucu polis kimseyi gözaltına alamadan uzaklaşmak zorunda kaldı. (Kartal)

Mesele dünya çapında sosyalleşmek değil, enternasyolleşmektir!

Aşağıda yayınladığımız yazıdaki düşüncenin şimdiye kadar okurlarımız tarafından gazetemizin sayfalarından takip edildiğini biliyoruz. Ancak her Sosyal Forum toplantısının ardından devrimci demokratik kamuoyu öylesine yoğun bir ideolojik bombardımana tutuluyor ki, bizler bir kez daha konuya dair görüşlerimizi açıklamak gerekliliğini hissediyoruz. Tekrara düştüğümüz yerler için okurlarımızdan özür dileyerek, bir kez daha Sosyal Forum'un niteliği ve tavrımız üzerine düşüncelerimizi ifade ediyoruz...

Devrim-sosyalizm ideolojisinin en fazla yara almaya, içinin boşaltılmaya ve de ideoloji olarak ortadan kaldırılmaya çalışıldığı, bu yönlü saldırıların hız kazandığı süreç 90'lı yıllardır. Başını ABD'nin çektiği emperyalizmin fiili saldırılarının yanı sıra, ideolojik saldırılar da artmıştır bu süreçte.

Bu süreç aynı zamanda reformist-revizyonist anlayışların "güç" kazanmaya başladığı ve bunun yanı sıra kimi "devrimci" hareket veya anlayışların, devrim davasından, kan-can bedeli savunulan değerlerden bir bir uzaklaştığı, bu değerlere sırt çevirdiği bir süreçtir.

"YDD" ve "küreselleşme" yalanlarının halklar üzerinde yarattığı tahribatlar büyüdükçe, bu yalanlar açığa çıktıkça, halkların sisteme karşı hoşnutsuzluğu da artmaya başladı.

Bu tepkilerin sistemi yıkma, sömürsüz, baskısız, insanca yaşanacak bir dünya kurma amaçlı mücadelelere dönüşmesinin önünü kesme çabalarında da yine bu süreçte bir artış görülmeye başladı.

Yine bu süreçte, sistemden kaynaklı sorunları, sistem içine hapsederek, yani sistem içinde "çözme" anlayışı, kendini "küreselleşme karşıtı" hareket olarak ifade etmeye başladı. Bu yıllardan başlayarak "küreselleşme karşıtı" kitlesel eylemler ve toplantılar gerçekleştirildi.

Ancak bu hareketin önderliği sistem içi duruşunu tüm bu süre boyunca sürdürdü. Dünya Sosyal Forumu'na dönüşen bu hareketin, sonraki yıllarda Avrupa ayağı, yani Avrupa Sosyal Forumu oluştu. DSF gibi, ASF de bağlı olduğu çizgiyi "korudu". Yani halkların mücadelelerini sistem içine hapsedme, daha doğrusu tasfiye etme çizgisini...

Bugün kendini "DSF" ve buna bağlı olarak "ASF" olarak ifade eden bu hareket, özde sistemle iç içe olduğunu, sistemi yıkmak değil, sistemin supabı olmak, tıkanıklıklarını aşmasının önündeki engelleri kaldırmak gibi bir "misyon" üstlendiğini her vesileyle sergilemiştir. Örneğin düzenledikleri toplantıların-etkinliklerin emperyalist kurum-kuruluşlar tarafından finanse edildiğini kendi sitelerinde yayınlamakta sakınca

görmemişlerdir. Yine bu toplantı ve etkinliklerde sistem karşıtı net bir duruşa sahip olan devrimci yapıları, silahlı mücadeleyi savunan anlayışların temsilci-taraftarlarını, merkezi organizasyona ya dahil etmeyerek,

ya da kürsüde söz vermeyerek, kendilerini ifade etme hakkı tanımayarak, bu yönlü tutumlarını ısrarla korumuşlardır.

Kısacası, DSF ve ASF'nin sistem içi önderlikleri, halkların kafasını karıştırma, sınıf mücadelesinin ve de halkların kendi yöntemleri ile verdikleri, ancak sisteme karşı olan her türden mücadelelerinin önünü kesme, hedefinden saptırma çabalarını sistem sahipleri ile kol-kola sürdürmüşlerdir ve de bugün hala sürdürmektedirler.

Bunların yaptığı merkezi toplantılara geniş yığınlar katılmaktadır. Ancak sisteme karşı kendiliğinden bir tepki sonucudur bu katılım. Emperyalist sistemin ezilenler üzerinde yarattığı tahribatlar, bugün geniş yığınların tepkisiyle karşılanmaktadır. Bunun için sistem karşıtı gibi görülen en küçük bir söylem bile geniş yığınları bu tür etkinliklere kanalize eder. Hele de sistemin olanakları ile başta maddi olmak üzere, mekan vb. sorunlar çözülür ve her türden imkan bu tür etkinliklere akıtılırsa, çok ge-

niş bir propaganda yapma olanağı doğarsa ve de bu propaganda sistem tarafından bırakılmıyorsa, en geniş kesimlere ulaşması için özel çaba harcanırsa, kitlesel olması kimseyi şaşırtmaz ya da şaşırtmama-

Buradaki esas sorun, bu geniş yığınlar bu etkinliklerde ne sunulduğu ve ne gibi "çözümler" üretildiğidir.

DSF ve ASF önderliği bu toplantılarda çizgisi gereği emperyalizm söylemini bile kullanmama ya özen göstermektedir. Sistemi karşısına alacak bu vb. söylemlerden ve yaklaşımlardan özenle kaçınmaktadır. Örneğin bugün artık gizlenemez bir gerçek olan Irak ve Filistin halklarının işgal karşıtı direnişleri, biraz da bu gizlenemezlikten kaynaklı ele alınırken, sadece işgale karşı çıkılmakta ve direnişler mümkün mertebe gündeme getirilmemeye çalışılmaktadır.

Ezilen halkların, sömürüye, baskıya, işgalle ve katliamlara karşı yükselttikleri haklı savaşlar ile emperyalistlerin haksız savaşları aynı ke-

fede değerlendirilmekte ve "her türden savaşa hayır" söylemi öne çıkarılarak, halkların meşru direnme hakları göz ardı edilmektedir.

En son Atina'daki ASF'de yapıldığı gibi, AB'nin emperyalist karakteri değil, burada çıkarılan yasalar üzerinde tartışılmaktadır.

Kısacası, sistemden kaynaklı sorunların tek çözümünün, geniş yığınları sisteme karşı harekete geçirme ve nihai olarak sistemi yıkma olduğu, çözüme de bu perspektifle yaklaşılması gerektiği, burada ele alınmayı bırakılmıyorsa, bu yönlü mümkün mertebe kafa karışıklığı yaratılarak, kitlelerin bu hedeften uzaklaştırılmasını sağlamaktadır.

Alternatif arayışı içinde bu forumlara katılan kitlelere tüm bunlar sunulmazken /sunulamazken, bol bol eğlence sunulmaktadır. Bu platform giderek sadece buluşmanın, eğlenmenin ve de "deşarj" olmanın bir vesilesi haline gelmiştir, özde ise sistemle karşı karşıya gelmekten kaçanlar tarafından bilinçli olarak buna dönüştürülmüştür.

Buraya katılan on binler, çözüm ve alternatif arayış içinde geldikleri bu buluşmalardan, giderek daha fazla umutsuzluğa kapılarak ve de hiçbir alternatif bulamadan ayrılır olmuştur. Sistem içi anlayışların en son gideceği yer olan tıkanıklık, burada giderek kendini daha çok hissettirmeye başlamış ve Sosyal Forumların en has savunucuları, örgütleyicileri ve de her türden destekçileri bile bu tıkanıklığı, özellikle de Atina'da yapılan ASF'nin ardından şöyle dillendirir olmuştur.

"Ancak son üç yıllık süreçte, bütün bu alternatif politika üretimlerine ihtiyaç olan dünya meselelerine dair forumlarda toplantılarda yapılan konuşmaların ötesine ne yazık ki geçilemiyor."

"Sosyal forumlar gün geçtikçe insanların sadece sosyalleştikleri, yalnız olmadıklarını hissettikleri, keyifli günler geçirdikleri etkinlik-festival-toplantı üçlüsü arasında bir yerde durmaya başlıyor."

"Ancak sosyal forumların şu gelinen aşamada, insanların birbirleriyle tanışıp, sohbet ettikleri, birlikte konser izleyip, birkaç tek attıkları ve birbirlerinin ülkeleri hakkında bildiklerinden fazlasını öğrendikleri bir alan olduğunu kabul etmek gerekliliğine inanıyorum."

"Tarık Ali'nin bianet'e konuşurken söylediklerine sonuna kadar katılıyorum. Evet, sosyal forumlar dünyanın pek çok yerindeki özellikle bağımsızlar ve gençlik hareketleri için çok kıymetli nefes alma alanları, tanıma, tanışma ve öğrenme alanları. Ancak yola çıkılırken hayal edilen alternatif politika üretimleri için yeni bir forum örgütlenmesinin, belki tam da Ali'nin önerdiği gibi "politik forumlar" başlatmak şart ve acil. Zira aksi takdirde tam da Dünya Ekonomik Forumu'nu oluşturan bileşenlerin istedikleri olacak: "Aman işte, çocuklar yılda bir toplanıp, eğleniyorlar, kitaplarını bildikleri meşhurları dinliyorlar, sonra da evlerine geri dönüyorlar, ses yok, gürültü yok, ne güzel..." (Çiğdem Mater'in Atina ASF ardından kaleme aldıklarından.)

Bizzat Sosyal Forumcular tarafından dile getirilen benzer yaklaşımlara ve de yazılara artık sıkça rastlamak mümkün. Gizlenemez olan gerçekliklerini kendileri de itiraf etmek durumunda kalıyorlar. Sosyal Forum'a ilişkin bu gerçekliğin adı ise: Sosyalleşmek, iki tek atmak ve de eğlenmek!

Sosyal Forum'a yaklaşım

Peki emperyalizme karşı net bir duruşa olan anti-emperyalistlerin, devrimcilerin, Maoistlerin, gerçekliğini yukarıda özetlemeye çalıştığımız Sosyal Forum'a yaklaşımları ne/nasil olmalıdır?

İlk önce şunu koymak gerekiyor ki, emperyalist saldırganlığın dünya ezilen halklarını terörist ilan ederek giriştiği saldırılar bugün işgalleri ve katliamları da kapsayan biçimde yükselişini sürdürmektedir. Ve **bu süreç tüm bu saldırılara ve de dolayısı ile sisteme karşı net bir duruş ile sistem içi duruşun netleştiği süreçtir.** Kısacası iki çizginin ayrışma sürecidir bu aynı zamanda.

Bu ayrışma sürecinin kendini en yoğun hissettirdiği yer ise anti-emperyalist mücadele zeminidir. Sistem içi duruş, giderek ağırlaşan koşullar karşısında teslimiyetin ifadesi olan çizgisini her fırsatta açık etmekte ve sistem karşıtı duruşlardan ve bunlarla olan her türlü birliktelikten kendini koparmaktadır.

Devrimciler, **Maoistler** ve de sistem karşıtı duruşu net olan anti-emperyalistler, demokratik zemindeki **anti-emperyalist** mücadelenin en geniş kesimlerle birlikte verilmesi gerektiğinin önemini bilirler ve de işgal saldırıları başladığında bu yönlü geniş birliktelikler için çaba içine girmişlerdir. Bu çabaya dönük örnekler, hem ülkemizde hem de uluslararası alanda mevcuttur. Ancak bizler, bu çabaları sürdürürken, bu tür birliktelikler içine girerken, sistem karşıtı net duruşumuzdan taviz vermeyiz, bu duruşumuzu ısrarla, kararlılıkla koruruz ve de bunu sürdürürüz.

Bizler açısından bir diğer ve de en önemli mesele de, bu sürece önderlik etmek/edebilmektir.

Bunun için de kendi cephemizi güçlendirmenin, geniş yığınlara sistem dışı çözümler sunmanın yollarını arar ve de bunun uluslararası bir güce dönüşmesi yönünde çaba içinde oluruz. Ve bu yönlü çabalar ise bugün hayli yol almış durumdadır. Bunun en somut örneği ise, dünya çapında 300'den fazla ilerici-devrimci-demokratik kurumun içinde yer aldığı ve tutarlı anti-emperyalist çizgisini kuruluşundan bu yana sürdüren ILPS'dir.

Emperyalizme karşı net bir duruşun somut ifadesi olan **ILPS**, bugüne kadar çok sayıda anti-emperyalist nitelikte kamplar, eylemler, faaliyetler örgütlemiştir. Bunların bazıları DSF veya ASF ile aynı dönemde gerçekleştirilmiştir. Örneğin Ocak 2004'de Mumbai'de yapılan DSF ile aynı günlerde örgütlenen **Mumbai Direniş 2004** bunlardan biridir.

Bu Direnişin başlıca örgütleyicilerinden olan ILPS (ve de ATİK vb. oluşumlar) **Sosyal Forum**'a bir bütün olarak katılmak yerine, ezilenlere sistem dışı çözümlerin sunulacağı bir etkinlik organize etmişlerdir. Ancak bunu yaparken Sosyal Forum alanına dahi gitme, burada kendini ifade etmeme gibi bir düşünceyle de hareket etmemişlerdir. Ki ILPS'nin en aktif üyelerinden olan Filipinler **BAYAN** örgütü burada stand açarak, hem Direniş Kampının hem de sistem dışı çözümlerin propagandasını yapmıştır. Bunun sonucudur ki, DSF'nin sürdüğü günlerde buradan ayrılan büyük bir köylü grubu **Direniş Kampına** katılmıştır. Bu kazanımı o dönemde Mumbai Direniş 2004'e direkt katılan tüm örgütlerin şahit olması gerekirdi. Eğer görülmemişse kesinlikle bakış açısının bir sonucudur. Ayrıca bu tutum çelişki değil, aksine kitleler içinde ama kesinlikle Sosyal Forum önderliğinin yedeğine girmeden, bu harekete kan taşımadan alternatifini göstermektir. Bu konuda tüm ILPS bileşenleri ortak tutumu benimsemektedir. Bu düşünceyi ILPS üyesi her örgüt gücü oranında yapmayı savunmaktadır. Ancak yine de altını bir kez daha çizelim, bunu Sosyal Forumlara katılarak ve böylece bu anlayışa kan

taşıyarak yapmamak önemlidir. Kitlelere propaganda yapmaktan bahsetmişken, Sosyal Forumlara katılanları kitle olarak değerlendirip onlara propaganda yapmayı savunan anlayışların neden ILPS'nin etkinliklerine katılan kitlelere gözlerini yumduklarını da sormak gerekir. Sorun sayı sorunu mudur? Eğer sorun buysa bunun adı "**güce tapmak**" değil de nedir? Ya da Sosyal Forumun önderliğinin bilincinde olarak bu forumlara katılanlar nasıl ILPS'nin Maoistlerin önderliğinde olduğu iddiasıyla buraya katılmaktan imtina edebiliyorlar? **Reformist**, revizyonist, **Troçkist** vb. özellikteki önderlikler

kimseyi rahatsız etmezken, (diyelim ki) Maoist önderlik neden bu kadar rahatsız ediyor bazı dostlarımızı? Maoistlerden daha mı tutarlıdır bu niteliklerini "**bildikleri**" önderlikler? Mumbai'de lüks otellerde kalan **SF** katılımcılarının, Mumbai Direniş 2004'e katılanların ikamet ettiği, Hindistan halkının tüm yoksulluğunun iliklerine kadar hissedildiği yerlerden uzak durmaları nasıl değerlendiriliyor? ILPS'nin **SF** karşısındaki duruşunun eleştirisine yer verilmesine karşın, neden Sosyal Forum'un "**bildik**" niteliği hakkında haber aralarına sıkıştırılmış birkaç cümlelik "**eleştiriler**"le (yakınma da denilebilir) yetiniliyor? Sosyal Forum'a neden katılmadığımızı bir anlık "**bir yana bırakarak**" bu eleştiri sahiplerinin neden ILPS'ye katılmadıklarını sorsak nasıl bir yanıt alırız acaba? Özellikle de Maoist olduğunu iddia edenlerden. Bu ve benzeri soruların yanıtını vermek gerekir, ILPS'nin neden **SF**'ye katılmadığını "**eleştirmeden**" bizlere "**yön göstermeden**" önce.

Burada şuna da vurgu yapmak gerekiyor ki, ILPS içinde olup da, Sosyal Forum'a bütünüyle katılmayı savunan anlayışlar da vardır. Ve bu gayet doğaldır, çünkü ILPS çok sesli bir yapılanmadır. Ancak burada önemli olan hangi anlayışın buraya önderlik ettiğidir.

Kısacası, bizler **SF** gibi sistem içi düşüncelerin önderlik ettiği (ki **SF** özgülündeki yaklaşımımızın özünde yatan buradaki önderlikler) oluşumlara, bir bütün olarak, tüm enerjimizi buraya vererek değil, buralara stand açmak, bildiri dağıtmak vb. yöntemlerle, propaganda amaçlı, ancak bu çerçeveyi geçmeyen, sınırlı bir katılım sağlarız. **SF**'lara katılan ve de burada önderlik konumunda olmayan ilerici güçleri, alternatif arayışı içinde olan kitleleri saflarımıza katmak, tek alternatifin **SF** gibi oluşumlar olmadığını anlatmak için yapmalıyız bunu. Biz meseleyi böyle ele almaktayız.

Sosyalleşmek, dünyalılaştırmak, enternasyonalleşmek

Bu ele alıştan hareketle de, **anti-emperyalist** mücadele zeminindeki faaliyetimizi, bu yönlü mücadeleyi bir bütün olarak **SF**'nin

içinde yer alarak gerçekleştirmek değil de, bundan bağımsız faaliyet-buluşma vb. etkinlikler düzenlemeyi savunmanın esas nedenlerine gelince:

Birincisi, net duruşumuzu kendi inisiyatifimizde ortaya koyabilmek, bu organizasyonlarda ele alacağımız sorunların içeriğini, duruşumuza uygun doldurmak, düşüncelerimizi özgürce, hiçbir engellemeye takılmadan ifade edebilmek için yaparız ve de yapmalıyız bunu. Yani bize "**izin verildiği**" kadar değil, delegelerimiz istediği kadar konuşabilsin diye...

Bu etkinlik-buluşma vb. faaliyetlerin, geniş halk yığınlarına deklare edeceğimiz sonuç bildirgelerine reformizm-revizyonizm ve her türden sistem içi anlayış değil, net duruşumuz damgasını vursun, ezilen emekçi halklar sistem dışı alternatiften haberdar olsun diye... Ve de bize "**ayrılan**" "**alanlara**" değil, faaliyetin bütününe hakim olmak için yaparız bunu...

Bizim derdimiz sosyalleşmek, dünyalılaştırmak da değildir, enternasyonalleşmektir.

Enternasyonal dayanışmayı, özveriye ve fedakarlığı omuz omuza hissetmek isteriz. Buluşmalarımıza, kamplarımıza da bir bütün olarak damgasını vuran bunlar olur...

Etkinliklerimizi, emperyalist kurum-kuruluşlardan veya sistem güdümlü sarı-bürokratik sendika konfederasyonlarından maddi vb. destekler alarak değil, kendi olanaklarımızla, yoksul halkların olanakları ile örgütleriz.

Enternasyonal dayanışmanın iliklere kadar hissedildiği bu faaliyetlerimizde, fedakarlık ve özveri üst boyuttur. Çünkü kaygılar ortaktır. Bu ortak kaygı ise sınıf kaygısıdır, devrim kaygısıdır ve sistemi bir bütün olarak alaşağı etme kaygısıdır. Bunun içindir ki, bu yönlü düşüncelerin uluslararası alanda kendini ifade etmesinin olanakları sonuna kadar zorlanır.

Uluslararası zenginliği giderek artan bu

etkinlik ve faaliyetlerde çeşitli dillerde yapılan sunumların orada bulunan herkes tarafından anlaşılması için ayrı bir çaba içine girilir.

Değişik ve hatta bizimle zıt görüşlerin buralarda kendini ifade etmesinin önüne engel de konulmaz. Çünkü duruşumuza, ideolojimize ve bu duruş ve ideolojimizden aldığımız güçle nihai zaferin bizim olacağına olan inancımız sonsuzdur.

Katılımın sayısı değil, niteliğidir bizi ilgilendiren. Bunun için sayımızı artırma çabamızı sürdürür, ancak sayılara kilitlenip kalmayız, başarıyı kafa sayısı ile ölçmeyiz!

Velhasıl yaptığımız her şeyi, birilerinden icazet alarak, 3-5 dakikalık konuşmalara koca bir davayı sığdırmaya çalışarak değil, kendi özgür irademizle ve de içeriğini, süreyi, mekanı ve de tüm her şeyi kendimiz belirleyerek, önderliği tümüyle kendi inisiyatifimizde olarak yaparız.

Ve bu çizgide ısrarın ne kadar doğru olduğunu ise, giderek daha fazla görmekte/yaşamaktayız. Çünkü bu saflardaki sistem karşıtı duruşun temsilcileri olan devrimciler ve Maoistler, bu noktadaki ısrarlarının ne kadar doğru olduğunun karşılığını, düzenledikleri eylem-etkinlik vb. faaliyetlere katılımın giderek artması ve bu artışın geniş bir yelpazeye yayılması olarak almaktalar. Bunun en somut göstergesi en son Atina'da düzenlenen anti-kapitalist, anti-emperyalist kamptır.

Sonuç olarak toparlamak gerekirse: Devrimciler ve Maoistler, sınıf mücadelelerinin, halkların her türden sistem karşıtı çıkışlarının, emperyalistler tarafından olduğu kadar, sistem içi anlayışlar tarafından da ortadan kaldırılmaya, sistem içine hapsedilmeye çalışıldığı bu süreçte, çizgi-lerindeki netliği koruma ve de bunun ayırımını koyma gibi bir görevle karşı karşıyalar. Buna bağlı olarak da bu sürece önderlik etme göreviyle...

Bunun yol ve yöntemini ise yukarıda koymuştuk. Kitlelerin bulunduğu her yerde, her etkinlik ve oluşumda propaganda yapabilmeyi ve de kitleleri doğrulara yönlendirmenin koşullarını yaratmak. Ancak bizim önderliğimizde ve de dolayısıyla inisiyatifimizde olmayan koşulların bizim tüm enerjimizi almamasına izin vermemek. Faaliyetimizi dar ve "**izin verilen alanlara**" hapsedmek değil, kendi yaratabildiğimiz, ama tümüyle bize ait alanlarda gerçekleştirmek.

Sürece önderlik iddiamızı ancak böyle koruyabilir ve de bu iddiayı büyütürük, devrimci demokratik tutarlı **anti-emperyalistlerden** oluşan anti-emperyalist cepheyi genişletebilir ve böylelikle de, devrim-komünizm iddiamızın önünü açarak, halkları nihai kurtuluşa götüreceğimize güvergen önderlik edebiliriz.

Bunun içindir ki, kitlelerin var olduğu her yerde, yukarıda koyduğumuz biçimiyle var olma gerçekliğini ret etmeden, icazet alarak, izin verildiği ölçüde kendimizi ifade edebileceğimiz **Sosyal Forumlar'da sosyalleşmeyi, dünyalılaştırmayı değil, kendi önderliğimizde gerçekleştirdiğimiz faaliyetlerde enternasyonalleşmeyi tercih ediyoruz. Çünkü meselemiz dünya çapında sosyalleşmek (veya dünyalılaştırmak) değil, enternasyonalleşmektir!**

21. Yüzyılda Sol Ve Sosyalizm Perspektifi*

Kapitalizmin son 30 yıllık süreci ve özellikle bu süreçte daha da ileri noktalara ulaşmış olan Marksizm-Lenizim-Maoizm'e yönelik kapsamlı saldırılar kitlelerin sınıf bilincine çok derin darbeler indirmiştir. Kapitalizmin elde ettiği geçici başarı işçi sınıfının mücadelesini her bakımdan geriletmiştir.

Öncelikli olarak "sol" kavramına somut bir anlam kazandırmak gerekir. Çünkü, sol kavramı da birçok diğer kavram gibi son yıllarda özgün biçimler alan revizyonizmin fazlasıyla kirlettiği bir kavramdır. "Sol", işçi sınıfına ait bir kavram olarak burjuvaziye karşı mücadeleyi, burjuvaziyi yok etmeyi amaçlayan bir hareketi içermek zorundadır. Bizleri sol adına biraraya getirecek, tartışılacak temel bu olmalıdır. İşçi sınıfına ait olmayan ve burjuvaziyi yok etme amacını içermeyen düşüncelerin, akımların sol adını alması olsa olsa bir aldatmaca olur. Aldatmacaların sınıf mücadelesindeki yeri asla halk kesimlerinin safları olmaz.

Tam da bu nedenle bizim sol adına yapacağımız her şey işçi sınıfı ideolojisinin ve biliminin temel tezlerine uymak durumundadır.

Tez 1: Sınıf mücadelesi tarihin motorudur ve

Tez 2: Tarihi kitleler yapar.

Bu tezlerle dayanmayan tüm düşünce ya da akımları sol adına reddetmek gerekir.

Buradan geleceğimiz nokta, tam da bu tezlerin yaratıcısı ve uygulayıcısı oldukları için bilimsel olduklarını kabul ettiğimiz **Marksizm-Lenizim-Maoizm**'in özüdür... Marksizm-Lenizim-Maoizm'in özü somut koşulların somut tahlili ilkesidir...

Karl Marks'ın kapitalist sisteme kapsamlı eleştirisinden bu zamana Marksizm, her bilim dalında olduğu gibi maddi üretim sürecinin gelişmesine paralel sıçramalı bir gelişim göstermiştir. Bir bilim olarak Marksizm'in bu süreci onun bir dogma olmadığının da somut ifadesidir.

Leninizm ve Maoizm, Marksizm'e yönelen saldırılara karşı koymada çok önemli başarılar kazanırken, aynı zamanda ve daha da önemlisi, sınıf mücadelesinin objektif olarak ilerlemesinin bir ürünü olarak yeni birçok soruya, soruna da açıklık getirdi ve bilimin dayandığı üç bileşene (ekonomi politik, bilimsel sosyalizm ve felsefe) de derinlik kazandırdı. Sadece Marksist olmak Marks'tan bu zamana geçen zamanı doğru kavramaya yetmeyeceği gibi bundan sonra da gerçek süreç ancak bilimin yeni sorulara, sorunlara yanıtlar araması ve bulması ile anlaşılacak ve aşılacaktır.

Bu tutum Marksizm'in özüne uygundur.

Tarihte hemen her bilimsel öğreti gibi Marksizm-Lenizim-Maoizm de, yığınla teorik ve pratik saldırıya uğramıştır. **Bu saldırılar sadece apaçık düşmanlarından değil, hatta denebilir ki daha çok gizli/maskeli düşmanlarından gelişmiştir.** Bu saldırıların Marksizm-Lenizim-Maoizm üzerinde yarattığı tahribatın, yeterli karşı mücadele geliştirilmedikçe büyümesi de kaçınılmaz olmuştur. Şimdi bizler tüm bu tahribatın ve yeni sorunların aşılması için bir çaba içinde olmayı bilimsel bir tutum olarak uygun ve gerekli görüyoruz.

Emperyalist kurumların süreçteki rolü

Son 30 yıllık süreçte emperyalist-kapitalist ülkelerden yarı-sömürge ülkelere büyük sermaye ihracı gerçekleşmiştir ve bu devam etmektedir. Bu ülkelerin siyasal olarak bağımsız addedilmelerinin/kabul edilmelerinin gerçekten bir anlamı olmadığını bütün sürecin bu temel özelliği dahi göstermektedir. Sadece borç geri ödemesi adı altında ülkelerin gelirlerinin esasını emperyalist merkezler almaktadır. Örneğin Türkiye'de 2005 yılı bütçesinden faiz giderlerine 45,6 milyar YTL (bütçenin yüzde 32'si) ayrılmıştır. 2006 bütçesinden de 46,2 milyar YTL ayrılmıştır. Bu ödemelerin önemli bir kısmının emperyalist merkezlere aktığı bilinmektedir. Bu sürecin kontrolü, (son yıllarda bazı ülkelerde bu anlamda dışlansa da) IMF tarafından yapılmaktadır. Bu ilişki diğer tüm alanlarda da bağımlılığı süregelenleştirmektedir.

Tam da buna dayanması nedeniyle önemli olan, özellikle egemen kılınan bir anlayış olarak ekonominin toplumun ihtiyaçlarına göre ele alınması gerektiğini inkâr eden, ekonomiyi kendi başına ve hatta toplumun ona göre şekillenmesi gerektiğini savunan anlayışlar güçlendirilmiştir. **Uluslararası kurumlar denilerek gerçeklikleri maskeleyen emperyalist kurumlar, sözde ulusal ekonomilerin yöneticileri durumundadır.** Yine bu ülkelerde siyaset ekonomiden sözde uzaklaştırılmakta, ekonomi siyasetin dışında bir alan olarak konumlandırılmaktadır. Bunun gerçek anlamı ekonomiyi tümüyle emperyalist dünyanın ihtiyaçlarına göre yapı-

landırmaktır. Uyum politikaları, yeniden yapılandırma projelerinin özü budur. **IMF, Dünya Bankası, Dünya Ticaret Örgütü, OECD vb...**

Ekonomi ne kadar topluma hizmet eden bir alan olmaktan çıkar, kendi başına bir alan olarak kabul edilirse, sonuçta bütün toplumların ondan o kadar yararlanabileceği iddia edilmektedir. Bu mali sermayenin sosyal ilişki içerisindeki belirleyici güç olma, kendini yeniden üretme süreci için topluma kazandırmaya çalıştığı edilgenliğin propagandasıdır. Açlık, yoksulluk, çevre kirlenmesi, gelir dağılımındaki aşırı dengesizlikler ve hatta savaşların kökeninde bu anlayış vardır.

Uzlaşmacı tüm akımlar kaybetmeye mahkumdur

Bu süreçte sol adı altındaki uzlaşmacı tüm eğilimler işçi sınıfının giderek daha fazla düşmanlığını kazanmıştır/kazanmaktadır. Kendilerine "sol" diyerek/denerek kitlelerin ideolojik olarak aldatılmasına yön verenler gerçekte işçi sınıfının ve emekçilerin gerçek sol bilince yabancılaşmasına hizmet etmişlerdir. Bu sayede gerçek sol kitlelere ait olmayan marjinal bir küme olarak bırakılmak istenmektedir.

Elbette sürecin böylesi bir özellik taşıması 1980'lerden başlayarak kapitalist dünya sisteminin ezilen dünya halklarına ve işçi sınıfına karşı geliştirdiği yeni saldırı dalgasıyla tümüyle ilgilidir. Önceki süreçten farklı olarak kapitalizmin bu kapsamlı saldırısı 1990'larda doruk noktalara ulaştı; karşısında ise bu saldırılara yanıt verecek gerçek bir güç (örgütlü bir kitlese hareket) olmadı. Bu saldırı sürecinin son yıllarda karşı saldırıyı ürettiğine tanık olmakla birlikte henüz aşılmamış olduğunu kabul etmeliyiz. Nihayetinde değişecek olsa da henüz güç dengeleri sermayenin lehinedir. 21. yüzyılda bu güç dengelerinin proletarya lehine değişmekte olduğuna tanık olacağız.

Kapitalizmin son 30 yıllık süreci ve özellikle bu süreçte daha da ileri noktalara ulaşmış olan Marksizm-Lenizim-Maoizm'e yönelik kapsamlı saldırılar kitlelerin sınıf bilincine çok derin darbeler indirmiştir. Kapitalizmin elde ettiği geçici başarı işçi sınıfının mücadelesini her bakımdan gerilet-

miştir. Diğer ezilen sınıf ve tabakaların da tam da bu nedenle kapitalizmin bir parçası olmaları elbette anlaşılır olmalıdır. Çünkü hiçbir başka sınıf, işçi sınıfına rağmen devrimci bir rotada ısrarlı, kararlı ve başarılı olamaz. Özellikle ulusal burjuva hareketlerin düştüğü durumlar bunun çok açık göstergesidir. Bu özellik küçük burjuva hareketler için de geçerlidir.

Kapitalist sistemin mali sermayeye hizmet etmek üzere geliştirdiği bu saldırılar güçlü bir muhalefetin de zemini olmaktadır. Hemen her alanda ve her düzeyde “neo-liberal” saldırılara karşı direniş, hak alma mücadelesi gelişmektedir. Avrupa’daki işçi eylemleri, öğrenci hareketleri, göçmen isyanları, Latin Amerika’da neo-liberal politikaların uygulayıcısı iktidarların yerlerini halkçı ve devletçi söylemler kullanan iktidarlara bırakmak zorunda kalmaları, bu anlamda ulusalcı ve korumacı eğilimin mali sermayenin ihtiyaçlarına karşın gelişim göstermeye devam etmesi, anti-emperyalist taleplerin ve politikaların halklar tarafından sahiplenilmesi, **Irak, Filistin, Afganistan** ve **Çeçenistan’da anti-işgalci** direnişler, ezilen ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı mücadelesi, genel olarak kamusal haklar alanındaki piyasalaştırılmaya karşı yoksulların hakları koruma eğilimi tüm dünyada geliyor.

Emperyalist sistem içerisinde bugüne kadar ABD’nin kesin üstünlüğü biçiminde ilerleyen süreç son zamanlarda değişmektedir. Emperyalist sistemin hiyerarşik yapısı çeşitli devletlerin sermayelerinin büyümesine paralel olarak mevcut yapıyı zorlamaya başlamıştır. Bu hem ABD’nin saldırgan politikalarının ve hem de Avrupa devletlerinin, Rusya’nın, Çin’in ve devamı devletlerin egemen ekonomi politikalarda söz sahibi olma taleplerinin artmasından görülmektedir. Bu da mali sermayenin uluslararası kurumlarını (IMF, BM, Dünya Bankası vb.) tartışılır hale getirmektedir.

21. yüzyılda halk hareketleri yüksелеcektir

Süreç her bakımdan kapitalist sistemin, emperyalizmin yeni bir iflasına doğru sürüklenmektedir. Mali sermayenin bir krize doğru gitmekte olduğu ve buna önlemleri içeren bir dizi yeni saldırının gündeme geldiği görülmektedir. Bu durum halk hareketlerinin gelişeceğinin göstergesidir. 21. yüzyılda sol, bu sürece hazırlığını tamamlamak durumundadır. Bunun için kapitalizmin bugün için yeniden teşhir edilmesi ve sosyalizmin ulaşılabılır bir hedef olarak öne çıkarılması gerekmektedir. Emperyalist sistemden kopmayı ve toplumun iç ihtiyaçlarını temel alan politikalar kitleler tarafından talep edilecek ve hareket bu yönde gelişecektir. Ekonomi hakkındaki yukarıda değindiğimiz ve gerçekte kapitalist dünya sisteminin kutsanmasına, alternatifsiz gösterilmesine hizmet eden anlayışın kitleler üzerindeki etkisi yok olmaya mahkûmdur. Sermaye-

nin büyümesinin kalkınma, gelişme olmadığı, aksine günümüzdeki bu büyümenin yoksullaşma, artan zulüm, işgal, her düzeydeki çelişkilerin keskinleşmesi demek olduğu kitlelerin yaşamlarından edindikleri tecrübe ile görülecektir. Emperyalizm yerine kullanılan “küreselleşme” vb. tüm kavramlar tam da bu gerçeği gizlemeye hizmet ettikleri ölçüde, gerçeklerle çelişecek ve kitlelerin devrimci hareketi tarafından reddedilecektir.

Sol ile kitlelerin ilişkisi

Tüm sol hareketlerin kitlelerle ilişkisini belirleyecek olan öğeler bu konudaki yaklaşımlarına bağlıdır. **Açıktır ki bu politik bir sorundur ve sınıfsal/ideolojik bir duruşu gerektirir.**

Kitlelerin kendiliğinden hareketi bu yaklaşımlara hizmet etmeye uygundur. Ancak kitlelerin kendiliğinden hareketi kurtuluşu içeren bir politik perspektifi yaratmaz, ancak doğru bir politika, kitlelerin hareketine sosyalizme doğru bir yön verebilir. Kitlelerden kopuk, kitlelerin anlamadığı, kitleler için somut hedefler göstermeyen yaklaşımların terk edilmesi, tam da gelişmekte olan kitle hareketlerinin somut talep ve eylemlerine uyumlu politikaların geliştirilmesi gerekmektedir.

Emperyalizme karşı mücadelenin uluslararası düzeyde karşılanması bir zorunluluktur. Bu nedenle enternasyonalin geliştirilmesi, yeniden ele alınması gerekliliktir. Bu yönde atılmış adımlar bu amacı içerdiği oranda doğrudur. Elbette bu, somut koşulların ve sınıf mücadelesinin gelişmekte olan eğilimlerine ve biçimlerine uygun olmalıdır. Bunun için özellikle komünistler çalışmalarını bu yönde şimdiden geliştirmeli; şimdye kadarki mücadelenin tüm birleştirici özelliklerini kavrayarak, geleceğe ulaşmak üzere aşmalıdır.

Sosyalizmin kitlelerin bilincinde yıpratılmış olduğu gerçeğine uygun olarak revizyonizmin her biçimine ve özellikle de son süreçte aldığı yeni biçimlere kapsamlı bir saldırı için kavrayış derinleştirilmelidir. Özellikle sosyalizmde sınıf mücadelesi sorunu deneyimlerle irdelenmelidir. Kitlelerin mücadelesine dayanan sosyalist inşa politikası, kitlelerin mücadelesi ile biçimlenen bir komünist partisi, partideki iki çizgi mücadelesine kitlelerin katılımını esas alan ve bu anlamda dizginleri kitlelerin eline veren bir kültür devrimi anlayışı üzerinde ısrarla durulmalı ve günümüzün sorunlarına bu yaklaşımla yanıtlar aranmalıdır. Sınıf mücadelesinin tarihin itekleyici gücü olduğu tam da bu gerçeğin altını çizer.

Halk Savaşı teorisi günümüzün yeni soru ve sorunlarına paralel olarak kitlelerin mücadelesine dönüştürülmek üzere ileriye götürülmelidir. Bu konuda son yıllarda başarılı sonuçlar kazanan Halk Savaşlarının komünistler tarafından doğru bir şekilde incelenmesi ve kazanımlarının bilimsel sosyalizmin kazanımları olarak kavranması gerekir. Bu da Halk Sa-

vaşlarının enternasyonalin bir sorunu olarak ele alınmasını gerektirir.

Yine, çeşitli ülkelerde burjuva karakterli önderliklere karşın gelişen kitle hareketlerinin ürettiği yeni mücadele biçimlerine ve eğilimlere ilginin geliştirilmesi, buralardaki deneyimlerin özenle incelenmesi gerekmektedir. Bunların uluslararası işçi sınıfı hareketinin deneyimleri olarak kavranması yerinde bir yaklaşım olacaktır. Bunun aynı zamanda burjuva karakterli önderliklerin gerçek bir eleştirisi için de gerekli olduğu açıktır.

Yarı-sömürge ülkelerdeki devrimci mücadeleler diğer ülkelerdeki işçi sınıfı hareketini doğrudan etkileyecektir. Sol hareketin, emperyalizme karşı mücadelesi bu anlamda güçlendirilmelidir. İktidarları hedefleyen devrimci mücadeleler tüm dünyada mali sermayenin hegemonyasını kıracaktır.

Sonuç olarak;

Marxizm-Leninizm-Maoizm’e yönelen saldırıların sonucu olarak “sol” fazlasıyla işçi sınıfının mücadele alanının dışına itilmek istenmiştir. Ancak 21. yüzyılda bunun başarısızlıkla sonuçlandığına tanık olacağız. İşçi sınıfının devrimci ruhuna, sınıf savaşımının reddedilemez gerçekliğine inananlar, sınıfın bilimsel ideolojisi etrafından adım adım birleşecektir.

Her kim ki sol adına işçi sınıfını, ideolojisini, bilimini dışlıyorsa o kişi kesinlikle burjuvazi adına hareket eder. Sınıf işbirliğine dayanan, kitlelerin tarihteki rolünü reddeden her hareket ancak burjuvaziye hizmet eder. Bu durum sadece bireysel

bir tercih değil, sınıfsal bir tercihtir. İşçi sınıfının tutarlı devrimci rotasından uzaklaşanlar her ne olursa olsun kaybedecektir.

Sol hareket kitlelerin gelişmekte olan mücadelesini bilimsel sosyalizm rehberliğinde kavradığı; onun içinde yer alıp geliştirdiği, somut koşullardaki ilerlemelere uygun bir perspektifle hareket ettiği ölçüde gelişmekte olan devrime önderlik edebilecektir. Yine, krizini aşmakta zorlanan, yeni ve daha derin krizlere gebe mali sermayenin yıkılması ancak sınıf savaşı doğru kavranıldığı, **kitlelerin devrim yapan gücüne dayanıldığı ve devrimler gerçekleştirildiği ölçüde sosyalizm olacaktır...**

* Bu yazı, 4-7 Mayıs tarihlerinde gerçekleştirilen Uluslararası Anti-Kapitalist, Anti-Emperyalist Atina Buluşması’nda Partizan tarafından aynı başlıklı panelde sunulmuştur. Ara başlıklar bize aittir.

Avrupa’daki işçi eylemleri, öğrenci hareketleri, göçmen isyanları, Latin Amerika’da neo-liberal politikaların uygulayıcısı iktidarların yerlerini halkçı ve devletçi söylemler kullanan iktidarlara bırakmak zorunda kalmaları, genel olarak kamusal haklar alanındaki piyasalaştırılmaya karşı yoksulların hakları koruma eğilimi tüm dünyada geliyor.

Danıştay saldırısı üzerine; Oyun bildik, oyuncular tanıdık!

20 Mayıs'ta Danıştay 2. Dairesi üyelerine yönelik yapılan saldırı ile birlikte, kamuoyunda tartışılan saldırı değil mevcut sistemin kendisi oldu. AKP hükümetinin miadını doldurmasından, erken seçim zillerinin çalınması ve ordu-hükümet kapışmasına kadar önemli gelişmelere neden olan saldırının yankıları, bu tartışma konularının nasıl bir biçim alacağına paralel olarak bitecek ya da devam edecektir.

20 Mayıs'ta Danıştay üyelerine yönelik yapılan silahlı saldırı ile birlikte ülke gündemini önemli ölçüde belirleyen tartışmalar ve gelişmeler yaşandı. Saldırının ardından gündeme gelen bir dizi tartışma, özellikle emekçi kitlelerin bilincini bulandıracak nitelikte oldu. Olayın "çete" bağlantısından, "karanlık güçlerin" kendini yeniden göstermesine, saldırıyı gerçekleştiren avukatın siciline uzanan bir dizi tartışma gündeme geldi. Bu saldırıya paralel olarak Cumhuriyet gazetesine yönelik bombalama eylemleri "aydılatılmaya çalışıldı." Ancak olay henüz aydınlanmaya yüz tutuyordu ki kilit isim Savcılık tarafından serbest bırakıldı. Ve tüm yorumlar "soruşturmada başa döndü" şeklinde oldu.

Bizler açısından yaşanan gelişmelerin temel noktaları üzerinde durmak önem taşımaktadır. **Birincisi**; olayın devlet açısından yaşanan gelişmeleri ve tartışmaları, **ikincisi**; bu sürecin ezilenlere yansması ve **üçüncüsü**; bu gelişmelerin sonucunda çıkarılması gerekenlerdir. Saldırıyı gerçekleştirenlerin hangi "çete" ile ilişkilerinin olduğu, telefon kayıtları vs. tartışmalar yaşanan sürecin niteliğini ve özünü karartmaktan başka bir işe yaramamaktadır. Ya da bizler açısından bilinen gerçeklerin bir kez daha su yüzüne çıkmasından öte bir anlam taşımamaktadır.

Ekonomik krizde çözüm umudu: IMF!

Danıştay saldırısı vesilesi ile tartışmaların odaklaştığı "AKP hükümetinin artık miadını doldurduğu" tartışmalarının zeminine bakacak olursak; IMF reçeteleri ile yönetilen ülke ekonomisi bir süredir ciddi dalgalanmalar yaşamaktadır. IMF heyetinin geçtiğimiz hafta yaptığı ziyarette de gündemde ülke ekonomisindeki son dalgalanmalar ve bu dalgalanmanın yarattığı kriz gündemdedi. Harcamaların kısıtlanması olarak lanse edilen önlem paketinde yer alan önerilerin başında, yeşil kartın iptal edilmesi, sağlık ve eğitim harcamalarının daraltılması gibi öneriler bulunmaktaydı. Ülkedeki işsizlik oranının 2 milyon 796 bine ulaştığını açıklayan Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK), 2006 yılının ilk üç ayında işsizliğin artarak yüzde 11.9'a ulaştığını da araştırma sonuçlarına ekledi. Son dönem özelleştirmelere paralel olarak işten atılmaların yoğunlaştığı ülkemizde, işsizliğin de buna paralel olarak büyüme göstermesi önü alınamaz bir gelişme olarak değerlendiril-

ilmektedir. "En büyük sorunumuz işsizlik, ama onu da yavaş yavaş aşıyoruz" diyen hükümetin, gurur duyduğu ekonomisinin kriz içinde yuvarlanışını da bu aşma "çabalarına" paralel olarak gelişen bir durum olarak algılamak gerekir. Krize neden olan IMF reçetelerinin ekonomik anlamda yarattığı tahribatın ve çalkalanmanın yine aynı reçetelerle düzeltilmeye çalışılması, sonu olmayan bir yolun adımlanmasından başka bir anlam taşımamaktadır.

Zira son dönem gündeme gelen ekonomideki dalgalanma sadece ülkemizde

dırıyla açıklanamayacak bir durumdur. Nasıl ki son dönem yaşanan gelişmeleri tek başına "klikler arası çatışmaya" indirgeyerek tartışmak doğru değilse.

AKP, ABD emperyalizmini layıkıyla temsil ediyor mu?

AKP hükümetinin hükümette kalış sürecini belirleyen ve buna paralel olarak da yıpratılmasına dönük yürütülen kampanyanın hız kazanmasını belirleyen emperyalistlerin, özellikle de ABD emperyalizminin bölgedeki çıkarlarını ne kadar temsil edip etmediği, planlarını ne kadar

di.

Ardından İran süreci gündeme geldi. Irak'ta beklediğini Türkiye cephesinden bulamayan ABD, İran noktasında AKP'ye tam bir güven taşımamaktadır. Tüm bunlarla birlikte Kerkük sorunu tüm sıcaklığını koruyarak bugüne geldi. Aşılamayan PKK'ye karşı mücadele krizi ve sınıra yapılan askeri yığınak yaşanan sürecin hassasiyetlerini gösteren önemli gelişmeler oldu. **Kerkük** sorununu kendi yöntemleri ile çözmeye çalışan Türkiye, bölgede aktif rol oynaması gerektiği zorlamasıyla karşılaşınca ABD'den beklenen destek görülmedi. Mevcut verilerle ABD açısından AKP hükümetinin bu kritik gelişmelere karşı geliştirdiği tutumla birlikte düşünüldüğünde ömrünü doldurmuş olması değerlendirmesi abartılı olmayacaktır.

Geçtiğimiz yılın **Newroz** ayından bugüne yaşanan gelişmeler, hükümetin gelişen aşamadaki sürecini belirler nitelikteydi. Milliyetçiliğin "birden bire" hortlatılması, ülkücülerin yurtseverler başta olmak üzere devrimci ve demokratlara yönelik geliştirdikleri saldırılar ve ordunun en yetkili ağızlarının hükümetle ilgili açıklamaları bu sürecin başlatıldığının ilk sinyallerini verdi. Danıştay saldırısının ardından "protestolar devam etsin" açıklamasını yapan Özkök'e yanıt olarak "bu tür olaylar kimseye fayda sağlamamıştır" cevabını veren Erdoğan arasındaki söz düellosu hükümete karşı işletilmeye çalışılan sürecin bir parçasıdır.

Esen "rüzgarlar" kimin eseri?

Erken seçim tartışmalarının saldırının ardından gündeme oturması

hatta alternatiflerin tartışılması, bir süredir gündemde olan bu konunun daha yüksek sesle tartışılmasını beraberinde getirdi. Olayın hemen ardından Anıtkabir'e yürüyenlerin AKP hükümetini istifaya çağırması ve atılan sloganların içinde "Katil hükümet" gibi nitelermelerin olması sürecin "kitlelere de mal edildiği" sonucunun çıkarılmasına neden oldu. "Öfkeli kalabalık" devlet yetkililerine saldırmış ve cenazeye katılmalarını engellemiştir. **R. Tayyip Erdoğan** başta olmak üzere bir dizi hükümet yetkilisinin cenazeye katılmaması, mevcut programlarını bozmaması devlet cephesinden esen rüzgârın çapını göstermesi açısından önemlidir.

değil, Asya ülkeleri başta olmak üzere, **Japonya**'da, Seul'de, **Hindistan**'da yaşandı. ABD'nin faizleri arttırmasına bağlı olarak yaşanan bu durum, ülkemiz gibi yoksulluğun ve işsizliğin gittikçe büyüdüğü ülke ve bölgelerde etkisini kısa zamanda göstererek bu oranların yükselmesine neden oldu. Mevcut borcunu ödemekte zorlanan hükümetin, yaşanan dalgalanmayla artan borcunu ödemesi mümkün görünmemektedir. Bu durumun yaratacağı tabloyu ise tahmin etmek güç olmayacaktır.

Ekonomideki bu "tehlikeli" gelişmelerin siyasi arenadaki yansması ise benzer biçimde bir "tehlike" taşımaktadır. Kimi gazete yazarlarının "ülkede ciddi bir halk hareketi bulunmamasına rağmen bu gerginliğin nedeni nedir?" diye ifade ettiği sorunun yanıtı, bu zemini besleyen siyasi gelişmelerdir. Kısacası mevcut hükümet artık ciddi boyutlarda yönetim sorunu yaşamaktadır. AKP hükümetinin Danıştay saldırısı ile birlikte yıpranmışlığını tartışmak, daha doğrusu bu tartışmaların ayyuka çıkması tek başına sal-

hızlı hayata geçirip geçiremeyeceğidir. 2002 yılında ABD, bizzat kendisinin geliştirdiği "İlmh İslam" projesinin Türkiye ayağını AKP ile yerine getirme hedefi içinde oldu. Türk ordusu ile sürtüşmesine ve karşılıklı "sert" açıklamaların yapılmasına neden olan bu durum, o dönemde ABD'nin çıkarları açısından gerektiği biçimde işletildi. ABD, AKP hükümetinden Irak sürecinde beklediği performansı göremedi. **1 Mart** tezkeresinin kabul görmemesi ikili ilişkilerde ilk ciddi sarsıntıya neden oldu. Ardından Suriye ile ilişkiler gündeme geldi ve ABD beklediği sonucu bu sürecin sonunda da asıl olarak göremedi. Bu süreci **HAMAS**'ın Ankara'ya davet edilmesi gibi "çıkışlar" izle-

Saldırının ardından yapılan ve “**oldukça sert**” olarak nitelendirilen Danıştay açıklamasında hükümetin hedef alınması ve bu açıklamanın halk tarafından alkışlarla karşılanması, hükümete yönelik “**ayyuka çıkan tepkinin**” bir göstergesi olarak nitelendirildi. Cenazeye katılan paşaların halk tarafından alkışlanması, hükümet adına katılanların ise linç edilmek istenmesi, halkın gelinen noktadaki tercihi olarak yorumlandı.

Oysa mesele halkın tercihi değil, bizzat devlet tarafından planlanan oyunun sahneye konulmasıyla birlikte kitlelerin de bu oyunun bir parçası haline dönüştürülmesidir. Saldırının ardından yaratılmaya çalışılan **laik-anti-laik** kamplaşması içine dahil edilmek istenen kitlelerin bilincinde bu suni kamplaşma içinde sisteme dönük tepkiler eritilmek istenmektedir. A. Necdet Sezer’in “**Bu saldırıya neden olanlar tutum ve davranışlarını yeniden gözden geçirmelidirler. Laikliği çeşitli biçimlerde yorumlayarak içini boşaltıp demokrasiyi, dolayısıyla rejimi yıkmaya kimsenin gücü yetmeyecektir**”, “Danıştay’a yapılan saldırı aslında laik Cumhuriyet’e yapılan saldırıdır” açıklaması hem **Erdoğan**’ın laikliğin yeniden yorumlanması üzerine dile getirdiği talebine hem de bu vesileyle kitlelerin Kemalizm’in ilkelerini korumaya seferber edilmesi amacını taşımaktadır. Bu kamplaşmanın yapaylığı ve sahtekâr bir tutumla gerçekleştiriliyor oluşu ise yine devletin niteliğinden kaynaklanmaktadır.

Muhalefet partisi CHP ise, durumdan kendisi açısından gerekli olan sonuçların tümünü çıkarabilmek için olaya oldukça “**sert**” bir tepki gösterdi. **Baykal** “Danıştayımızın bir dairesinin tüm üyelerine karşı bir toplu katliam girişimi yapılmıştır. Hedef, sadece bir ya da birkaç yargıç, bir Danıştay dairesi değil, Danıştay’ın tümüdür. Anayasa’dır, hukukun üstünlüğüdür, Türkiye’nin laik demokratik Cumhuriyeti’dir. Buna yönelik bir katliam girişiminin ortaya çıktığını görüyoruz” açıklaması ile kitleler nezdinde yaratılmak istenen suni saflaşmanın körüklenmesini hedeflemektedir. Devlet erkânının tümünün açıklamalarında odaklandıkları bu nokta, aynı zamanda kitlelerin bilincinin de bu yöne doğru şekillendirilmesini amaçlamaktadır.

Erken seçim zilleri mi çalıyor?

Cumhurbaşkanlığı seçimleri ile başlayan ordu-hükümet tartışmalarının Danıştay saldırısı ile birlikte gittikçe alevlenmesi, kamuoyunun da bu koruya AKP hükümetinin yoğun teşhiri ile ortak olması, AKP hükümetinin zamanını doldurmadan seçim sandıklarının kurulması sürecini hızlandıracak bir tablo çizmektedir. Her ne kadar Erdoğan yaptığı bir açıklamada “**Bizden erken seçim bekleyenler boşuna heveslenmesin**”, “Türkiye’de seçim beş yılda bir yapılır”, “**Bizim hükümetimizde bir sorun yoktur**” dese de MHP’nin iktidara hazırlık çalışmaları, CHP’nin ülkedeki laikliğin elden gittiği

safsatasıyla yaratmaya çalıştığı rüzgâr ve bununla beraber tartışılan diğer bir alternatif olan DYP, seçim tartışmalarında model olarak ortaya konulmaktadır. Bu düzen partilerinden şans esas olarak da MHP ve CHP’ye verilmektedir. Bu seçenekleri belirleyecek olan kuşkusuz ABD’nin bölge üzerine ve önümüzdeki döneme dair politikalarını hangisiyle daha rahat yürüteceği olacaktır. Ancak ülkemizdeki siyasal atmosfere baktığımızda son dönem geliştirilen milliyetçi-şoven saldırılarla MHP’nin yıldızının parlattılması, diğer taraftan “**laiklik elden gidiyor**” zırvalarıyla Kemalizm’in “**laik ilkelinin**” döne döne vurgulanması alternatifleri belli oranda belirginleştirmektedir. Bu tartışmalar içinde CHP “**kapısını merkez sağa açmalıdır**” biçimindeki Deniz Baykal’ın açıklaması ve TOBB kurulunda Ağar-Baykal-Erdoğan üçlüsünün elele gönderdikleri mesaj ilginçtir. “Sol”u bir araya getirme alternatifini tartışan kimi CHP muhaliflerinin tepkilerine rağmen Baykal’ın CHP’nin “**yeni**” yüzüne dair yaptığı açıklama ülkedeki atmosferden bağımsız değildir.

Laikliğin ve demokrasinin iktidara gelen düzen partilerinin niteliğine bağlı olarak değişim gösterdiği ülkemizde, bugün döne döne bu kavramların üzerinde durulması, devletin ciddi boyutlarda yaşadığı yönetim krizini aşma çabası olarak da görülmelidir. Bugün mevcut koşullarda gelişkin bir kitle muhalefeti ve hareketi olmaması, bu zeminin ülkemiz açısından ciddi boyutlarda olmadığı anlamına gelmemektedir. **Köylülerden, işçilere ve kamu emekçilerine toplumun tüm kesimler ciddi bir tepki, biriktirmektedir. Özellikle bugün lokal düzeylerde de kalsa gösterilen tepki devleti ciddi anlamda sıkıştırılmaktadır.** Köylülüğün git-tikçe yükselen sesi, işçilerin özelleştirmelere karşı yürüttükleri mücadele vb. gelişmeler kitlelerin sisteme dönük tepkilerinin artmasını da beraberinde getirmektedir. Tüm bu saldırı süreçlerinde okun kendisine yönelmesiyle birlikte sistemi daha yakından tanıyan halkın tepkisi buna paralel olarak gelişmekte ve büyümektedir. Ve onların asıl korktukları da budur. İşsizlik oranının çığ gibi büyüdüğü, ekonomik dar boğazın her gün biraz daha derinleştiği bugünlerde tartışılan “**sıkıyönetim**” gibi alternatifler, devletin içinde bulunduğu krizin anlaşılması ve görülmesi açısından oldukça çarpıcıdır.

Kimilerince Türkiye’nin **11 Eylül**’ü olarak nitelenen Danıştay saldırısı, emekçilere, devrimci ve komünist güçlere yönelik faşist saldırıların tırmandırılmasının bir vesilesi olarak kullanılmak istenmektedir. Meclis komisyonlarını eskiten **TMY Tasarısı**’nın daha çıkmadan uygulanmaya sokulması önümüzdeki sürecin rengini göstermektedir. Sokaktaki insanların “**vurma abi**” yakarışına karşılık 15 merminin sıkılması, ülkenin birçok yerinde benzer uygulamaların gündeme gelmesi devlet terörünün sadece birer parçasıdır. Emperyalizmin dünya pazarları üzerinde derinleşen krizi ve bu krizin

ABD’de yarattığı sonuçları görmekteyiz. Emekçilere yönelik saldırı yasalarının gündemleştirildiği emperyalist ülkelerde emekçilerin karşı duruşu kopacak olan fırtınanın ciddi habercisidir. Bu sürecin ülkemizdeki yansımalarının çok daha sert olması ise olağan bir durumdur. Emperyalizme bağlılığın yarattığı bu sonucun

çok açık anlamak durumundayız ki, bugün bu fırtınanın emekçilerden yana daha büyük kalkışmalarla yönünü değiştirmeye iradesini gösteremezsek, fırtınanın içinde toz parçacıkları olarak kalmanın dışında hiçbir etki ve fonksiyonumuz olmayacaktır. Bu noktada bugün gösterilecek tercih ve irade, sınıf mücadelesi için-

bizler açısından önemli olan yanı nasıl göğüsleneyeceği ve karşılanacağıdır.

Birincisi devletin girdiği bu krizin büyütülmesi ve derinleştirilmesi alternatif, ikincisi ise süreci mevcut akışına bırakma iradesi. Bu iki irade ya da “**zorunlu**” tercih, sürecin bizlerde yaratacağı kazanç ve kayıpları belirleyecektir. Şunu

de sahip olmak istediğimiz yerin tercihindense bağımsız değildir. **Kitlelerin gelişen ve büyüyen tepkisini örgütlemek başka bir alternatifimiz olmadığını biliyorsak, bunu yapmak ve yerine getirmek için çok fazla zamanımızın kalmadığını da görmek ve kavramak durumundayız.**

Örgüt birliğini gerçekleştirmede merkezi politikanın yeri...

“Yığınlara güvenmeliyiz, Partiye güvenmeliyiz. Bunlar iki ana prensiptir. Bu iki prensipten şüpheye düştüğümüz takdirde hiçbir şey yapamayız.” (Mao)

Sınıf mücadelesinin önemli evrelerinden birinden geçiyoruz. Ülkemiz devrimini yeniden yükseltme, kitleleri bağımsızlık, **Halk Demokrasisi** ve **özgürlük** için mücadeleye katma, dağ başlarında yakılan isyan ateşlerini çoğaltma ve harlamaya dönük önemli adımların atılmaya çalışıldığı ve bununla bağlantılı olarak faşizmin saldırılarını yoğunlaştırdığı ve sertleştirdiği bir süreçten geçiyoruz. Tutuklamalar, sivil faşist saldırılar ve linç gösterileri, silahlı saldırılar, ev baskınları, gerillaya yönelik büyük askeri operasyonların yanında, devrimcilere ve komünistlere yönelik karalama, iftira kampanyaları da her geçen gün medyanın manşetlerinde yerini almaktadır. Devletin halka, devrimcilere uyguladığı zulme gözünü kapatan, devrimcilerin ve komünistlerin, hesap sorma bilinciyle gerçekleştirdiği eylemleri saklamaya çalışan burjuva-feodal medya, bununla birlikte uydurduğu “haber”lerle devrimcileri, halka yabancı, terör ve vahşet peşinde koşan insanlarmış gibi göstermeye çalışmakta, bu tarz iftiralarla kendi yüzünü, mantığını ve halka bakışını da deşifre etmektedir. **Elbette düşman saldırıyorsa bu bizim doğru yolda olduğumuzu, atmaya çalıştığımız adımların faşizmi terdirgin ettiğini ve bu adımları engellemek için askeri-siyasi, her yolu denemekten çekinmeyeceğini göstermektedir.** İşte, tam da böylesi bir süreçte, **Proletarya Partisi**’nin önderliğinde Halk Savaşı’ni yükselterek faşizmin korkularını gerçekleştirmek için örgütlenmeye, birliğe ve eyleme çok daha fazla ihtiyacımız vardır. Faşizmin yalan-iftira kampanyalarına karşı komünistlerin halkın gerçek çıkarlarının temsilcisi olduğunu kitlelere anlatmak, faşizmin azgın saldırılarına karşı boyun eğmeyeceğimizi, pratik içinde, legal-illegal çeşitli eylemlerle cevaplamak, doğal olarak bu dönemde faaliyet yürüten yoldaşların omuzlarındadır. Görevlerimizle, faaliyet alanımızla kendimizi sınırlamak, örgüt birliğini zedeleyici tutumlara girmek, sınıf mücadelesinin tali sorunlarına takılıp kalmak, Proletarya Partisi ve halka karşı güvensizliğin tohumlarını ekmek, merkezi politikaya hayat vermeyerek örgüt birliğini bozmak gibi küçük burjuva, tasfiyecı anlayışlar; devrim yürüyüşümüze en fazla bu dönemde ayak bağı olmaktadır. Proletarya Partisi’nin çağrısına cevap olmak; örgütlenmek, daha fazla sorumluluk al-

mak, sorunun ve çözümün içinde kendi payımıza vakıf olmak ve merkezi yönelim doğrultusunda kitlelerin içinde devrimin siyasi, askeri çizgisine yaşam vermek, savaşı büyütmektir.

“Bugün, kavrayış ve uygulama düzeyinde eksik olan, ortak anlayış temelinde yeterince sağlanamayan irade ve eylem birliğidir. İrade ve eylem birliği sağlanmadan örgütsel birlik sağlanamaz. Bu olmayınca da aynı hedefe yürüyen, tek bir adam gibi davranan, ortak bir parti anlayışı ve iradesi sağ-

Proletarya Partisi’nin merkezi politikaları, devrimimizin genel hedefleriyle uyumludur ve bunu temel alarak belirlenir. Devrimimizin güncel görevleri arasında gerilla savaşını yükseltmek, Kürt halkı içinde örgütlülüğümüzü geliştirmek, işçi sınıfı ve emekçilerle bağlarımızı kuvvetlendirmek vb. görevler bulunuyorsa, her bir merkezi karar ve politika bu hedefleri aşmada yeni bir adım anlamına gelmektedir.

m a z .”
(ÖGY İşçi köylü,
sayı 32)

İlk Atacağımız Adım Örgütlenmektir

Demek ki, faşizme karşı mücadeleyi yükseltmede ilk atacağımız adım örgütlenmektir. **Halk Savaşı** için örgütlenmek, bugün devrimin her bir görevini büyük bir ciddiyet ve sorumluluk duygusuyla, şevkle yapmaktır. Halk Savaşı için örgütlenmek, savaşın önderliğini oluşturan **Proletarya Partisi**’nin merkezi politikasına, merkezi kararlarına proleter bir disiplin ve devrimci bir ruhla cevap olmaktadır. Halk Savaşı için örgütlenmek, düşmanın tüm karşı propagandalarına karşı ısrarla, cüretle **Proletarya Partisi**’ni savunmak, onun zayıf yanlarını güçlendir-

mek için her türlü çabayı göstermektir. Halk Savaşı için örgütlenmek, Proletarya Partisi’ni göz bebeğimiz gibi korumak, onun birliğini pekiştirmek, birliği zedeleyen, ortak harekete set oluşturan her türlü tasfiyecı anlayışa ödün vermeden merkezi politikayı kitlelere taşımaktır.

“**Bölgecilik, otonomculuk, benmerkezcilik, parti üstüçülük, sekterlik** olarak ifade edilen her türlü küçük burjuva anlayış, ortak bir parti gibi hareket etmenin önünde en büyük engel olarak kavranmalıdır. Çelikten bir disiplin e-

birbirini besleyecek şekilde hareket etmesi bir zorunluluktur. Devrimin her bir alanının, her bir hücrenin eşgüdümli hareket etmesi içinse, her militanın yüzünü merkezi önderliğe ve politikalara çevirmesi elzemdir. **Ancak ve ancak, merkezi önderliğin aldığı kararlar doğrultusunda faaliyet yürüten bir parti, kitlelere güven, planlarına hayat verebilir ve faşizmin yarattığı boşlukları, vurduğu darbeleri daha güçlü bir şekilde doldurmasını bilerek güçlenir.** Parti bütününün herhangi bir kısmında yaşanabilecek herhangi bir disiplinsizlik, güvensizlik diğer alanlardaki faaliyetin veriminin düşmesine neden olur ve partinin zayıf yanını oluşturarak düşmanın darbelerinden sakınmasını zora sokar.

Merkezi kararlar derinlemesine kavranmalıdır

Proletarya Partisi’nin merkezi kararları, onun iradesini yansıtmakta, devrimin en genel çıkarlarını temsil etmektedir ve uygulanmak amacıyla kararlaştırılır. Her bir parçanın bu iradeye saygı ve güven duyması, kendi faaliyetine ve mücadelesine saygı ve güven duymasıyla birebir ilişkilidir. Partinin merkezi kararlarının; bağlı bulunan komitenin dışında, yerli yersiz tartışılması, “nasıl yaparım”dan çok “niye yapamam”ı bulmak için kafaların çalıştırılması, alınan kararlara kitlelerin destek olmayacağını, kitleler adına savunma gaffetine düşülmesi yürüyüşe ayak diremek, kendini halka ve devrime dayatmaktır. Partinin merkezi kararı ilan edildikten sonra tüm militanların görevi, politikayı derinlemesine kavramaya çalışmak ve alanında nasıl uygulayacağı üzerine bir plan-program oluşturmaktır. Devrimci disipline ve gizlilik ilkelerine uygun olarak, **Proletarya Partisi**’nin saygınlığını korumak ve kitlelere ulaşmak için hareket etmek her sınıf bilinçli militanın uyacağı ilk görevdir. **Açıktır ki, bunun tersi bir davranış içine girenler ne alanlarındaki kitlelere ne de alandaki faaliyetçilere partinin hedeflerini açıklayabilir.** Böyle bir yaklaşım ve kavrayışın yapacağı, en fazla faaliyetçileri politikadan haberdar etmektir. Böyle bir faaliyet ve çalışma anlayışının da örgütlenme çalışmasına etki etmesini beklemek ya da ummak hayal görmekten başka bir şey değildir.

“**Ancak Marksist-Leninist temeller üzerine kurulmuş sağlam bir çekirdeğin yönettiği devrimci bir pratik ve bu pratikle bir arada yürütülen ideolojik mücadele devrimci kadroları toparlayabilir, revizyonizmi tecrit edebilir.**” (İbrahim Kaypakkaya)

Doğru bir ideolojik mücadele için devrimci pratiğe ihtiyaç vardır. Devrimci bir pratik olmadan, partinin kitle çizgisi, siyasi çizgisi ve askeri çizgisi yaşam bulmadan ideolojik mücadele de hedefine ulaşamaz. İdeolojik mücadelenin her bir tarafı, ortaya konulan merkezi yönelime uymak için elinden geleni yapacak ki, farklı görüşler kendi içlerinde daha sağlıklı bir mücadele yürütebilsin, pratikten çıkan sonuçlara uygun olarak mücadeleyi derinleştirebilsin. İdeolojik mücadelenin herhangi bir tarafı kendisini, beğenmediği politikadan azade ederse, orada parti birliğini bütünleştirme işlevine sahip olan ideolojik mücadele de yürütülemez. Şayet parti içi iki çizgi mücadelesine hayat vereceksek partinin merkezi yönelimi üzerinden harekete geçmede, buna güven duymada tereddütsüz olmalıyız. Bununla beraber, ideolojik mücadele yürüteceksek, bunun ilke ve kurallarına da riayet etmeliyiz. Proletarya Partisi herhangi bir burjuva kulübü değildir ki, istediğimiz yer ve zamanda onun merkezi kararlarını mahkûm edelim, doğru bulduğumuz politikalar için çaba harcarken, beğenmediklerimiz için hiçbir plan çıkarmayalım,

harekete geçmeyelim. Aksi her tutum, düşmana yeni bilgilerin ulaşmasına, molların bozulmasına neden olur ve örgütün pratiği örgütlenme görevinin sabote edilmesine yol açar.

“Bir plan kurduğumuz, bir iş düzenediğimiz veya bir sorun düşündüğümüz zaman, ülkemizde 600 milyon kişinin yaşadığını hareket noktası olarak benimsemeliyiz daima, bunu hiçbir zaman unutmamalıyız.” (Mao)

Proletarya Partisi'nin merkezi politikaları, devrimimizin genel hedefleriyle uyumludur ve bu temel alarak belirlenir. Devrimimizin güncel görevleri arasında gerilla savaşını yükseltmek, Kürt halkı içinde örgütlülüğümüzü geliştirmek, işçi sınıfı ve emekçilerle bağlarımızı kuvvetlendirmek vb. görevler bulunuyorsa, her bir merkezi karar ve politika bu hedefleri aşmada yeni bir adım anlamına gelmektedir. Buna cevabımız ise doğal olarak alanımızdaki örgütlülüğümüzün düzeyi, kitlelerin duruşuna bağlı olarak değişiklikler gösterecektir. Ancak son tahlilde, alınan kararların başarıyla hayata uygulanması kitleleri bilinçlendirmede, örgütlülüklerimizi güçlendirmede ve **yöneli-**

mimizi/hedeflerimizi göstermede tüm alanlarımızı olumlu etkileyecektir. Bu anlamda merkezi politikayı kavramaya çalışırken yalnızca alanımızın nesnel gerçekliği üzerinden hareket etmemeli, genel çıkarlarımızı esas almalı, gerçekliğimizi özelden ve genelde devrim lehine değiştirebilmek için faaliyetimizi planlamalıyız.

Kendimizi örgütlerken kitleyi örgütlemek

Proletarya Partisi'nin merkezi kararlarının alanlara uygulanması, kitlelerin ekonomist mücadeleye hapsolmesini de engelleyecektir. Çünkü kitlelerin kendiliğinden mücadelesi devrimi gerçekleştirecek niteliğe sahip değildir. Kitleler bu anlamda ekonomik temel üzerinden mücadelesini yükseltir. **Bu mücadeleyi siyasi iktidar mücadelesine evriltmek, biz örgütlü devrimcilerin ve komünistlerin çabasına bağlı olarak mümkün olacaktır.** Bizlerin bunu yapabilmesi için de devrimin genel yönelimine uygun olarak, bu yönelimi somutlayan merkezi kararları alanlara uyarlamak, bu politikaları alanlarda gündemleştirmek gerekmektedir.

Proletarya Partisi'nin merkezi kararlarının alanlarda gündemleştirilmesi ve bu yönde kitlelerin seferber edilmesi için emek verilmesi; kitlelerin politikleşmesini, ufkunun genişlemesini, farklı sınıf ve tabakaların gündemlerine duyarlı olmasını ve halk iktidarını somutlamasını sağlayacaktır. **Merkezi kararın uygulanmadığı alanlarda ise, kitlelerin kendiliğinden mücadelesinin önüne geçmek mümkün olamaz.** Böylesi durumlarda kitlelerin gerisine düşülerek ekonomist bir hatta mahkûm olur ve devrimin değil de faşizmin gündemleri belirlenmesine ve sınıf mücadelesini yönlendirmesine izin vermiş oluruz.

Yazının başında da belirttiğimiz gibi, **Halk Savaşı'nı** yükseltme yönlü attığımız adımlara azgınca saldıran faşizme karşı tarihin omuzlarımıza yüklediği misyona uygun davranmak, Proletarya Partisi ile bütünleşmek ve devrimin önünü açmak bizlerin ellerindedir. Örgütlenip daha fazla sorumluluk alalım, Proletarya Partisi'nin merkezi yönelimine devrimci bir ruhla sarılalım ki kendimizi örgütlerken kitlelerin de örgütlenmesinin önünü açalım!

PUSULA

Devrimci cüret, burjuva karargahlarını bombalama eylemidir!

Devrim olgusu, eğer kuşakların ve her yeni doğan nesillerin kazanılmasını şart koşuyorsa, işçilerin, köylülerin ve diğer tüm sömürülen emekçilerin işçiliğiyle sınıf bilinçli proleterlerin önderliği altında işlenmiş kızıl bayrağın nesilden nesile, kuşaktan kuşağa devredilmesi gerektiğinin bir gerçek olarak kavranılması gerekir. Lakin her devrediliş, içinde yaşanan sürecin zorluklarını üzerinde hissettirir. Bayrağı devralan yeni doğan nesil, devralma bilincinin seviyesine, yani mücadeleyi sürdürmekle yetinmeden onu daha fazla büyütme ve ileriye taşıma bilincinin olgunlaşmış-olgunlaşmamış sorununa dayalı olarak bayrağı taşır. Zira siyasi-ideolojik gelişimin sağlandığı ölçüde devralma ve devretme bilinci gelişir.

İşte bu sorun doğru bir şekilde ele alınmadığı takdirde, kaçınılmaz olarak teorik erozyon zeminini oluşturacak bir sorun haline gelir, kangrenleşir. **Tarihi pratik deney ve tecrübelerin aktarılması mücadelenin gelişimi açısından ciddi bir önemi ifade ederken, siyasi-ideolojik zaferlerin yeni yoldaşlara armağan edilmesi de can alıcı bir öneme sahiptir.**

Bu gerçek görmezden gelindiği an, sınıf mücadelesinde karşıt sınıfa temelsiz ateşkesin ilan edildiği andır. O andan itibaren bütün kavramlar, karşıt sınıfın içeriğiyle doldurulmaktadır. Böylelikle sayfaları dolduran makaleler, düzenli çıkan gazeteler, dergiler ve bildiriler anlatmak istediklerinin dışında, karşıt sınıfın kavratmak istediği şekilde algılanmış olacaktır. Gösterilen

umut ışığı, bulanık ve karamsarlığı yansıtan bozuk bir lambayı ifade etmiş olacak. Dile getirilen mücadelede atılmalardan, siyasal ve örgütsel hantallık algılanmış olacak. Cesaret ve cüret gibi kavramlardan inisiyatif taşımaktan ürkenin korkaklığı anlaşılacak. Ve edinilen bütün bu bilince dayalı olarak sözü slogan, özü siyasal lümpenlikten gıdasını alan küçük burjuva devrimciliği özümsemiş olacak.

Çünkü her sınıf, kendi karakteristik yapısına uygun olarak kavramların içeriğini doldurur. **Samimiyet, dürüstlük, mutluluk, güzellik vb. kavramlar, küçük burjuvalar için başka bir anlam taşıırken, sınıf bilincini taşımanın zorlu koşulunda yerini alanlar için ise farklı bir anlam taşıması bir zorunluluktur. Devrimci olmak samimiyeti, dürüstlüğü, fedakarlığı, davaya gönül vermeyi, mücadeleyi ve devrimi bir ihtiyaç görmeyi, yanını halkın yanına vermeyi, canını halkın çıkarlarına feda etmeyi gerektirir.** Devrimci kalmak ise süreklileşmiş bir yenilenme mekanizmasını, araştırma ve incelemeyle uzlaşır olmayı, burjuva yanlarıyla da daima uzlaşmaz olmayı gerektirir. Sürdürülen bu davada en önde koşmayı hedefleyenler, kendi üzerinde taşımış oldukları burjuva yanlarına karşı amansız bir mücadele vermeyi bir ideolojik ölüm-kalım savaşı olarak algılamalıdır. Bunu yaparken, yanı başında bulunan yoldaşlarından gelen yardımı elinin tersiyle itmesi, sürdürmek istediği devrimci davranışın kendisi olamaz.

Devrimci davranışın içinde barındırdığı

eleştiri-özeleştiri silahını doğru bir yöntemle kullanarak, burjuvaziye tekabül eden yanların depolandığı ve birer karargah niteliğini taşıyan bu eksik ve hatalı yanlar ateşe tutulmayı baştan hak etmiştir. Yaşamda artık belli alışkanlıklara bürünmüş eksik ve hatalı yanlara karşı ilan edilen bir savaş söz konusu olmalıdır. Bu savaşta oportünizme (ve bunun kaynaklık ettiği liberalizme ve dogmatizme) düşmenin, uzun yıllar sancısı atılmayacak derin yenilgilere yol açabileceği ve böyle bir yolda ilerlenmiş olacağı gerçeğini doğuracağını görmek gerekir. Bu savaşta bütün eksik ve hatalı yanlara karşı, bunların temelini oluşturdukları burjuva karargahlarına karşı ve bu zeminin ideolojik adlandırmalarından biri olan oportünizme (ve bunun kaynaklık ettiği liberalizme ve dogmatizme) karşı verilecek her taviz, devrimci olma koşulunda ileriye değil, geriye doğru koşmayı ifade eder.

Ne var ki, halkın politik iktidar mücadelesinin bir parçası olmak, daima ileriye görmeyi gerekli kılar. Bununla yetinmeyip, ileriye ulaşmanın mücadelesinin verilmesini ister. Gerileme sürecinde dahi, gerilemenin kaynağını keşfedip onu kurutmanın zorlu çabasını ister. Kaynağın içine balıklamasına dalıp yüzmeyi değil, kendi hatalarını kendisi görmesine rağmen **“ben yanlış düşünmüyorum, onun için beni boşuna eleştiriyorsunuz. Bu esasta sizin geriliğinizdir”** deyip burjuva karargahı süpürüp temizlemeyi değil, onu temellerinden bombalamayı ister. İşte buna yönelmek cesaret, yönelimi gerçekleştirmek ise cüret ister. Bu iki kavram böyle ele alınmadığı takdirde, yanlışlara teslim olunmuş olacak ve sürekli dillendirilen **“cesaret”** ve **“cüret”** gibi kavramlar devrimci niteliğini yitirmiş olacak. Çünkü devrimci cesaret, devrimin siyasi görevlerini yerine getirme mücade-

sinde alınıp, ufkunu kızıl, bilinci net bir şekilde yer almayı ifade eder. Devrimci cüret ise, netliğin ve korkusuzluğun bilinçli aygıtı olan cesaretin iki zıttın karşılıklı çatışmasında kararlıca taşınması ve daima bunun üzerinde büyümeyi ifade eder.

Siyasi iktidar mücadelesinde ilerleme, düşmana karşı zaferler elde etmeyi zorunlu kılar. Öyleyse düşmanın, yani halk tabakası dışında yer alanların dünya görüşlerine temel oluşturan çizgiye karşı zaferler elde edilmesi de olmazsa olmazdır. Sınıfların karşılıklı etkileşiminden kaynaklı ve diyalektik doğa bir gerçeği olarak herkes zıtların çatışmasını kendi içinde yaşamaktadır. Nitekim burjuvaziye karşı verilmiş savaş, sadece dağların doruklarında tetiği okşamak olarak düşünülmemelidir. **“Ben sınıf mücadelesinin en ateşli ortamı içindeyim. Ben burjuvaziye karşı senden daha fazla savaşıyorum”** düşüncesi, esasta diyalektik materyalizmi kavramamış bir düşüncenin ürünüdür. Yine **“Ben gençliktiyim. Sen ise sabah işe gidip akşam eve geliyorsun. Ben senden daha fazla sınıf mücadelesini kavramışım ve senden daha fazla burjuva dünya görüşüne karşı savaşıyorum”** düşüncesi de tek yanlılığın, maceracı küçük burjuva devrimciliğin ürünüdür.

Bütün bunlardan arınmak ve daha fazla bilinçlenmenin çabasını vermek, devrimci yaşamın içi burjuvazi tarafından boşaltılmaya çalışıldığı ve ideolojik arenada yaşanan saldırılar göz önünde tutulduğunda ve her ne kadar sürekliliği sağlanması devrimi gerçekleştirmek ve sürdürme mücadelesinde olmazsa olmazlığı bir gerçek ise, günümüzde ciddi bir gereksinim olarak durmaktadır. **Hatalı ve eksik yanların düzeltilmesi, burjuvazinin bütün karargahlarına saldırıyı esas almakla başarılı bir sonuca ulaşacaktır.**

Atina Buluşması Sonuç Bildirgesi

4 Mayıs- 7 Mayıs 2006 tarihleri arasında Atina'da düzenlenen Uluslararası Anti-emperyalist Anti-kapitalist Buluşma'da (IAAM) bir araya gelen ILPS'den, ATİK'e, Partizan'dan TAYAD'a, İran Halkın Fedaileri Gerillalarından, Irak Yurtsever Komünist Hareketine, Özgür Irak Komitesi Danimarka, Norveç, İtalya'dan Anti-emperyalist Kamp'a, YKP/ML'ye, Arap Filistin Kulübüne, Brezilya Halk Dayanışma Merkezine, Demokratik Halk Cephesi (Filipinler)'e kadar birçok örgütün imzaladığı IAAM Sonuç Bildirgesi yayınlandı. Sonuç Bildirgesinde kısaca şu görüşler yer aldı:

“Bizler özellikle mücadele etmekte olan Irak halkına ve kahraman **Irak Direnişi**'ne bir dayanışma mesajı sunuyoruz. İşgal güçlerinin yenilgiye uğratılması ve Irak'ın kurtuluşu için sürdürülen silahlı mücadeleye verdiğimiz güçlü desteği belirtmek istiyoruz. Yakın bir gelecekte Avrupa'da Irak halkının direnişiyle dayanışma konulu uluslararası bir konferans toplanması için çağrıda bulunuyoruz.

Monarşiyi kesin olarak devirmek ve özgür halkın Nepal'ini yaratmak için Nepal'deki devrimci güçlerin silahlı mücadelesini ve milyonlarca **Nepal** halkının büyük demokratik kurtuluş hareketini selamlıyoruz (...) Tehditleri, kara listeleri ve **ABD emperyalizminin** İran halkına yönelik sürdürdüğü savaş hazırlıklarını ve onların küresel egemenlik amacı taşıyan planlarını açık bir şekilde mahkûm ediyoruz. Bizler, ayrıca diğer Avrupalı emperyalist güçlerin (İngiltere, Almanya ve Fransa'nın), dünya üzerinde ortak bir egemenlik kurma girişimleri çerçevesinde, 7. maddeye dayalı olarak bir **Birleşmiş Milletler** kararı alınmasını teşvik etmek yoluyla ABD'ye sundukları desteği mahkûm ediyoruz. Bu, İran halkını sömüren ve ezen gerici İran rejiminin politikasıyla ilgisi yoktur. İranlı emekçilerin ve halkın gerici rejime karşı yürüttüğü mücadeleyi güçlü bir şekilde destekliyoruz. Savaş makinesini durdurmak amacıyla küresel bir savaş karşıtı eylem hareketi çağrısı yapıyoruz.

Sesimizi emperyalizme karşı direnen Arap halklarıyla birleştiriyoruz; gayri meşru Siyonist devlete karşı özgür bir vatan kurmak ve işgalci Siyonist varlığı yok etmek için savaşan kahraman Filistin halkına kardeşlik ve dayanışma mesajı yolluyoruz. Bizler, ayrıca ABD ve Avrupa emperyalist güçleri tarafından Filistin halkına ve meşru hükümetine yönelik sürdürülen ekonomik ambargoyu mahkûm ediyoruz. Bütün

Filistinli mültecilerin kayıtsız şartsız olarak ülkelerine dönmelerini talep ediyor ve **Geri Dönüş Hakkını** destekliyoruz. Latin Amerika halklarının anti-emperyalist ve toplumsal mücadelelerini destekliyoruz; Venezüella ve Küba halklarının başarılarına yönelik emperyalist müdahale ve komploları mahkûm ediyoruz. **Asya'daki silahlı devrimci hareketlere dayanışma mesajı yolluyoruz; Filipinler halkının emperyalizme ve onun yerli kukllarına karşı yürüttüğü devrimci hareketi destekliyoruz** (...) Son olarak, Türk ve Kürt halklarının faşizm ve emperyalizme karşı sürdürdükleri demokratik kurtuluş ve devrim mücadelelerine militan selamlarımızı gönderiyoruz. Tüm siyasi tutsakların derhal serbest bırakılmasını ve işkencenin ve tecrit hücrelerinin sona erdirilmesini talep ediyoruz.

Balkanlardaki emperyalist müdahalelere, NATO varlığına ve Balkan halkları üzerinde yürütülen ve yeni savaşlar ve kan dökülmesi tehlikeleri yaratacak olan sınırları yeniden belirleme politikalarına karşı olduğumuzun altını çizmek için Yunanistan'daki buluşmamızı fırsat biliyoruz. Kıbrıs'taki emperyalist müdahaleleri, Ada'nın bölünmesini mahkûm ediyor; **Yunan, Türk, Kıbrıs Rum ve Kıbrıs Türk halklarını ortak bir anti-emperyalist cepheye davet ediyoruz.**(...)

Sermayeye ve çok uluslu şirketlere hizmet eden ve dünyanın her tarafında emekçi kitleleri ve halkın çoğunluğunu yoksulluk, işsizlik, açlık ve sefaletle sürükleyen kapitalist barbarlığı destekleyen hükümetlerin emek ve halk karşıtı politikalarına karşı çıkıyoruz. Bu yüzden de bizler, Fransız emekçilerinin ve gençliğinin yakın dönemdeki muazzam seferberliğini selamlıyor; Avrupa halklarını aynı direniş yolunu takip etmeye çağırıyoruz. (...)

Terörizm politikalarına, halkların demokratik haklarının yok edilmesine, terörist

histeriye, kara listelere, Guantamolara ve halk hareketlerine ve özgürlük ve adalet için savaşanlara yönelik uygulanan şiddete karşı çıkıyoruz. **Düşüncelerimiz, Türkiye ve Ebu Garib'deki tecrit hücrelerinde olduğu gibi hapisane ve zindanlardaki şiddet politikalarına karşı direnen militanlarla birliktedir.** (...)

Bütün gerçek kitle hareketlerini gezegenin doğal çevresini ve yaşam kaynaklarını savunmaya, emperyalist ve kapitalist yağmaya ve çok uluslu şirketlerin tahrip edici sömürüsüne karşı çıkmaya çağırıyoruz. **Topraksız köylülerin ve yerli halkların çok uluslu şirketlere ve kapitalistler ile toprak ağalarını destekleyen hükümetlere karşı sürdürdükleri toprak ve yaşam mücadelelerini destekliyoruz.** Göçmenlere ve mültecilere yönelik ırkçı, sömürücü ve sınırlayıcı politikaları, duvarları ve göçmen karşıtı yasaları itham ediyoruz. Göçmenler, ev sahibi ülkenin emekçileri gibi, çalıştıkları ve sömürüye maruz bırakıldıkları ülkelerin işçi sınıfının ayrılmaz parçasıdır. (...)

Bağımsız bir inisiyatif olan IAAM'a katılımımızla, **Selanik-Direniş** 2003'te başlatılan ve **Mumbai-Direniş** 2004'te, **RESISTANBUL** 2004'te ve **Hong Kong'ta JUNK WTO** 2005'te ve diğer uluslararası inisiyatiflerde başarıyla devam ettirilen yönelimi sürdürmüş oluyoruz. Küreselleşme karşıtı hareket, batı STK'ları, Dünya ve Avrupa Sosyal Forumu'nun sosyal demokrat yapıları içindeki hakim güçlerin desteklediği uzlaşma ve ortak seçenek politikalarını reddediyoruz. Kitlelerin mücadele içindeki bağımsız ittifak ve birliğini örgütleyeceğiz! ILPS ve diğer gerçek anti-emperyalist inisiyatiflerin girişimlerini destekliyor, bütün hakiki **anti-emperyalist ve anti-kapitalist** güçleri birleşmeye çağırıyoruz.

Son olarak, korkutucu yeni savaş senaryoları, öncelikli nükleer saldırılar ve müda-

halelere engel olmak için küresel bir seferberlik sağlamak amacıyla, halkların emperyalizme karşı ortak cephesinin mutlak ve acil bir ihtiyaç olduğunu kabul ediyoruz. **Bütün halklar için daha iyi bir geleceği yalnızca birleşik, kitlesel ve militan bir anti-emperyalist mücadele garanti edebilir.** Barbarlık ve kapitalizm, tarihin sonu değildir. Mücadele içinde hiç kimse göz ardı edilemez; bizler bütün halk güçleri ve hareketleriyle ortak bir eylem ve koordinasyon amacını taşıyan yeni inisiyatifleri desteklemeye hazırız. 21. yüzyıl, **eşitlik, özgürlük ve adalet** üzerinde kurulu ve insanın insanı sömürmediği yeni bir dünya yaratmak için emperyalizmi ve her türden gerici devrim mücadelesi veren halklara ve emekçilere aittir.”

Serbest Ticaret Anlaşması'na öfke

Kolombiya'da ABD ile yapılan Serbest Ticaret Anlaşması'na karşı gerçekleştirilen eylemlerde polisin saldırısı sonucu çatışma yaşandı.

Kolombiya'da yerliler ve köylüler sağcı Alvaro Uribe başkanlığındaki hükümetin ABD ile **Serbest Ticaret Anlaşması** için görüşme yapmasına karşı protesto eylemi yaparken, devletin gösterilere karşı yanıtı sert askeri müdahale oldu. Saldırıda biber gazı gibi uluslararası insani yasalar tarafından yasaklanan araçlar da kullanıldı. Ulusal Yerli Örgütü (ONIC) tarafından yapılan çağrı ile örgütlenen ve köylü örgütlerinin ve Afro-Kolombiyalıların da katıldığı gösteride 50 bin kişinin yer aldığı açıklandı. Hükümet ise protestoların Kolombiya **Devrimci Silahlı Güçleri** (FARC) tarafından desteklendiğini ve organize edildiğini ileri sürdü.

Nepal'de barış görüşmeleri başladı

Halk Savaşı yürüten **Nepal Komünist Partisi** (Maoist)'in geçtiğimiz yıl stratejik saldırı aşamasına geldiğini açıklamasının ardından politik ve askeri olarak hareket alanı büyük oranda daralan **Kral Gyanendra**, yedi politik parlamento partisinin de kendisine karşı NKP (Maoist) ile anlaşma yapması ile daha da köşeye sıkıştı. Nisan ayı içerisinde genel grev ilanı ile birlikte yürütülen halk gösterilerine Kral'ın emriyle saldırı düzenlenmiş, onlarca Nepalli bu saldırılarda katledilmişti. İşte bu sürecin ardından politik partilere parlamentoyu yeniden oluşturma çağrısı yapan Kral, partilerin elinden tüm yetkilerini almasına sesini dahi çıkaramaz durumda. Yeni oluşturulan geçici hükümet, Gyanendra'nın kaderini kendisinin belirleyeceğini, eğer **"doğru bir davranış içine girmezse"** sembolik olarak dahi krallığın yaşamayacağını açıkladı. Hükümetin oluşturulmasından sonra ateşkes ilan eden NKP (Maoist) ile barış görüşmelerinin başlayacağı açıklanmıştı.

Bu görüşmelerin ilki **26 Mayıs** akşamı

gerçekleştirildi. Görüşme öncesi açıklama yapan hükümet adına görüşme heyetinden Pradip Gyawali **"Görüşmelerin ilk aşamasında onlarla (Maoistlerle) yaptığımız 12 maddelik anlaşma üzerinde görüşmelerimizi odaklayacağız"** dedi.

Görüşmelerin ilk gününün ardından taraflar, kurucu meclis seçimleri için 25 maddelik bir davranış kuralları üzerinde anlaşmaya vardı. 6 saatlik görüşme, gece saat 10:15'te sona erdi. Anlaşmayı İçişleri Bakanı **Krishna Prasad Sitaula** ve NKP (Maoist) adına **Krishna Bahadur Mahara** imzaladı. Bir sonraki toplantı için tarih

belirlenmediği açıklandı.

Görüşmelerin sonunda yapılan konuşmalarda her iki taraf da ateşkes için ulusal ve uluslararası gözlemci heyetlerinin davet edilmesine karar verdiklerini açıkladılar. Taraflar aynı zamanda herhangi bir kamuoyu açıklaması yapmama ve diğer tarafı provoke edecek herhangi bir faaliyette bulunmama kararına uygun davranacaklarını da ifade ettiler. Her iki taraf da, diğerlerinin yanı sıra, ordularında yeni asker alımını durdurma ve eğitim kurumları, hastaneler ve sanayiye düzenli yürütmek için bir çevre oluşturma kararı aldılar. Hükümet ve Maoistler görüşmelerde zorla bağış ve mali destek almaya son verecekleri kararına vardılar.

Mahara toplantının ardından **"Bu (görüşmeler) kurucu meclis seçimleri hedefimizi kazanmak için ileri doğru atılmış ilk adımdır"** dedi. NKP (Maoist)'in Başkanı **Prachanda**, mevcut heyetlerle hazırlık görüşmelerinin ardından Maoistler adına heyete başkanlık edebileceğini açıkladı.

Yunanistan'da genel grev

Yunanistan'da hükümetin özel üniversitelerin açılmasına olanak tanıyan yasa tasarısına karşı çıkan öğretim üyeleri ve öğrenciler, **1 Haziran**'dan itibaren süresiz grev, boykot ve işgal kararı aldı. **"Özel üniversite değil, parasız demokratik eğitim istiyoruz"** diyen öğretim üyeleri sınav döneminin başlayacağı 1 Haziran'dan itibaren süresiz eylem kararı alırken, öğrencilerde, 240 okulda işgal kararı aldıklarını duyurdu. Eylemler için sınav döneminin seçilmiş olmasının hükümeti zor durumda bırakacağı kaydediliyor. Öğretim Üyeleri Birliği, grevleri boyunca her hafta bir araya gelerek değerlendirme toplantısı düzenleyeceklerini duyururken, hükümetin ise tepkileri bastırmak için yasa tasarısını okulların kapalı olduğu yaz aylarında geçirme taktiği izleyebileceği belirtiliyor.

Evrensel Bakış

"BURADAYIZ; ÇÜNKÜ ÜLKEMİZİ MAHVETTİNİZ!"

ABD senatosu geçtiğimiz günlerde yeni bir göçmenlik yasasını kabul etti. Bu yasayla birlikte ilk etapta, ABD'ye en fazla göçün yaşandığı **Meksika** sınırındaki güvenlik önlemlerinin iki katına çıkarılması düşünülmüştü.

AB ülkelerinde ise, birbiri ardına çıkarılan baskı yasaları yine en çok göçmenlerin haklarını gasp etmeye dönük. En son Fransa parlamentosu göçmenliği zorlaştıran bir yasaya onay vererek, bu yönlü tartışmaları yeniden alevlendirdi. Bilindiği gibi, geçtiğimiz aylarda Fransa'da yaşanan gençlik ayaklanmalarının kökeninde de yine göçmen sorunu yatmaktaydı...

Göç ve göçmenlik sorunu bugün dünyanın birçok ülkesinde, ama özellikle de emperyalist ülkelerde, en büyük sorunlardan biri olarak tartışılmakta.

Emperyalist saldırganlığın başını çeken ABD, keşfedildiği dönemden itibaren, başta Avrupa'dan olmak üzere, dünyanın birçok yerinden aldığı göçlerle oluşmuş bir ülkedir. Buradaki sorun günümüze kadar göçmenlik sorunu olarak değil, siyah-beyaz ayrımcılığına dayalı ırkçılık olarak kendini göstermekteydi. Kökeninde ise, başta Afrika olmak üzere, dünyanın birçok yoksul ülkesinden zorla getirilen siyahî köleler yatmaktaydı.

Siyah haklarının savunucusu **Malcolm X**, ABD'ye nasıl getirildiklerine

ilişkin şöyle sesleniyordu yandaşlarına **"Sizler buraya kendi isteğinizle geldiniz. Esir gemileri ile geldiniz. Hem de nasıl biliyor musunuz? Zincirlere vurularak. Atlar gibi."**

Adına bugün göçmen sorunu denilen sorunun özü de yine ırkçılıktır ve egemen sınıfların her kriz döneminde başvurdukları ve de kışkırttıkları bir politikadır.

Emperyalizmin gerek yağma ve talanları, gerekse işgal ve savaşları sonucu kendi ülkelerinde yaşama şansı ortadan kaldırılan milyonlarca insan daha güvenli ve de insanca yaşayacaklarını düşündükleri ülkelere göç etmek zorunda kalmakta, daha doğrusu göçe zorlanmaktadır. Göçmenlik sorunu, bu sorunun bugün en yoğun yaşandığı yer olan Avrupa'da kapitalizmin gelişmesiyle birlikte ve daha çok da iç göç olarak yaşanıyor.

Burjuvazi bu süreçte ucuz iş gücü ihtiyacını, kırlarda yaşama olanakları azalarak, büyük şehirlere göç etmek zorunda kalan işçiler üzerinden sağlıyor. Kırlardan şehirlere büyük bir göç dalgası başlıyor ve egemen sınıflar bu göç dalgasını engelleme adına, insanlık dışı ve barbarca önlemlere başvuruyorlar. Şehre girişlere yasaklar koyuluyor ve girenler acımasızca cezalandırılıyor. Alınlarına damgalar vurulup, vücutlarının çeşitli yerlerine harfler ve numaralar basılıyor, kulakları dağlanıyor.

Avrupa ülkelerinin dış göç alması

esas olarak **2. Paylaşım Savaşı** sonrası Avrupa'nın yeniden yapılandırılması döneminde gündeme geldi. Ulus devlet olma sürecini tamamlamış olan Avrupa'da, kendinden olmayana karşı tahammülsüzlüğün, yani ırkçılığın çok çabuk gelişmesinin altında yatan başlıca neden de budur ve de çok çabuk tırmandırılabilir. Özellikle de sistemin krizinin arttığı dönemlerde bu eğilim devlet politikası olarak yoğun bir biçimde karşımıza çıkmaktadır. Ve bu sorun bugün sadece emperyalist ülkelerin değil, bağımlı ülkelerin de sorunu haline gelmiştir. Örneğin, son yıllarda işgal-katliam politikaları ile kuşatılmaya çalışılan, yeraltı-yerüstü zenginlikleri talan edilmek istenen ve de insanların biralakım çalışma vb. insani haklarını, yaşam hakları bile ortadan kaldırılan Ortadoğu'da da büyük göçler yaşanmaktadır. **"Umuda yolculuk"** diye adlandırılan bu göçler ölüm-kalım savaşı olarak gerçekleşmektedir. **En son Türkiye'ye yapmaya çalıştıkları "umut yolculuğunda" tıkdıkları araçta yaşamalarını yitiren ve de yolculukları kimse-sizler mezarlığında sonlanan 42 Ortadoğulu gibi...**

Halkların **"terörist"** ilan edilerek işgal ve katliamlarla teslim alınmaya çalışıldığı, bağımlı ülkelerin siyasal-ekonomik yapılarının çökertilerek, emperyalizme bağımlılığın uşak-işbirlikçi iktidarlar aracılığı ile artırıldığı günümüzde, emekçi halkları karşı karşıya getirerek, birbirine kırdırma ve de böylelikle emperyalist politikaları daha kolay hayata geçirme stratejisinin bir parçası olarak karşımıza çıkan göçmenlik sorunu, **"medeniyetler çatışması"** olarak getirilmeye çalışılan süreçte bilinçli olarak tırmandırılmaktadır.

Bu süreçte çıkarılan anti-terör yasalarının ve de tüm sosyal yıkım yasalarının başlıca hedefine mülteci-işçi, her kategoriden göçmenler oturtulmaktadır. Tüm sosyal yıkımın, işsizliğin, yoksulluğun faturası bunlara çıkarılarak, krizden çıkış yolları aranmaktadır. Kısacası, emperyalistler hayata geçirmeye çalıştıkları politikalar kapsamında, göçmenleri potansiyel suçlu ilan ederek, yaşam haklarını tümenden ellerinden almaya çalışmaktadır.

Ancak dünyanın birçok yerinde göçmenlere dönük, emperyalist saldırganlığın bir parçası olarak hayata geçirilmeye çalışılan bu politikalar, bunların hedefindeki insanların tepkisini almakta gecikmemiştir. En büyük tepki ise, yeni çıkarıldıkları yasayla göçmenler üzerindeki baskıları iyice ağırlaştırma çabasında olan ABD'de gerçekleşmiştir. 1 milyon üzerinde insan sadece göçmen sorunu için değil, ABD emperyalizminin ve diğer emperyalist güçlerin saldırganlık politikalarına karşı ayağa kalkmıştır. Göçmenler ABD emperyalizminin kendilerine dönük politikalarını bu eylemlerde şöyle yanıtlıyordu: **"Buradayız; çünkü ülkemizi mahvettiniz!"**

Bu yönlü hareketlenmeler bugün Avrupa'da da söz konusudur. Özellikle de Fransa deneyimi, göçmenlerin sorunlarına daha fazla sahip çıkmaları yönünde önemli bir adım olmuştur.

Ve olgunlaşmaya başlayan bu tepkilerin ortak bir örgütlenme etrafında birleştirilmesi tartışmaları yaşanmaktadır. Bu yönlü çabalar ise önümüzdeki süreçte meyvelerini vermeye başlayacaktır. Çünkü bunun somut adımları atılmıştır. Bu somut adımların nasıl geliştiğini ise önümüzdeki süreçte hep birlikte göreceğiz...

Kadın için yaşam Çukurova'da da aynı:

"Her gün saat 06:00'da kalkıyorum, koşuşturmaca başlıyor..."

Çukurova'nın şirin bir köyüne gidiyoruz. Yazın gelmesiyle beraber her tarafta bir hareketlilik var. Tarla sulayanlar, kabak ve fasulye toplananlar...

Traktörler geçiyor yanımızdan hızlıca. Herkeste bir telaş, işini bir an önce bitirme derdi... Çukurova'nın cehennem sıcağı şimdiden hissedilmeye başlanmış. Bunaltıcı havanın içinde şafaktan gün batımına kadar ovalar karınca gibi çalışan köylülerle dolu.

Daha önce de geldiğimiz bu köye dolmuşlar saat başı kalkıyor, birini kaçırdınız mı, bir saat beklemek zorundasın. Öncesinde emekçilerle beraber sabahın serinliğinde domates ekmiş, seralardan kabak toplamıştık.

Arap Alevi nüfusunun yoğun olduğu köy, çevre köylere göre orta halli sayılabilecek bir yer. Köylülerin birçoğunun kendi tarlası, en azından bir bahçesi var. Köyde geniş tarım arazilerine sahip köylü sayısı parmakla sayılabilecek kadar az. Köyün etrafı yol boyunca su kanallarıyla çevrili.

Bunların kenarlarında çadır kuran ve **Türkiye Kürdistanı**'ndan gelen ailelere rastlamak mümkün. Bu aylarda çoluk çocuk genç yaşlı yevmiye ile buralarda çalışırken pamuğun yetişmesiyle beraber Adana'ya gidecekler. Dikkatimizi en fazla çeken tarlada çalışan kadın nüfusunun çokluğu.

Erkekler daha çok, ağır işleri yaparken ve sayıları sınırlı iken tarlalar durmadan çalışan kadın işçilerle dolu. Köyde alevi kültürünün etkisinden dolayı genel olarak sol bir eğilim var.

Fabrikalarda, işyerlerinde, evde olduğu gibi burada da en ağır yükü kadınlar sırtlıyor. Tarlada akşama kadar çalışan kadınlar ev işlerini ve çocukların bakımını da üstlenmek zorunda. Kabak toplanan bir kadın işçinin yanına gidiyoruz.

İsmi **Selvi**, 32 yaşında. 13, 10 ve 8 yaşlarında üç tane çocuğu var.

14 yıllık evli. 17 yaşında görücü

cü

usulüyle evlenmiş.

Köyde kadınların yaşadıklarını anlatıyor. Onların derdine tercüman oluyor. Ondan köydeki bir gününü anlatmasını istiyoruz.

"Her gün saat 6.00'da kalkıyorum. Çocukları hazırlıyorum, kahvaltıyı kuruyorum, tarlaya gidiyorum. Akşama kadar tarlada çalışıyorum. Saat 6:00'da eve geliyorum. Akşam yemeğini yapıyorum, ev işini yapıyorum, çamaşır derken, saat 11:00 oluyor. Bakıyorum ki tarla elbiseleri üzerimde. Ertesi günde aynı, sonraki günde" diyerek anlatıyor yalın bir şekilde.

Yaşamın monotonluğuna isyan ediyor sözcükler ağzından dökülürken. Sadece uyumaya vakit bulabiliyor, o da her gün değil. Kadınlar köle gibi. Her gün aynı işi yaparken umutlarını, hayallerini, hayatıyla ilgili yapmak istediklerini sürekli erteliyorlar.

Yaşamı sanki başkalarının elinde, kendisi de bunu içinde sürüklenip gidiyor. Arkadaşlarını, dostlarını yanı başındaki kapı komşusunu bile zor görüyor. Tarladan eve, evden tarlaya birbirini tekrar eden günlerin içinde kadınlar kendilerine, topluma yabancılaşıyor.

Kadının dünyası çocuklarının ve kocasının ihtiyaçları arasında yok oluyor. Hayalleri bu çemberin içinde sıkışıp kalıyor. Kısaçaktan kurtulmak istediğinde de toplumun gerici değer yargısıyla karşılaşılıyor. Ne de olsa kadın ve kadın başına da başkalarının işine karışmamalı. Çocuklarına kötü örnek olmamalı.

Kadının makbulü boyun eğeni, ses çıkarmayanı ve isyan etmeyeni, her söyleneni yapanı!

Kadınlar için sömürü sanki takdir-i ilahi gibi. Aynı işi yapmalarına hatta daha fazla çalışmalarına rağmen emeğinin karşılığını alamıyorlar.

yorlar.

Ülkemizde kadınlar, patronlar için ucuz işi gücü ihtiyacı

yacını karşılıyor. Devlet de çıkardığı yasalar ve uygulamalar ile bu durumun devamlılığını sağlıyor. Fabrikada, evde emeği görmezden gelinen kadın için aynı durum, tarlada ter dökerken de geçerli. Ekinin kaldırılmasında en yoğun emeği harcayan kadınlar iken aldıkları ücret erkeklerin çok altında. Aldıkları ücretle ilgili Selvi'yi dinliyoruz: "Kadınlara 12 milyon veriyorlar. Erkeklerle 20 milyon o da öğ l e n e kadar. Kadınlar daha fazla çalışıyor. Kadınlar ikinci sınıf. Başka yerde olduğu gibi köyde de böyle. Kadınlar da cahil, hakkını aramıyor. Aradığı z a m a n d a toplumdansert tepki alıyor. Kocalarıyla da sorun yaşıyorlar. Boşanmaya kadar geliyor, şiddet görüyor."

Selvi köyde yaşayan pek çok kadın gibi kadın olduğu için okula gidememiş, gönderilmemiş. Okumak istemiş ancak kadın olması buna engel olmuş. **Kadınlara toplum tarafından yüklenen misyon; tarlada işçi evde anne olmak olunca Selvi'nin payına düşen de 17 yaşında görücü usulü ile evlenmek olmuş.**

"Ben karar verdim ama 17 yaşında ne kadar sağlıklı karar verebilirdim. Yani sonuçta ben vermedim. Gençlere asla tavsiye etmiyorum. Şimdiki aklım olsaydı okurdum" diyen Selvi'nin isyanını, öf-

kesini hissediyoruz. Yaşamına yön verememenin, istediğini yapamamanın kızgınlığını dinliyoruz. Sorumlularını tam olarak açıklayamasa da bir tepki var içinde topluma karşı.

Ülkemizde her gün tekrarlanan ve milyonlarca genç kızın hayallerini yok eden feodal değer yargılarını burada da görüyoruz. Bilinçleri dumura uğratan, karanlığa sürükleyen özgürlüğü pran-galayan, umutları yok eden feodalizm, en çok da kadınları vuruyor.

17 yaşında genç kızlar belki de hayatlarında ilk defa gördükleri biriyle evleniyor, yaşamını daha doğrusu bedenini birleştirmek zorunda kalıyor. Umutlarını yok etmek uğruna...

Bu evlilikler ülkemiz topraklarında sıradan bir olay olarak görülüyor. Kendisi çocuk olanların, çocuklarıyla büyüyen genç kızlarımızın hayatları zehir oluyor, dünyası yıkılıyor.

Ancak kadınların yaşadıkları bu koyu karanlık dünyadan kurtulmaları da mümkün.

Bilinçleri aydınlanmış, özgürlüğü keşfetmiş kadınlar harikalar yaratıyor. Gericiliğe kan kusturuyor. Onu yerden yere vuruyor. Toplumun kendisine dayattığı kadın kimliğine karşı özgür, bağımsız kadın kimliğine daha da önemlisi devrimci değerlere sarılıyor bırakmacasına.

Ülkemizde feodalizmi parçalayan topluma kendini kabul ettiren kadınlara öncülük yapan nice yiğit kadın önderleri var. **Clara Zetkinler, Barbaralar, Sabolar, düşmana kök söktüren Ayferlerimiz Dileklerimiz var!**

Dağ başlarında umudun türküsünü söyleyen gelecek kuşakların özgürlüğü için çarpışan kadınlarımız var!

Partizan öfkelerini feodalizmin bey-ninde patlatan onurlu savaşçı kadınlarımız var. Özgürlüğü için savaşan ve emekçi kadınları çağıran nice kadınlarımız var!

(Mersin)

Burjuvazinin tarihi çarpıtma aracı olarak sinema...

Her sınıfın tarihe bir bakış açısı vardır ve hiçbir sınıf burjuvazi kadar tarihi çarpıtmamıştır. Burjuvazi, geçmişini tahrif etmekle kalmaz, bunu varlığının sonsuza kadar süreceğini ispatlamak için kullanır.

Burjuva tarihçiler, tarihin sınıf savaşımı tarihi olduğunu kabul etmez; tarihin akışını esasta kişilere bağlar. Kitlelerin dönüştürücü gücünü bile kahramanlara, liderlere bağlar. Oysa gerçek bunun tersidir. **Açlığın, baskının olduğu yerde kitleler isyan etmiştir ve kahramanlar bu kitlelerin içinden çıkmıştır.** Örneğin **Aristo** bugün yaşasaydı büyük bir filozof olmazdı; **Spartaküs** yaşadığı dönemden bin yıl önce yaşasaydı halk kahramanı olmazdı.

Burjuvazinin bu yaklaşımını bugün sinemada çarpıcı bir şekilde görmekteyiz. **Hollywood Sineması** da bu gerçeğin dünyadaki temsilciliği yürütmektedir.

Hollywood'un tekellerle bağı yıllardan beri biliniyor. Kitleleri kendi ürünlerine yöneltmek isteyen tekeller, sıkça Hollywood'u kullanmışlardır. Bu geniş kitlelerce bilinen bir şeydir. Fakat Hollywood'un **CIA** ve **Pentagon** ile olan bağı daha az bilinir.

Her ikisi de kontrgerilla, karşı ayaklanma konusunda uzman olan bu iki kurum önce kendi halklarını sonra da dünya halklarını uyutmak, maniple etmek ve kendi hegemonyalarını, kültürlerini yaymak için sinemadan özellikle Hollywood'dan çokça faydalanmışlardır.

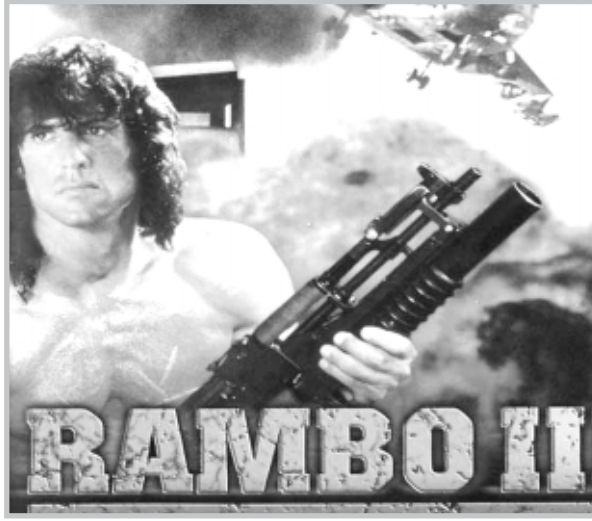
ABD, Amerikan vatandaşlığı kavramlarını sinema sayesinde geniş kitlelere yaymış, kabullendirmiştir. Daha sonra hazin bir yenilgi aldığı Vietnam ile ilgili yüzlerce film çekmiştir. Ama bunların % 99'u ABD'yi yücelten filmlerdir. İşin komik tarafı bu filmlerle büyüyen çocukların çoğu bu savaşı ABD'nin kazandığını zannetmektedir. Bu savaş filmlerinde Amerikan askerlerinin "**cesareti**" gösterilirken, Vietnamlılar özellikle cani gösterilmektedir. Bu filmlerden en ünlüsü "**Rambo**"dur. Bu film sayesinde **Saygon Zindanları** Vietnamlılarla özdeşleştirilerek haklı bir savaş veren Vietnam'ı aşağılamıştır. Bu ko-

nuda çevrilen iyi sayılabilecek filmler bile burjuva hümanizmini aşmamaktadır. "**Er Rayn'ı Kurtarmak**" buna bir örnektir. Yani savaşın tüm acımasızlığına karşın Amerikan askerlerinin "**insani**" yönlerini anlatmaktadır. Yine Somali işgalini anlatan filmler de buna örnektir.

Bu tür filmlerle birçok amaç güdülmüştür. Yenilgiyle sonuçlanan savaşın acısı hafifletilecek, savaşın içeriği çarpıtılacak, ABD'nin haksız savaş verdiği gizlenecek ve böylece hegemonya savaşı için yeniden yol alınacaktı. Tabi ki her işte olduğu gibi kâr edilecekti.

CIA ve Pentagon ne zaman dara düşse Hollywood "**uzman çarpıtıcılar**"la devreye girer. Başarısız darbelerle gündeme gelen CIA, Hollywood'un filmleri ile şirin ve meşru bir davası —**dünyayı kötülerden kurtarmak gibi**— olan bir kurum gibi gösterilir. Bu tür filmlerin senaryolarının ortak özelliği budur.

Polisle halkın arası çelişmeler arttıkça Hollywood devreye girer ve polisi "**iyi**" gösteren yüzlerce film çeker. "**Yasalara uyun**", "**kötü adamlarla, teröristlere birlikte mücadele edelim, ihbar edin**" mesajını da her filmde iletmeyi unutmazlar. Bazen de polisleri şirin gösterme çabasına girer. "**Polis Akademisi**" bu türün en ünlüsüdür. 90'ların sonlarında ülkemizde polis ne zaman kitle gösterilerinde cop kullansa hemen ertesi gün bu film tekrar izletilirdi.

Geleneksel

Hollywood, "**sinema evrensel bir sanattır**" sloganıyla hareket ederek ABD'nin "**evrensel kültürü**"nü yayar. Bu da yetmez, ABD'nin tahakküm çabalarına da "**evrensel bir şirinlik**" maskesi takmayı ihmal etmez. Genelde komünizme özeldir Sovyetler Birliği'ne en ön saflarda savaşmıştır Hollywood. "**Soğuk savaş**" dönemiyle ilgili yüzlerce film çekmiştir. Bunların da % 99'u hem KGB elemanlarını hem de Sovyet yönetimini cani olarak gösterir.

Son yıllarda revaçta olan filmler ise animasyon filmleri ile tarihi (uzak tarih) filmlerdir.

"**Troya**", "**Büyük İskender**", "**Kral Arthur**" en çok izlenen, gündeme gelen filmlerdir. Üçünün de ortak özelliğinden biri hegemonya savaşı vermesi ve tarihi burjuva anlayışa göre çarpıtmasıdır. Daha önce de çekilmiş bu filmler yeni teknolojiyle bir daha çekildi ve daha çok para kazandı. Bu filmlerde bireyler savaşların kaderinde belirleyici olarak gösteriliyor. Tarihte halkların gerçek yaşantısına uymayan onlarca ayrıntı da cabası. Bu hakkı ancak dünyayı yönettiğini düşünen budalalar, kendisinde bulabilir. Bugünün güzellik anlayışından, güç anlayışına kadar onlarca konu çarpıtılmış, bugünle geçmiş bir tutmuştur. Geçmişin birçok değer yargısını tahrif etmiştir. İyi ile kötüyü mutlak bir şekilde ayırıştırıp, film kahramanını mutlak "**iyi**", düş-

manını mutlak "**kötü**" göstermiştir.

Tarih çarpıtmaya en iyi örnek Troya'dır. Troya'nın esin kaynağı olan **İlyada Destanı** ile bir bağının olmadığını filmi izleyenler göreceklerdir.

Hollywood şu an siyasal konjoktüre göre filmleri yavaş yavaş piyasaya sürüyor. Ancak süreç bitmeden ortak senaryo hazırlayamadığından henüz bir iki film çıktı. Irak'la ve Afganistan'la ilgili de birer film çıktı. Bunlar ilerde ABD'nin düştüğü kötü pozisyonlara göre artacak ve biçimlenecektir. Bu tür filmlerin senaryosunun ortak özellikleri şimdiden yazılabilir.

Türkiye'de de bunun örnekleri yok değildir. Başrollerini Mehmet Ali Alabora'nın oynadığı "**Memoli**", "**Hırsız-Polis**" vb. Türkiye'den birer örnektir. Şakacı, insancıl, duygusal polisler bir dönem bolca kullanılmıştı. **Mersin**'de Newroz kutlamaları sırasında Türk bayrağının iki çocuk tarafından alınması üzerine estirilen Türkçülük rüzgarı ile birlikte aralarında Beyazıt Öztürk ve Cem Yılmaz gibi "**ünlü**"lerin de bulunduğu reklam filmlerinin çekilmesi özellikle sevilen yüzlerin kullanılarak polisin şirin gösterilmesinden başka nedir?

"**İdeolojisi egemen olanın kültürü de egemendir**" der Marks. Devrim mücadelesi sadece siyasal iktidarı ele geçirme mücadelesi değildir. Burjuvazi tüketim kültürü ve bireyciliğin kutsanması işini en etkili olarak sanatla yapmaktadır. Bunu bir ayağı da sinemadır. Sinemanın azımsanmayacak bir etkisi vardır. Televizyonun geneli ile birlikte ele alındığında burjuvazinin kültürel alandaki en etkili aracıdır diyebiliriz.

İletişimin tüm dünyaya yaygınlaştığı günümüzde de kültürel ve sanatsal mücadele devrimci mücadeleye yüz yıl öncesine göre çok daha sıkı bağlıdır. Bu fark görülmezse konunun önemi anlaşılabilir. Bu gerçekliğe göre bunun araçlarını yaratmalı ve genişletmeliyiz. Bunu burjuvazinin bu alandaki teşhiriyle birlikte yürütmek zorundayız.

Bir İK okuru

Umudu Tohumca Büyüteceğiz PİKNIĞİNDE BULUŞALIM!

Tarih: 4 Haziran 2006

Kemerburgaz Piknik alanı

PROGRAM

- * Grup Şiar
- * Suavi
- * Hilmi Yarayıcı
- * Gökhan Birben

- * Koma Çiya
- * Hasan Sağlam
- * Hasan Karayol-Mustafa
- Karaçeper
- * Şair Ruhan Mavruk
- * Gulasor Halk Oyunları Ekibi
- * Barbara Halk Sahnesi
- * Konuşmacılar

TOHUM KÜLTÜR MERKEZİ

irtibat Tel:

0212 643 22 33-521 34 30

Kartal: 0216 306 16 02

“Onlar, işkence ve baskıya karşı direnişi seçtiler”

1984 yılında Diyarbakır Hapishanesi'nde 4 arkadaşıyla birlikte yapılan işkenceleri ve insanlık dışı uygulamaları durdurulmasını sağlamak için başlattıkları Ölüm Orucu'nda ölümsüzleşen PKK dava tutsağı Cemal Arat'ın annesiyle O'nu konuştuk ve bize anlatmasını istedik... O'nun ölümsüzleştiği yıl henüz yürüyemeyenler, bugün dağ başlarında silah çatıyor, ölümü yeniyorlar her defasında. Bir kez daha unutmamak/unutturmamak için yazdık...

-Bize Cemal'in yaşamı hakkında bilgi verir misiniz? Şehit düşeli oldukça uzun bir zaman geçmiş, özellikle onu tamamayanların bilgilenebilir için...

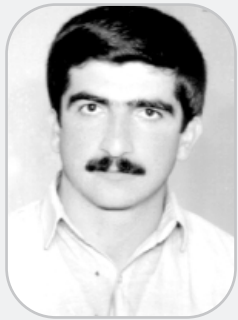
Sakine Arat: Cemal, Diyarbakır'da doğ-

du. 1977 yılında Ankara Üniversitesi DTCF (Dil Tarih Coğrafya Fakültesi)'ni kazandı. Ancak ben gitmesini istemedim, o zaman çok karıştı üniversiteler. 1978'de ise İşletme'yi kazandı. Yine istemedim ben, bunun üzerine Açıköğretim'e yazıldı. Diyarbakır'da Zirai Donatım'da açılan bir sınavı kazandı ve ambar memuru olarak Batman'a atandı. Bir yıl sonra Lice'ye atandı. O dönemde gözaltına alınan bazı kişilerin üzerine ifade vermesi sonucu aranır duruma düştü. Bir süre ortada gözükmedi. Bir akşam eve uğradığı zaman yapılan baskınla tutuklandı. 1981 yılıydı tutuklandığında. Çok fazla işkence ve baskı vardı Diyarbakır Hapishanesi'nde. Bunlara karşı 4 arkadaşıyla Ölüm Orucuna başlamışlardı. Mart 1984'te şehit düş-

müş. Ben o zaman Ankara'daydım, yetişemedim cenazesine, göremedim son kez ...

13 yaşındaki erkek kardeşi alır cenazesi ni ve köylerine götürür, orada gömer. Yıllar sonra Sakine Ana ölüsünü göremediği oğlundan sonra, mezarı bile belli olmayan iki oğul bırakır mücadelenin istediği bedele karşılık. Biri kırsalda gerilla saflarında şehit düşer, diğeri ise 1993'te ortadan kaybolur ve bir daha haber alamaz.

Acıları tekrarlanmasını istiyor Sakine Ana, ancak kavganın getirdiği bedelleri de ödemekten geri kalmamıştır O. Bütün yiğit Kürt kadınları gibi acılarından umut sağaltmayı başaranlardan O, ses tonuyla "O kadar çok şey yaşadım ki anlatsam sığmaz..." diyor adeta...

Naki Göksu

Hıdır Doğan

Ahmet Kargın

Zülfü Yıldız

R. Kılavur

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Mehmet Kalkan: 1952 Tunceli Hozat doğumlu olan Mehmet Kalkan, ekonomik nedenlerden dolayı göç ettiği İstanbul'da Cevizli TEKEL yedek parça fabrikasında işçi olarak çalışmıştır. 14 Haziran 1987'de Diyarbakır işkencehanelerinde ser verip sır vermeme geleneğinin sürdürücüsü olarak ölümsüzleşti.

Naki Göksu: Malatya doğumlu olan Naki Göksu 1988-89 yıllarında üniversitedeyken Proleterya Partisi'nin düşünceleriyle tanışır. Bu dönemde gençlik örgütü TMLGB saflarında faaliyet sürdürür. GB'nin açtığı "Komünist Gençlik Gerilla Cephesine" kampanyasına ilk yanıt verenlerdendir. O dönem yeteneklerinden dolayı TKP/ML KBK (Kürdistan Bölge Komitesi) tarafından kısa bir dönem şehir askeri çalışmasında görevlendirilir. 91 yılında Dersim Mazgirt'te TKP/ML'ye bağlı bir gerilla birliği ile TC ordusu arasında çıkan ve yaklaşık 10 saat süren çatışma sırasında birlikten ayrı düşer, yaralı olarak gittiği Ataçınar köyünde 8 Haziran 1991'de tekrar pusuya düşen Göksu düşmana tutsak düşer. Bu halde köylülerin gözünün önünde yol-

daşlarının yerini söylemesi için ona işkence yapan komutan ondan tek bir kelime bile alamayınca Naki Göksu'yu herkesin gözü önünde kurşuna dizer.

Hıdır Doğan: Dersim Hozat/Alancık köyü doğumlu olan Hıdır Doğan devrimci düşüncelerle abisinin etkisi ile tanışır. 1991 yılında askerlik çağrısı geldiğinde "Dersim'in dağları dururken asker ocaklarına gidecek değilim" diyerek TİKKO'ya katılır. Hıdır Doğan'ın da içinde bulunduğu 40 kişilik bir TİKKO birliği 2000 kişiye yakın TC askerleriyle iki gün süren bir çatışmaya girer. Bu çatışma sırasında şehit düşer. Cenaze günü devletin tüm baskılarına rağmen esnaf kepenk kapatırken Hozat halkı hazırlamış olduğu görkemli bir cenaze töreni ile onu güneşe uğurladı.

Ahmet Kargın: Dersim Ovacık doğumlu olan Ahmet Kargın TİKKO saflarında yerini belirlemiştir. Dağların Mehmet Zeki'si olan Ahmet Kargın, Erzincan Ergani bölgesinde para almaya gittikleri bir yerden dönerken konakladıkları sırada Erdal Aslan adlı bir hain tarafından Haziran 92'de öldürülür. Kargın TİKKO Mümtaka Komutanlarındandı.

Zülfü Yıldız: 1953 yılında Elazığ Karakoçan'da doğdu. Devrimci düşüncelerle İstanbul'da Otomarsan fabrikasında çalıştığı dönem-

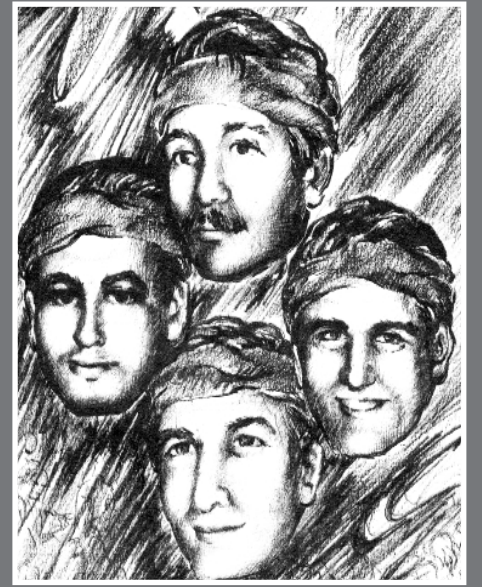
lerde tanıştı. Tüm Maden-Sen'de örgütlüken Proleterya Partisi'nin düşünceleriyle tanıştı. 12 Eylül AFC döneminde kısa bir hapishane yaşamının ardından yurtdışına çıktı. Burada aldığı her görevi layıkıyla yerine getirdi. 8 Haziran 93 yılında geçirdiği kalp krizi sonucu yaşamını yitirdi.

Ramazan Kılavur: 1959 Urfa Siverek doğumlu olan Ramazan Kılavur '75 yılında Proleterya Partisi'nin düşünceleriyle tanıştı. 80 AFC'si döneminde 4 yılı tecrit olmak üzere 11 yıl Diyarbakır zindanlarında tutsak kaldı. Hapishanedeki ağır fiziksel ve psikolojik işkencelerin yarattığı tahribat nedeniyle 1996 yılında Batı Avrupa'ya gitti. Mücadelesini burada devam ettiren Kılavur bir yandan da tecrit koşullarının ruhunda yarattığı izleri silebilmek için tedavi görmeye başladı. Ancak yaşadıklarının ağır etkisiyle 3 Haziran 2001'de intihar ederek yaşamına son verdi.

Haziran Şehitleri

1981'in 5 Haziran gecesi Maltepe'de dört devrimcinin kaldığı ev TC'nin faşist cellatlarınca kuşatıldı. Sabahın ilk ışıklarına kadar süren çatışmalı gecenin sonucunda MLSPB Aday Üyelerinden Ercan Yurtbilir ve MLSPB İleri Kadrolarından Doğan Özzümrüt, Atilla Armutlu ve Tamer Arda şehit düştü.

84 Ölüm Orucu Direnişi:

12 Eylül faşizminin tüm vahşeti ve teslim alma saldırılarının zindanlarda tam hızla gittiği bir süreçte Tek Tip Elbise'yle karşı Devrimci Sol ve TİKB tutsaklarının başlattığı Ölüm Orucu direnişinde Devrimci Sol tutsakları Abdullah Meral, Hasan Telci, Haydar Başbağ, ve TİKB tutsağı Fatih Öktülmüş şehit düştüler.

GÜN'DE DÜN...

2 Haziran

1793. Fransa'da Maximillian Robespierre öncülüğünde Jakobenler iktidarı ele geçirdi.

1964. Kısa adı FKÖ olan Filistin Kurtuluş Örgütü kuruldu.

1988. Toplu iş sözleşmesi görüşmeleri tıkanmıştı. Direnişe geçen işçi sayısı 51 bin.

3 Haziran

1924. Faşist milisler İtalyan sosyalist lider Giacomo Matteotti'yi kaçırdı ve öldürdü.

1925. Terakkiperver Cumhuriyet Fırkası kapatıldı. Terakkiperver Cumhuriyet Fırkası Türkiye Cumhuriyeti'nin ilk muhalefet partisiydi.

1959. Polis Zonguldak Maden İşçileri Kongresini dağıttı.

4 Haziran

1844. Almanya'da Silezya bölgesinde dokumacılar ayaklandı.

1994. Kürt kökenli işadamı Savaş Buldan'la arkadaşları Adnan Yıldırım ve Hacı Korum, Bolu yakınlarında öldürülmüş olarak bulundu.

5 Haziran

1967. İsrail Mısır, Ürdün ve Suriye topraklarına girdi.

7 Haziran

1999. Ankara Emniyeti'ndeki "telekulak" şebekesinin , dönemin Başbakanı Bülent Ecevit'in gizli ev telefonunu bile izlemeye aldığı

ortaya çıktı.

8 Haziran

1991. 600 bin kamu işçisinin toplu sözleşmelerinde uyuşma sağlanamadı. İşçilerin protesto eylemleri arttı. Gölçük'te binlerce işçi Yalova-İzmit karayolunu trafiğe kapattı.

1992. Özgür Gündem gazetesi muhabiri Hafız Akdemir Diyarbakır'da vurularak öldürüldü.

10 Haziran

1967. Süregiden Arap- İsrail savaşında İsrail; Gazze Şeridi, Golan Tepeleri, Doğu Kudüs, Batı Şeria ve Sina Yarımadasını işgal etti.

1981. Devrimci tutsaklardan Veysel Güney idam edildi.

11 Haziran

1967. İsrail ve Arap komşuları arasında altı gün süren savaş Birleşmiş Milletlerin araya girmesiyle sona erdirildi.

12 Haziran

1980. Polis İzmir İnciraltı öğrenci yurduna baskın yaptı. Polisin ateş açması sonucu 5 öğrenci öldü.

13 Haziran

1381. Wat Tyler öncülüğündeki köylü isyancılar, Londra'yı basarak hükümet binalarını ateşe verdi, hapishaneleri boşalttı ve zenginlerle yargıçların kafalarını uçurdu.

1965. Sivas'ta 200 köylü bir ağarın arazi-sini işgal etti.

1968. Üniversitelerde reform yapılmasını isteyen Ankara ve İstanbul Üniversiteleri öğrencileri fakülteleri işgal etti.

Dünü yazan işçi sınıfı, geleceği de yaratacaktır!

Açlığın, sefaletin ve zulmün had safhaya ulaştığı '70'li yıllarda, işçi sınıfımız yekini p ayağa kalktı. Yıllardır üzerine birikmiş ölü toprağını bir kenara fırlatıp, militan ve azimli bir mücadeleye atılarak patronlara meydan okuyordu.

Aradan onca uzun yıllar geçmiş olmasına rağmen, tarihe altın harflerle yazılan mücadele günlerinden birisi olan 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'nden öğrenilmesi gereken pek çok yön vardır.

Ekonomik buhranın gittikçe derinleştiği, hakim sınıfların kendi arasındaki çelişkilerin şiddetlendiği ve buna bağlı olarak işçi, köylü ve gençliğin mücadelesinin yükseldiği bir ortamda, 15-16 Haziran başkaldırısı ve Büyük İşçi Direnişi kendiliğindenci hareketin doruk noktasıydı.

AP hükümetinin derin çıkmazı...

1969 yılında genel seçimlerle işbaşına gelen AP hükümeti, ekonomik buhranın had safhada olduğu bir ortamda güçlü bir muhalefetle karşı karşıyaydı. AP Hükümeti işbaşına geçemez, hem mevcut olan muhalefeti bastırmak, hem de ekonomik olarak patronları rahatlatmak için bir dizi kanun çıkardı.

Bağımlı bulunduğu emperyalist efendilerinin tavsiyelerini de göz önünde tutarak, tarımın vergilendirilmesi, yeni vergi ve zamların peş peşe gelmesi, ücret ve fiyatların yeniden düzene konması, toprak ve tarım reformu tasarıları, teşvik tedbirleri, işletme vergisi, nizamı koruma kanunu gibi kanunlarla işe soyunmuştu.

Ancak her ne hikmetse AP Hükümeti, kendi içinde dahi birlik sağlayamamış, bunalım patlak vermişti. Giderek yıpranan devlet, boyutlanan sorunlarla işlemez ve işletilemez hale gelmiş, her işin başında rüşvet ön plana çıkmıştı. Bu gibi durumlar ister istemez muhalefetin yükselmesine ve süreç içerisinde sertleşmesine neden oldu.

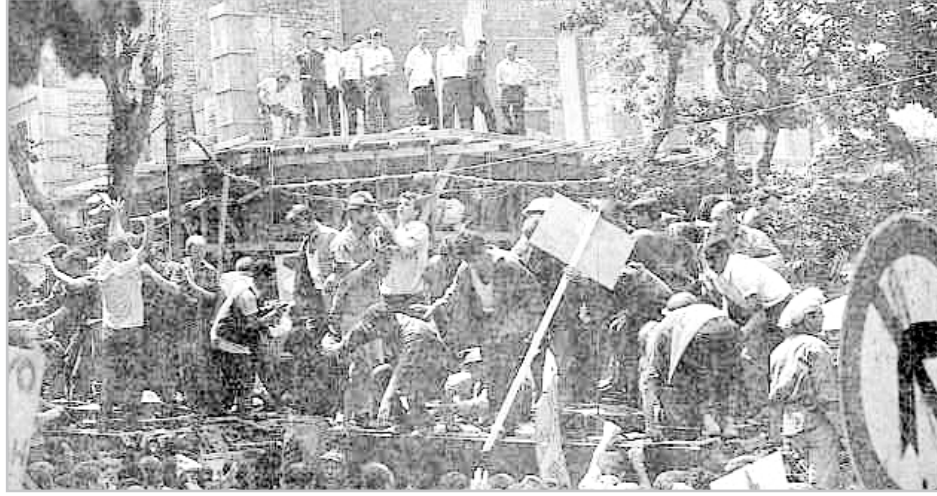
Üretim yavaşladı, ithalat geriledi, işsizlik ve pahalılık artarak çekilmez hale geldi ve getirildi. Banka mevduatları alabildiğine düştü, krediler daraldı ve piyasada para darlığı baş gösterdi. Dış finansman kaynaklarının da kurumasıyla birlikte, dışa bağımlı ekonomi tam anlamıyla darboğaza girmişti. Devlet, batmakta olan ekonomiyi çeşitli yöntemlerle düzlüğe çıkartmanın yollarını bir yandan araştırmaya ve çareler aramaya çalışırken, daha da önemlisi bir diğer yandan da her geçen gün gelişmekte ve boyutlanmakta olan muhalefeti bastırmanın ve yok etmenin yollarını bulmanın derdine düştü.

İşte tam da buradan hareketle 275 sayılı "Grev ve Lokavt Kanunu Tasarısı", 274 sayılı "Sendikalar Kanunu" nu Meclis'e sunmuştu. İşçilerin sendika seçme ve değiştirme özgürlüğünü kısıtlayan, federasyonlaşma ve konfederasyonlaşma haklarını sınırlayan bu yasa tasarısı, büyük ve beklenmedik bir tepkiye yol açtı.

Dalga dalga büyüyen direniş...

Bu yasaları kabul etmeyen ve bu yasalara karşı direnişe geçen işçiler, işyerlerinde bağımsız komiteler kurmuşlar, bu yasa tasarılarına, baskıya, sömürüye ve zulme karşı ayağa kalkmışlar ve devletin karşısına dikilmişlerdi.

15 Haziran 1970'de kendiliğindenci bir şekilde fabrikalardan alanlara akın akın dökülen işçileri, polis barikatlarıyla, sarı sendika ağalarının "uslu durun" çağrılarıyla karşılaşmışlar, ancak bu türden girişim ve çıkışlara boyun eğ-

memiş ve haklı direnişlerini başlatmışlardı.

İlk günkü direnişe 70 bin civarında işçi katılmıştı. İstanbul'da Kartal, Bakırköy ve Eyüp yollarını kesen fabrika işçileri trafiği kapatarak yürüyüşe geçmişlerdi. Bu arada devletin kıskırtımları sonucunda polislerle işçiler arasında çatışma da çıkmıştı.

Direnişe dört bir yandan destek

Ankara'da Basın-İş Sendikası üyeleri iki buçuk saatlik işgal eylemiyle coşkulu bir destek sağladılar. İzmit'te ise Köseköy bölgesindeki fabrikaların işçileri ile Yarımcı bölgesindeki işyerlerinin işçileri, iki koldan kente yürüdüler ve ertesi gün tekrar toplanmak üzere dağıldılar.

16 Haziran 1970'deki olay ve gelişmeler ise daha çetin ve kanlı oldu. 5 kişi polis ve asker kurşunlarıyla toprağa düştü. Bu olaylar esnasında ise Kadıköy Kaymakamı, birçok polis otosu, bazı özel otolar ve AP binaları yakıldı. 150 bin işçinin katıldığı 16 Haziran 1970'deki yürüyüş, Levent, Topkapı, Mecidiyeköy ve Kadıköy'den başlamış, oradan Valiliğe kadar gelmiş ve oradan da Eminönü'ne yönelmişti ki, işçiler köprüünün açıldığını gördüler. Bunun üzerine bir kısım işçiler sandallarla Beyoğlu yakasına geçerken, bir kısmı da Unkapanı istikametine doğru yöneldiler. Levent-Mecidiyeköy yolu üzerine kurulan Tekfen önündeki polis barikatı çatışma sonucu açılabilir. Kadıköy yakasından Üsküdar ve Kartal yönüne doğru yürüyen işçiler de Kartal Köprüsü'nde barikatlarla karşılaştılar.

Diğer yandan ise Gebze ve Çayırova'daki işçiler de Kartal yönüne doğru yürüyorlardı. Kadıköy yakasındaki İskele ve Yoğurtçu parklarındaki çatışmalarda da ölenler oldu. Gebze'den çıkan bir başka kol ise Ankara asfaltından İstanbul'a doğru 10 bini aşkın büyük ve coşkulu bir kalabalıkla yürüyordu.

İzmit'te ise 16 Haziran 1970'de Maden-İş Bölge Temsilciliği önünde toplanan işçiler, Pireli ve Good-Year fabrikalarına doğru yürüyüşe geçtiler. Yol üzerindeki polis ve asker barikatları çatışmalar sonucu açıldı. Good-Year fabrikasından geri dönen işçiler bir kez daha barikatlarla karşılaştılar ve çatışmalar sonucu onları da aştılar. Belli bir süre daha yürüyen işçiler ertesi gün toplanmak ve buluşmak üzere dağıldılar.

Ankara'da ise işçiler ve öğrenciler, Sanayi Çarşısı'nda yürüyüşe geçtiler. Burada polis işçilerin önüne geçerek birkaç işçiyi gözaltına aldı.

Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde çalışmakta olan Türkiyeli işçiler de bu yürüyüşleri desteklemek ve TC'nin uygulamalarını protesto etmek amacıyla büyük kalabalıkların katıldığı bir yürüyüş düzenlediler.

Gelişmeler karşısında şaşkına dönen hakim sınıflar, olayları askeri ve polisiye yöntemlerle bastıramayınca İçişleri Bakanı, İstanbul Valisi ve o dönemin İstanbul'daki yüksek rütbeli subaylarından birisi, DİSK Genel Başkanı Kemal Türkler'i ve DİSK Genel Sekreteri Kemal Sülker'i devreye sokarak şanlı 15-16 Haziran 1970 eylemini bastırmanın yollarını aradılar.

15-16 Haziran 1970 eylemine gönülsüzce ve işçilerin zorlamaları sonucu katılan DİSK ağaları devlet akranından gelen bu isteğe "olur" diyerek, devletin radyosundan, basınından konuşma ve açıklamalar yaparak, devletçi yüzlerini bir kez daha ortaya koydular.

DİSK'in tarihsel ihaneti

DİSK Genel Başkanı Kemal Türkler, radyodan yaptığı konuşmasında : "İşçi kardeşlerim, işçi sınıfının bilinçli temsilcileri, sizlere sesleniyorum. Beni iyi dinleyiniz. Anayasal haklarınız için direndiniz, direniyorsunuz. Anayasamız her türlü toplantı ve yürüyüşlerin silahsız ve saldırsız olacağını emreder. Bizler anayasaya sınıksız bağlı işçiler olduğumuz için, hiçbir hareketimiz anayasaya aykırı olmaz. Ne var ki bizim aramıza çeşitli maksatlar güden kişiler, çeşitli kılıklara bürünerek girebilirler. Hatta kötüsü gözbebeğimiz şerefli Türk ordusunun bir mensubuna kötü maksatlarla taş atabilirler, tahrikler yapabilirler. DİSK Genel Başkanı olarak sizleri uyarıyorum." demiştir.

DİSK Genel Sekreteri Kemal Sülker de aynı gün yapmış olduğu basın toplantısında: "Girişilen tahripkâr eylemle ilgimiz olmadığını İçişleri Bakanı'na söyledik ve kesinlikle de bu tahripkâr olayları tasvip etmediğimizi bildirdik. Ayrıca işçilere de radyoda bir uyarı yaparak kötü cereyanlara alet olmamalarını istedik." diyordu.

İşte, devrimci geçinen DİSK adlı konfederasyonun Genel Başkanı ve Genel Sekreteri'nin devrimcilik adı altında, işçi sınıfı adına yaptıkları ve yapmaya çalıştıkları radyo konuşması ve basın açıklaması böyledi.

DİSK'in bugünkü yöneticileri, çünkü ağabeylerinin söylediklerinden, açıklamalarından sanki bilgileri yokmuşçasına 15-16 Haziran 1970 direnişine bugün sahip çıkmaya çalışıyorlar. Oysa Kemal Sülker biraz daha cüretkâr davranarak 16 Haziran 1970'de basına yapmış olduğu açıklamasında, hem eylemi tahripkâr eylem olarak görüyor, hem de "Tasvip etmediğimizi İçişleri Bakanlığı'na bildirdik" diyerek, eylemi gerçekten de tasvip etmediklerini hiçbir tereddüde, yanlıya yer bırakmayacak bir şekilde anlatıyor, açıklıyor.

Ama, her ne hikmetse bugünkü DİSK ağaları gerçekleri gizleyebileceklerini, işçi ve emekçileri kandırabileceklerini sanıyorlar!

Dünkü DİSK ağaları nasıl ki işçi sınıfını oyalamaya ve satmaya çalıştıysa, bugünkü

DİSK ağaları da aynı tavrı sergilemeye çalışıyorlar. İşçi ve emekçiler bunların gerçek yüzünü görmediği müddetçe de bu tavrı sergilenecektir.

İşçi sınıfı devletin zorbalarına ve DİSK ağalarının teslimiyetçi ve devletçi politika ve engelleme çabalarına rağmen canla, başla direnmiş ve mücadele etmiş olsa da sonuçta şanlı 15-16 Haziran 1970 eylemi bastırılmıştır.

Hâkim sınıflar, eylemin bastırılmasının hemen peşinden sıkıyönetim ilan ederek işçi sınıfı ve emekçi halkımızın bir bütünüyle sindirilmesine çalıştılar.

Sonuç yerine...

Bu yenilgiden alınması gereken önemli dersler vardı. Bunlardan öne çıkanlarını madde halinde sıralarsak:

Birincisi; bazı dönemlerde şehirlerde ayaklanmalar olsa da bunların başarıya götürmeyeceğini, başarının şartının kırlardan başlayıp şehirlere doğru izlenecek bir rotayla olacağını,

İkincisi; ülkede devrimin olmasının objektif şartlarının hazır olduğunu,

Üçüncüsü; sıkıyönetim şartlarında dahi sağlıklı bir örgütlülükle mücadelenin yürütülebileceğini,

Dördüncüsü; sınırlı sayıdaki aydın insana dayanarak devrim yapılamayacağını ve devrimin kitlelerin eseri olacağını,

Beşincisi; orduya belbağlanmanın ve ordunun devrim yapmasının hayal olduğunu,

Altıncısı; devrimin parlamentoya bel bağlayarak değil, zor ve şiddete dayanarak olacağını, 15-16 Haziran 1970 Büyük İşçi Direnişi'nin yenilgisinden dersler çıkararak öğrenmiş bulunuyoruz. İbrahim Kaypakkaya "İşçi-Köylü hareketleri ve proleter devrimci politika" başlıklı makalesinde Türk-İş ve DİSK'i değerlendirmiş, "TÜRK-İŞ, emperyalizmin beslediği ve işçi saflarına soktuğu 'truva atı' dır... DİSK, işçi sınıfımızın kendiliğinden gelme örgütlenmesini temsil eder." demiş ve dipnotlarda da eklemiştir: "Sözümüz DİSK içerisindeki proleter devrimci unsurlara değil, DİSK'e bugün hakim olan oportünizmin temsilcilerindedir. İlerde söyleyeceklerimiz de yine onlardır." diyerek, hangi anlayışlarını kast ettiğini net bir şekilde ortaya koymuştur. Bugün de DİSK ve TÜRK-İŞ sarı sendikal, uzlaşmacı hatta yürümeye devam etmektedir, ancak her iki konfederasyon içerisinde de devrimcilerin inisiyatif sahibi olduğu işkolları ve şubelerde bu hatta karşı çalışmalar örgütlenmeye çalışılmaktadır. Nitekim geçtiğimiz haftalarda TÜRK-İŞ'in teslimiyetçi çizgisine karşı eyleme geçen Belediye İş 2 No'lu Şube, Tez-Koop-İş gibi sendikalar bunun mücadelesini vermektedir.

Bugüne dair...

Bugün işçi sınıfının ve onlara bilinç taşıyacak olan devrimcilerin geçmişten devraldıkları bu mirasa yeni halkalar eklemeleri, yeni 15-16 Haziranlar yaratmaları bir zorunluluktur. Aksi takdirde sürekli kendini tekrar eden bir söylem, tükenişi de beraberinde getirecektir. Bu yönüyle pek çok kişi önemini tam olarak bilince çıkartamasa da, deri işçileri, MİTO işçileri, Seyhan Temizlik işçileri, gibi işçi direnişlerinin desteklenmesi, büyütülmesi ve sınıfın gündemine daha çok taşınması zorunluluktur. Lokal ve birbirinden kopuk bu direnişlerin hepsinin, işçi sınıfı davasının önemli deneyim halkaları olduğu unutulmamalı, deneyimlerin kazanımlara dönüştürülmesinde birlik- mücadele-zafer anlayışının esas noktayı oluşturduğu unutulmamalıdır. Dünü yazan işçi sınıfı, geleceği de yazacaktır!

“İki mezar taşına hasretiz...”

Onlara “**kayıp yakınları**” deniliyor. Haftalarca Galatasaray Lisesi önünde her Cumartesi oturdukları için “**Cumartesi Anneleri**” olarak gösterebildi bazıları kendilerini, 200 haftanın sonunda devlet terörü nedeniyle eylemlerine son verene dek. Kaybedilen kişilerle yakınlıkları ne olursa olsun, onlar devletin kendilerine tattırdığı bir acıyı her gün tekrar tekrar yaşıyorlar... Her birini dinlediğinizde ayrı bir acı görüyorsunuz karşınızda, bu öyle bir acı ki kelimeleri gereksiz ve anlamsız harflere dönüştürüyor ve sessizliği paylaşıyorsunuz birlikte, bir de sınırsız bir kucaklaşmayı. Ayrı dillerden, ayrı kültürlerden olmak acıyı paylaşmanızı engellemiyor, tüm insan gözleri bakışlarıyla anlatıyor her şeyi, okumak istediğinizde.

Acının katmerleşmesi de denilebilecek bir durum var Türkiye Kürdistanı'nda. Şili'de, ya da Kolombiya'da yaşananlardan çok farklı değil yaşadıkları. Her şey insan için... Ancak bu kadar çok acı, bu kadar çok katliam, bu kadar çok yargısız infaz... Yaşanan sadece acı değil kuşkusuz, konuşurken pek çoğunda gözlerinin içindeki yanıp sönen öfke kıvılcımlarını görebiliyorsunuz, aynı zamanda; “**Çok öldürüldük, korkmadık. Daha da öldürseler, yine de korkmayız!**” diyen kararlılığı. Kürt halkı bir kayıp yakınının söylediği gibi “**Onların niçin kaybedildiğini biliyor...**”

“Gidin ve anlatın bunları oralarda...”

Diyarbakır'daki 5. Gözaltında Kayıplar Kurultayı'nda görüştüğümüz, konuştuğumuz, acılarına dokunduğumuz kayıp yakınlarının öyle çok anlatacak, öyle çok konuşacakları var ki... Tek soru sordunuzda hızla akıp gidiyor sözcükler ağızlarından. Acılarını görünür kılma, seslerini duymayan/duymak istemeyen birilerine ulaştırma isteği hepsinden fazla çıkıyor. Yıllarca sürdürülen savaşın getirdiği politikleşme konuşmalarına yansıyor, sadece kendi kayıplarını anlat-

mıyorlar. Yaşananlar, devletin yaptıkları, olan biten her şey üzerine çok söyleyecekleri var. Öyle ki yaşlı bir amca, içerde oturum başladığı için sonlandırmaya çalıştığım röportajı uzun tutmadığım için bana kızıyor ve “**Ben dolmuş taşıyorum konuşmak için ama sen beni konuşturmuyorsun!**” diyor. Bu kadar çok istekle konuşmak istemeleri yıllarca ellerinden alınan konuşma, kendilerini ifade etme hakkının bir göstergesi. Hem diğer illerden, hem yurtdışından gelenler onlarda büyük bir sevinç yaratıyor. “**Gidin ve anlatın bunları oralarda**” diyorlar özellikle yabancı delegelere...

Edip Ertaş, Van'da oturuyor. 4 kardeşin en büyüğü. Babası **Tacettin Ertaş**, 1996'da Van şehir merkezinden alınmış ve bir daha onu gören olmamış. Gözaltına alınırken onu gören kimse yok, ama o dönemde o kadar çok kişi kaybedilmiş ki, devletin yaptığından emin. Babası daha öncede gözaltına alınmış, “**kaybedilirim diye bir korkusu yoktu**” diyor. Herhangi bir girişimi olmuş mu, sormuş mu devlet babadan babasını? Arayıp sormamışlar korkudan kaynaklı. “**Ne yapabiliriz ki?**” diye cevap veriyor sorumuza soruyla. İnsanların kayıplarını ararken kaybedildiği bir ülkede, babalarının kayboluşu kadar sessiz kalmışlar. “**O zamanlar Van'da THAY-DER, İHD gibi kurumlar yoktu. Ne yapacağımızı bilmiyorduk bile**” diyor. Ancak artık dava açmayı ve hakkını aramayı düşünüyor, tam olarak ne yapacağını bilemese de. “**Katillerin bulunmasını istiyorum**” diyor. Ne söylemek ister “batıdakilere?” “**Bilmiyorum**” diyor, gözleri anlattıklarım yetmedi mi der gibi...

“Biz ele geçirilemeyiz, korkmuyoruz!”

Hacı Mahmut Given, Gabar köylerinden Şırnak'a bağlı Cizre'de oturuyor. Kardeşi kaybedilmiş, ailesinden tam 8 kişi öldürülmüş... Kaybedilen kardeşinin adı, **Ömer Given**. Cizre Şırnak arasındaki yolda, dükkanından dönerken

yol kesilerek arkadaşıyla birlikte katledilmiş. Parmak izi kalmaması için cesedi yakılmış... “Daha öncede tehdit alıyordu. İnsanseverdi. Durumu iyi olduğu için, şehit yakınlarına yardım ediyordu. 35 yaşındaydı, 2 çocuğu vardı. Eşi bakıyor şimdi çocuklarına” diyor. Çukura kaçmış gözlerindeki kıvılcımı, sesindeki öfkeyi hissetmemek mümkün değil, sakin olmaya çalışsa da. “**Şırnak Cumhuriyeti**” diyor yaşadığı yerlerden bahsederken. “**Ayrı bir kanun var orada.**” Çukurbağ Grubuyla canlı kalkan olmuş, Gabar ve Cudi'ye çıkmak için. 22 gün Mardin Hapishanesi'nde kalmış. “**Biz ele geçirilemeyiz, korkmuyoruz**” diyor O, ilerlemiş yaşına rağmen. AİHM'e başvurmuş, bir sonuç alamamış. “**Dükkanımı yaktılar**” diyor ve ekliyor: “**Kardeş olalım ve eşit şekilde yaşayalım. Sen beni öldürme, ben seni öldürmeyeceğim diyoruz**” diyor, yılların acısını, öfkesini kuşanmış halde.

“150 defa gözaltına alındım...”

Yılmaz Yakut, Özgür Gündem dağı-

tımcısı, Diyarbakır'da oturuyor. 15 yıldır yaşadıklarına rağmen, vazgeçmemiş bu işten, daha da vazgeçecek görünmüyor, kararlılığı yüzünden okunuyor. “Gözlerimizin önünde okurlar, muhabirler, dağıtımcılar saldırıya uğradı, katledildi. 2 defa silahlı, 1 defa satırlı saldırıya maruz kaldım, 150 defa gözaltına alındım resmi kayıtlara göre” diyor, öyle rahat anlatıyor ki bunları, bu kadar şeyi yaşamasına rağmen hiç yılmaması örnek alınacak cinsten. Kardeşi de onun gibi dağıtımcıymış, ölüm tehditleri almış çok kere ve soluğu gerillada almış. 1994'te katıldığı gerilla saflarında 1998'de **Muş-Kulp** arasında şehit düşene dek kalmış. 18 yoldaşıyla birlikte şehit düşmüş kardeşi, devlet kendilerine hiçbir haber vermediği gibi, cenazesini de vermemiş. Ancak bir ay sonra köylülerden haber almışlar ölümünü,

iki ay yerde kalmış cenazeler, köylüler gömmüşler sonra. Cenazeyi almak için uğraşırken, konuşma hakkı dahi tanınmamış kendilerine, “**yüksek makamlar**” odalarına girmelerine dahi izin vermemiş. 20 yaşındaymış kardeşi öldürüldüğünde. Yüzündeki yaralar en son üstüne saldıran polislerden kalma, gözlerindeki direnç de yine onların yaşattığı acılardan yoğunlaşmış öfkenin gücü var.

İsmail Çalık'ın oğlu Salih arkadaşı Sinan Fidan'la birlikte alınmış. 1994'te **Diyarbakır Dicle Üniversitesi** yakınındaki Kadyan'dan alınmışlar. Boşaltılan köylerinde bulunurken askerlerin açtığı ateş sonucu yaralanmış ve bir başka köye gitmişler. Ancak bir ihbar sonucu doktor beklerken karşılarında yine askerleri bulmuşlar. 20 yaşındaymış Salih, yakalandığı gün eşi dünyaya bir kız çocuğu getirmiş, adını Jiyan (Yaşam) koymuşlar. Defalarca verdikleri dilekçelere tek cevap büyük bir sessizlik olmuş. Bir diğer oğlu gerillada iken şehit düşmüş, 16 yaşındaymış henüz... **Acılarının görülmesini ve tanınmasını istiyor, kayıpların hesabının verilmesini bir de.**

Acının katmerleşmesi de denilebilecek bir durum var Türkiye Kürdistanı'nda. Şili'de, ya da Kolombiya'da yaşananlardan çok farklı değil yaşadıkları. Her şey insan için... Ancak bu kadar çok acı, bu kadar çok katliam, bu kadar çok yargısız infaz... Yaşanan sadece acı değil kuşkusuz, konuşurken pek çoğunda gözlerinin içindeki yanıp sönen öfke kıvılcımlarını görebiliyorsunuz.

“Dağda bizim evlatlarımız var...”

Sakine Arat, üç oğlunu vermiş kav-gaya. Biri 84'te Diyarbakır Hapishane-si'nde **Ölüm Orucu**'nda ölümsüzleşmiş, diğeri 1986'da kırsalda şehit düşmüş, 1993'te ortadan kaybolan oğlunun ise nerede olduğunu bilmiyor. Gerillada mı, öldü mü sağ mı hiçbir fikri yok. 1986'da şehit düşen oğlunun cenazesini alamamış, nerede yattığını bile bilmiyor şimdi. **“Bu topraklarda yaşayan herkes insan gibi yaşamalı. Askerleri gönderiyorlar dağa, orada kim var? Bizim evlatlarımız var. Bizim çocuklarımız işkenceden ve baskıdan kaynaklı gidiyorlar oraya. Artık bunun görülmesi gerekir”** diyor, ne çok acıyı sığdırmış dingin sesine.

“Mezar kazmak yasak...”

İzzettin Rüzgar, Batman'da oturuyor. Oğlu Seyfettin Rüzgar, Kurtalan'da 10 yoldaşıyla birlikte çatışmada şehit düşmüş. Ne onun ne de diğerlerinin cenazelerinden hiçbiri ailelerine teslim edilmiş. Devlete başvurduğunda kendisine bir mezar yeri gösterilmiş “burası” denilmiş. Ancak ortada ne bir tümsek ne de başka bir şey vardı diyor ve ekliyor: **“Dümdüz yeri görünce, ben burayı kazacağım dedim. Ancak bana ‘kazmak yasak’ dediler ve bırakmadılar. Bana kemiklerini alıp ne yapacaksınız dediler”** diyor. Çatışmanın üstünden altı yıl geçmesine rağmen halen daha 10 aileden hiçbiri çocuklarından geriye kalanı alma hakkına, bir mezar taşına sahip olma hakkına kavuşabilmiş değil. O, sadece kendi kaybının değil tüm kayıpların ortaya çıkarılmasını istiyor ve **“Okurlara seslenmek istiyorum”** diyerek ekliyor, **“Toplu mezarların ortaya çıkarılması için elimizden ne geliyorsa yapalım. Böyle çok sayıda toplu mezar var...”**

En genç ve en öfkeli kayıp yakınlarından birisi de Cemal Özdemir. Babası Mehmet Özdemir, 9 yıl önce **“kayıplar kervanı”**'na katılmış. **“Hepimiz bu acıyı hergün yeniden yaşıyoruz. Hergün hafızamızı yeniden tazeliyoruz, birgün babamız çıkıp gelirse onu tanımamış olmayalım diye. Kayıplar sorununun Kürt sorunundan bağımsız olmadığını biliyoruz.**

Ve buradan soruyoruz, bu insanları öldürürken, babasız büyüyen çocukların kafasındaki düşünceleri, içlerindeki kin ve öfkeyi nasıl öldüreceksiniz, bunu düşündünüz mü?” diyor. Bu, yakınları kaybedilen insanların pek çoğunda kendini hissettiriyor, onları öldürdünüz, ama onlar bizde yaşıyor, bizi ne yapacaksınız? Kaybedi-

koyarsanız koyun, siz bizi öldürdünüz, siz bizi katlettiniz... Bölgede korucuların, işbirlikçilerin, özel timcilerin, polisin işlediği cinayetlerin **“faili meçhul”** olarak adlandırılmasına onlar **“faili belli: devlet”** diyerek cevap veriyorlar. Uğur Kaymaz'ın akrabası olan Ramazan Bilge de çok açık ifade ediyor bunu: **“Ben dev-**

Kaybedilen kişilerle yakınlıkları ne olursa olsun, onlar devletin kendilerine tattırdığı bir acıyı her gün tekrar tekrar yaşıyorlar... Her birini dinlediğinizde ayrı bir acı görüyorsunuz karşınızda.

lenlerin kendilerini adadıkları davanın devamcısı olarak görüyorlar bu yüzden kendilerini. Ancak böylelikle onların yazıtılması mümkün çünkü düşüncelerine sahip çıkıp, mücadeleyi yükselterek. Onların ortadan kaldırılma nedenlerini yedi-den yetmişe hepsi çok iyi biliyor.

“Hepsinin acısı ayndır...”

Devletin **“Katil devlet demeyin”** dayatmasına şöyle cevap veriyor amcasının oğlu kaybedilen Hasan Harran **“Devlet katil dememizi istememiş, biz de bizi öldürdünüz diyoruz o halde!”** Adını nasıl

lete katil dedim, hakkımda dava açtılar, ama ben yine söylüyorum devlet katildir” diyor açık ve net olarak. Bitlis Tatvan'da toplu mezarda bulunan 27 kişiden birinin eşi olan birisi ekliyor **“Hepsinin acısı ayndır...”** bu sözle, yıllarca kaybedilen, katledilen, yargısız infaza uğrayan tüm insanları sahiplendiklerini belirtiyor, geride kalanlara devletin güç yetiremeyeceğini de gösteriyor. Çünkü her baskı, bu merang gibi dönüp devleti vuruyor, öfkeyi daha çok artırıyor, kini daha çok büyütüyor, bağrına basıyor ödediği bedelleri halk.

“Kıyamete kadar pişman değilim...”

1938 ayaklanması sonrası Elazığ'da idam edilen Seyit Rıza'nın torunu Rüstem Polat, aradan onyıllar geçmesine rağmen hala mezarının yerini bilmediklerini söylüyor ve ekliyor **“Devlet iki mezar taşını çok görmemeli insanlara. Onların sahiplenilmesini istemedikleri için böyle yapıyorlar ama onlar zaten yaşıyor”** diye eklemeyi unutmuyor.

Hacı Akengin, Diyarbakır Lice'de oturuyor. 1993'ün Nisan ayında evleri bomba atılarak taranmış, orta 3. sınıf öğrencisi kardeşi İbrahim, ders çalışırken öldürülmüş. Kelimelerin yasaklanmasına tepki göstererek **“Hala bunu söylersek başımıza ne gelir diye düşünüyoruz...”** diyor.

Koçer Kurt ana yaşlı bir Kürt anası. Yüzündeki her bir çizgi, yaşanan sıkıntıların göstergesi. 2 evladını vermiş mücadelede. **“Evimizi bastılar. Oğlum diyordu ki ‘başımızı kessler de önemli değil.’ Evimizden sadece elbiselerle çıktık. ‘92’de biri, ‘93’de biri kaybedildi. Biz kendi başımıza kalmışız ama kıyamete kadar pişman değilim. Sonuna kadar devam edeceğiz. Bu vahşeti görün artık”** diyor.

Avukat olan eşi 1998'de Ankara'da kaybedilen **Zennure Durukan** devrimci bir aileden geldiği için şanslı olduğunu, politikleşmiş insanların nedenleri daha iyi bildikleri için daha güçlü durabildiklerini belirtiyor ve eşi kaybedildikten sonra kendine solcuyum, demokratım diyen hiçbir avukatın eşini arayıp sormadığına dikkat çekerek sahiplenmenin önemini vurguluyor.

Çok uzaklardan Kolombiya'dan gelen **Luis Jimenes**'in yaşadıkları farklı değil burada yaşananlardan. Kardeşi Eduard Jimenes 1988'in 5 Ocak'ında kaçırılarak kaybediliyor. Diğer kardeşi ise mücadele içinde yer aldığı için aynı yıl 4 Nisan'da yargısız infazla katlediliyor. Onca ölüm tehdidi ve saldırıdan sonra, İngiltere'ye yerleşmek zorunda kalıyor. Şimdi burada farklı ülkelerden tüm kayıp yakınlarının söylediği cümleyi söylüyor: **“Kayıplara, yargısız infazlara karşı mücadelemiz birdir!”**

İşçi-köylü'den

TC faşizmi ezilenlere karşı
yeni saldırılara hazırlanıyor!

DEVRİMCİ KİTLE EYLEMLERİNİ YÜKSELTELİM!

2006 yılının henüz ilk günlerinde Başbakan **R. Tayyip Erdoğan** ile Genelkurmay Başkanı Orgeneral **Hilmi Özkök**'ün gerçekleştirdiği "tarihi" toplantı, bu yılın egemenler açısından nasıl ele alınacağını ilk ipuçlarını veriyordu. Aynı dönemde burjuva-feodal basın da, Türk hâkim sınıflarının yeni saldırı konseptine uygun olarak, sürekli "terör uyarısı" yapmaktan geri durmuyordu. Açlık, yoksulluk, işsizlik vb. konular üzerine yapılan tüm araştırma haberlerinin altına bir de bunlardan doğabilecek "terör" uyarısı eklenerek görev tamamlanıyordu. Türk hâkim sınıfları, efendisi ABD'nin Ortadoğu politikalarının taşeronluğunu da üstlendiği için bundan doğan sıkıntılarla da karşı karşıya idi. İşte tam da bu yüzden özellikle Ortadoğu'da yaşanan tüm gelişmeler ülkemizi de yakından etkilemektedir. Tıpkı efendileri gibi sürekli bir kriz ve bunun yarattığı bir saldırganlık içinde olan AKP hükümeti, ülke içinde yaşanan ulusal ve sınıfsal çelişkiler karşısında sınıfsal refleksini göstermeye; halk kitleleri üzerinde terör estirmeye ve zulüm

uygulamaya devam etmektedir.

Ülkemizde bir yandan hem özel-leştirme politikaları hem de komprador kapitalizmin emperyalist politikalar doğrultusunda şekillenmesi nedeni ile istihdam olanaklarının yaratılmaması sonucunda giderek artan işsizlik, öte yandan TC devletinin resmi kurumlarının açıkladığı ağır yoksullaşma süreci ve gelir düzeyinde yaşanan eşitsizliğin artarak devam etmesi, GSS vb. yasalar ile emekçilerin kamusal haklarının ellerinden alınması, köylülerin topraksızlaştırılması ve üretimin yok edilmesi, özelleştirmelerle on binlerin işsizler ordusuna eklenmesi vb. gelişmeler sınıfsal çelişkileri arttırmaktadır.

Öte yandan Türk hâkim sınıflarının Kürt ulusu üzerinde uyguladığı ulusal baskı politikası da hızından hiçbir şey kaybetmeden devam etmektedir. Türkiye Kürdistanı'nın birçok şehrinde askeri operasyonlar genişleyerek devam ederken Dersim'de yapılan operasyonlar sırasında bir köylü, askerlerin ateş açması sonucu yaşamını yitirmiştir. Yine bir dönem oldukça artan sivil faşist saldırılar da

sürmektedir. İzmir'de seyyar satıcılar ile zabıta arasındaki tartışmanın uzaması sonucu devreye sivil faşistler girerken, belediye hopörlerinden "Kürtleri öldürün" anonsları yapılabilmektedir. Söz konusu saldırılara daha pek çok örnek verilebilir.

İşte tüm bu gelişmeler Türk hâkim sınıflarını eskisine oranla ülke içinde yeni yeni önlemler almaya, yeni saldırı paketleri hazırlamaya itmektedir. Ülkemizin her türlü kaynağını emperyalistlere peşkeş çeken ve bunu gerçekleştirirken de "vatan-millet" edebiyatını dillerinden düşürmeyen egemenlerin, bu adımlarından biri de TMY Tasarısı'dır. Ancak şu da bir gerçek ki, emekçi halkımızın tüm bu saldırı politikalarına karşı tepkisiz kalması düşünülemez. Özellikle "dur" ihtarına uymadıkları için katledilenlerin sayısında son günlerde yaşanan artış devletin henüz yasaların altına imza atmadan uygulamaya soktuğunun bir örneğidir. Benzer örnekleri özellikle Türkiye Kürdistanı'ndan artırmak mümkündür.

Bu vb. yasalar ile işçi ve emekçilerin en temel hak talepleri cendere altına alınmak istenmektedir. Ancak tüm bu saldırıların yanında yaşanan bir diğer gerçek de, AKP hükümetinin uygulamaya çalıştığı bu saldırı paketleri sonucu kitleler nezdinde artık yıprandığı ve efendilerinin hesaplarını yeterince hayata geçirme gücünün ve iradesinin kalmadığıdır.

Nitekim TMY Tasarısı'nın devlet

nezdindeki tartışmasının bu denli uzaması aynı zamanda hükümetin sınıfsızlığının da bir ifadesidir. Kullanım süresi dolan tüm uşakların başına geldiği gibi, kaldırılıp bir kenara atılması planları aleni bir şekilde yapılan hükümetin, ne zaman erken seçime gideceği, hangi partinin daha avantajlı olduğu tartışmalarından ziyade bizim bu süreçte dikkat etmemiz gereken nokta, egemenlerin bu vesile ile işçi ve emekçilere yönelik artacak saldırıları ve bu saldırılar karşısındaki duruşumuz olmalıdır.

Tüm ezilen halkımız şu an iktidarını yitirme telaşı ile iyice saldırganlaşmış AKP hükümetinin ve gözlerini kar hırsı bürümüş "muhalefet" partilerinin hedefleri arasındadır. İşsizlik oranının 2 milyon 796 bine ulaştığı, bu sayıya her gün yeni yeni oranların eklendiği, köylülerin taban fiyat uygulamalarına, özelleştirmelere karşı cılız da olsa seslerini yükselttiği vb. tüm halk kesimlerinin hükümetten doğan rahatsızlıklarını dile getirdiği ve devletin de saldırılarını artırdığı bu süreçte emperyalist-kapitalist sistemin ve uşaklarının daha bir dizi saldırısı, Proletarya Partisi önderliğinde sürdürülen silahlı mücadelenin büyütülmesi, Halk Savaşı'nın yükseltilmesinden geçmektedir. Egemenler cephesinden kopacak olan tufanı, bozguna çevirecek olan güç kitlelerin örgütlenmesidir. Kitlelerin artan tepkisini örgütlemek bugün dünden daha acil ve daha kolaydır.

Kartal belediye işçileri greve hazırlanıyor

DİSK Genel-İş 3 No'lu Bölge'ye bağlı **1 No'lu Şube** ile **Kartal Belediyesi** arasında **25 Ocak 2006** tarihinde başlayan toplu sözleşmenin 62 idari maddesinde anlaşma sağlanırken; 5 ayrı ücret maddesinde anlaşma sağlanamaması üzerine, **Genel-İş 3 No'lu Bölge** ve bölgeye bağlı şube yöneticileri öncülüğünde grev kararı asıldı. **24 Mayıs Çarşamba** günü iş-

çiler üretimden gelen güçlerini kullanarak iş bıraktı ve Belediye yetkililerini uyararak Kartal Belediyesi Başkanlık binasında greve başladı.

Karar, belediyede çalışan **401 Genel-İş** üyesi işçiyi kapsıyor. Saat 09:00 civarlarında **Makine İkmal Bakım Onarım Müdürlüğü** içinde toplanmaya başlayan yaklaşık 400 kişi, önde "**DİSK Genel-İş Sendikası 3**

No'lu Bölge Şube ve Bağlı Şubeler", "**DİSK Genel-İş Kartal Belediyesi İşçileri 1 No'lu Şube**" vb. pankartlar açarak yolun bir şeridini trafiğe kapattı. Kartal Belediye Başkanlığı önünde bir konuşma yapan Genel-İş 3 No'lu Bölge Başkanı **Veysel Demir**, işçilerin işi, ekmeği, geleceği için mücadele ettiklerini belirtti.

Daha sonra basın metnini okuyan **DİSK Genel-İş 1 No'lu Şube Başkanı Yunus Deniz** "**Biz Genel-İş Sendikası ile Kartal Belediye yönetimi yeni dönem toplu iş sözleşme görüşmelerine 25 Ocak 2006 tarihinde başladık. Beş ayrı görüşme sonucunda idari maddelerde anlaşma sağlandı. Yasal süre içerisinde kalan maddeler üzerine anlaşma sağlanamadı. Arabulucunun çağrısıyla iki ayrı görüşme yapıldı. Belediye yönetiminin olumsuz tutumu nedeniyle anlaşma sağlanamadı**" dedi. Basın açıklaması grev ilan kararının Kartal Belediye binası girişine asıldı. Uyarı eyleminin ardından işçiler bölümlerine giderek işbaşı yaptı.

(Kartal)

ASKİ işçileri ile dayanışma!

KESK Ankara Şubeler Platformu üyeleri, **1 Mayıs**'da gerekçesiz bir şekilde "**size ihtiyacımız kalmadı**" denilerek iş akitleri feshedilen ve **22 Mayıs**'tan itibaren **ASKİ Genel Müdürlüğü** önünde oturma eylemi yapan işçilere destek ziyaretinde bulundu. Burada açıklama yapan **Su ve Kanal Çalışanları Kültür ve Dayanışma Derneği** (Suka-Der) Başkanı **Orhan Doğan**, işten çıkarılan kanal işçilerinin çoğunluğunun Hepatit B ve Hepatit C virüsü taşıdığıını belirterek, işe geri alınmalarını istedi.

Ankara'nın peşkeş çekildiğini kaydeden Doğan, bunun bedelinin de Ankaralıları yüksek su ve doğalgaz faturaları ile ödetildiğini ifade etti.

BES Ankara 2 No'lu Şube Başkanı Cemal Yıldırım ise hükümetin 4 yıldır uyguladığı programın **IMF** ve **DB** programı olduğunu belirtti. (Ankara)

Atılan sloganlarda, sıkılan yumruklarda O'nun adı vardı!

18 Mayıs 1973'te Diyarbakır Hapishanesi'nde katledilen komünist önder İbrahim Kaypakkaya Türkiye'nin birçok ilinde ardılları ve dostları tarafından anıldı. İbrahim Kaypakkaya'nın katledilişinin üzerinden 33 yıl geçti ancak devletin Kaypakkaya'dan ve O'nun düşüncelerinden duyduğu korku, 33 yıldır devam ediyor. Kaypakkaya'yı anma etkinlikleri çerçevesinde İstanbul ve değişik illerde yapılan 18 Mayıs afiş çalışması sırasında okurlarımızın gözüne alınarak milyarlarca liralık para cezası kesilmesi, afişlerin parçalanarak üzerlerine küfür yazılması, Diyarbakır'da YDG'nin yaptığı basın açıklamasında polislin açıklamayı engellemeye ve kitleden yalıtılmaya yönelik girişimleri vb. tutumlar bunun bir göstergesidir. Ancak bütün bunlar ne "İbrahim Kaypakkaya ölümsüzdür" sloganının alanlarda atılmasının ne de O'nu anmanın ve sokaklara taşımının önüne geçebildi.

SARIGAZI

18 Mayıs günü Sarıgazi Mehmetçik Lisesi öğrencileri öğlen saatinde ders bitiminde "Komünist Önder İbrahim Kaypakkaya Ölümsüzdür-Yeni Demokratik Gençlik" pankartı açarak Demokrasi Caddesi'ne kadar yürüdü. "Önderimiz İbrahim, İbrahim Kaypakkaya", "Nepal Pe-

ru Filipinler, iktidara yürüyor Maoistler", "Karadeniz Kürdistan ilerliyor Partizan" vb. sloganlar atarak yürüyen YDG'liler, Demokrasi Caddesi'ne pankartı astıktan sonra Partizan andını içerek dağıldılar.

GAZİ MAHALLESİ

Aynı günün akşamı Gazi Mahallesi Eski Karakol önünde toplanan Partizan okurları ve Demokratik Haklar Platformu üyeleri "Komünist Önder İbrahim Kaypakkaya Ölümsüzdür" pankartıyla birlikte devrimci ve komünist önderlerin resimlerini taşıyarak İsmetpaşa Caddesi'ni trafiğe kapattı. Yaklaşık 300 kişinin katıldığı eylem boyunca coşkulu bir şekilde yürüyen kitle "İbo yaşıyor Halk Savaşı sürüyor", "Kaypakkaya yolunda feda olsun canımız Halk Savaşı'na" vb. sloganlar attı.

Meşalelerle İsmetpaşa Caddesi'ndeki Cemevi ilerisine kadar gelen kitle, burada tüm devrim şehitleri için saygı duruşu yaparak, şiirler okudu. Kitle adına yapılan açıklamada Deniz ve Mahirler gibi 68 öğrenci hareketinin liderlerinden biri olmasının yanında Kaypakkaya'nın proletaryanın yeniden partisine kavuşmasının öncüsü olduğu anlatıldı.

Çevredeki kitlenin de alkışlar ve slo-

ganlarla destek verdiği anmaya Grup Yel, İbrahim'e Ağıt türküsüyle başlayarak türküler ve marşlarla katıldı. Coşkulu başlayıp aynı coşkuyla ve sloganlarla sona eren anmaya ESP'liler de destek verdi.

GÜLSUYU

İbrahim Kaypakkaya katledilişinin 33. yıldönümünde 18 Mayıs Perşembe günü Gülsuyu Mahallesi'nde Partizan ile DHP'nin örgütlediği, BDSP ESP, HÖC ile Proleter Devrimci Duruş okurlarının da katılarak destek verdiği meşaleli yürüyüşle anıldı.

Gülsuyu minibüs son durakta biraraya gelen yaklaşık 300 kişi önde İbrahim Kaypakkaya'nın büyük bir resminin olduğu "O'nu anmak savaşmaktır" pankartı, arkasında "Komünist önder İbrahim Kaypakkaya ölümsüzdür Partizan-DHP" imzalı pankart ve yakılan meşalelerle yerlerini aldı. Saat 20.30'da sloganlarla yürüyüşe mahalle halkı da destek verdi. Gülsuyu Heykel'de kısa bir süre beklenirken burada bir kişi kısa bir konuşma yaptı. Açıklamanın ardından "Unutmam 18 Mayıs'ı" marşıyla TKM Müzik Grubu sahne aldı. Anma sloganlarla sona erdi.

* Şırnak'ta 18 Mayıs Perşembe günü DTP binasında düzenlenen toplantı ile Kaypakkaya ve Dörtler anıldı. Onların devrim uğruna yaşamlarını yığıtçe yitirdiklerine değinilen açıklamada DTP Şırnak İl Başkanı İzzet Belge ve Azadiye Welat yazarı Ayşe Gökhan birer konuşma yaptı. Yapılan anmanın ardından Dörtler'in mezarı ziyaret edilerek karanfil bırakıldı.

* Kocaeli'de devrimci, demokrat ve yurtsever öğrenciler 18 Mayıs akşamı Sabri Yalım Parkı önünde yaptıkları basın açıklaması ile İbrahim Kaypakkaya ve Dörtler'i andı. Kitle adına yapılan açıklamada; İbrahim'in sürekli karşıtıyla çatışıp, araştıran, yazan ve gelişen bir önder olduğuna vurgu yapıldı.

* Mersin'de de DTP Mersin İl Gençlik Meclisi ve YÖGEH'in örgütlediği etkinlik; Kaypakkaya, Dörtler, Haki Karer ve PKK MK üyesi Halil Çavgun'a adandı. Yaklaşık 150 kişinin katıldığı anma şehitler için bir dakikalık saygı duruşu ile başladı. Etkinlikte ayrıca kitle "Güneşin yoldaşları ölümsüzdür" yazılı dövizler açıldı.

* Mardin'de düzenlenen anma etkinliğine çok sayıda kişi katıldı. PKK'nin ku-

rucularının yanı sıra, Deniz Gezmiş ve arkadaşları ile İbrahim Kaypakkaya'nın da anıldığı etkinlik, bir dakikalık saygı duruşu ile başladı.

ANKARA

Diyarbakır işkencehanelerinde katledilişinin 33. yılında komünist önder İbrahim Kaypakkaya'yı anma etkinliklerinden birisi de Ankara'da yapıldı. Partizan, Demokratik Haklar Platformu, 78'liler Derneği ve Özgür Tiyatro tarafından yapılan anmada Kırmızı Gül Buz İçinde isimli belgeselin gösterimi yapıldı. Marşlar ve şiirlerle düzenlenen anma etkinliği Ekin Sanat Tiyatrosu'nda yapıldı. Program devrim ve komünizm şehitleri adına, İbrahim Kaypakkaya şahsında yapılan 1 dakikalık saygı duruşuyla başladı. Ardından Partizan ve diğer kurumlar adına açıklamalar yapıldı. Program şiir ve marşlarla devam etti. Etkinlikte ayrıca Özgür Tiyatro'nun "Şair Ve Postacı" oyunu sergilendi.

İZMİR

18 Mayıs 2006 günü Partizan tarafından Eski Sümerbank önünde düzenlenen Kaypakkaya anmasına Alinteri, BDSP, ESP, DHP, Devrimci Hareket ve Ege 78'liler Derneği de destek verdi. Yapılan bir dakikalık saygı duruşunun ardından Partizan adına yapılan açıklamada, Kaypakkaya'nın 18 Mayıs 1973 tarihinde katledildiği, ancak ardıllarının O'nun ayak izlerini takip ederek yürümeye devam ettiği belirtildi. Çeşitli sloganlarının atıldığı eylemde; "18 Mayıs'ı Unutmadık-Unutturmayacağız, İbrahim Kaypakkaya Ölümsüzdür" Partizan imzalı bir pankart açıldı. Eylemde Haki Karer ve Dörtlerin de 12 Eylül faşizminin karanlığına karşı bedenlerini ateşe verdiği hatırlatıldı.

İÜ'DE ANMA

YDG'nin düzenlediği Kaypakkaya'yı anma etkinliğine çeşitli siyasetler de destek verdi.

17 Mayıs günü sinevizyon gösterimiyle başlayan etkinlikte Fen kantininde "Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez" yazılı bir pankart açıldı. Sloganlar eşliğinde Hergele Meydanı'na oradan da okul bahçesine yürüdü. Saygı duruşuyla başlayan etkinlik basın metninin okunmasının ardından "Vartinik'te bir köm" şiir okundu. Marşlar ve sloganlar eşliğinde etkinlik bitirildi.

DHP Çorum'daydı

DHP (Demokratik Haklar Platformu) bu yıl İbrahim Kaypakkaya'yı mezarı başında andı. Köyün çevresi sabah saatlerinde panzerler, zırhlı araçlar, çevik kuvvet

ler oluşturan kitle buradan İbrahim'in mezarına yürüdü.

Mezar başına gelindiğinde DHP adına yapılan açıklamada bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi yürütenlere karşı baskıların her geçen gün arttığı, yaşama geçirilmek istenen TMY'nin de bunun bir göstergesi ve önemli bir adımı olduğu anlatıldı.

İbrahim'in düşüncelerinin ve yaşamının anlatıldığı açıklamanın ardından ESP ve Yeni Demokrasi Şehitleri ve Tutsak Aileler Birliği'nin mesajları okundu. Mesajların peşi sıra ufak bir dinleti sunan Grup Yel, burada marşlar ve türkülerle kitlenin coşkusunu yükseltti. Dinletinin ardından kitle eylemini bitirerek geldikleri bölgelere geri dönmek üzere yola çıktı. (H. Merkezi)

ve jandarma tarafından çevrilirken, kitle burada aramadan geçirdi.

Kontrollerin ardından İbrahim'in resminin bulunduğu flamaları açan ve kortej-

Bir direniş destanıdır Kaypakkaya...

Seni yok ettiklerini sandıkları yerdeyiz işte, yüzlerine ölümsüzlüğünü haykırıyoruz. Saçtığın tohumlardan filizlenen genç fidanların ellerinde bayrak, yüreklerinde inanç, bileklerinde gücün... **KAVGAMIZDASIN!**

İçimiz kırır kırır düşüyoruz yola, Türkiye Kürdistanı'nın bağrına gidiyoruz... Serhıldanlar şehrine giderken yaşadığımız coşku, bu defa kat be kat artmış durumda. Bu defa, **İbrahim Kaypakkaya**'nın ölümsüzlüğünü yüzlerine haykırarak için gidiyoruz çünkü. **Her yıl 18 Mayıs'ta daha bir gür dalgalandırdığımız kızıl bayrağımızı, cellatlarının karşısına dikmek için gidiyoruz.** Seni anmak davaya bağlılık demek, seni anmak edilen yeminlerin tekrarlanması, seni anmak öfkenin bilmesi demek... Şimdi daha bir güçlü çıkacak sesimiz... **Al kanını döktükleri yerde karşılarında görecekler ardılarını.** Kaç kişi olduğumuzdan ziyade yaptığımız tarihimizde ilk oluşu daha da çok heyecanlandırıyor bizi. **Ülkenin dört bir yanından açtığın yolda yürüyenlerin oluşturduğu küçük kızıl nehirler akıyor Amed'e doğru.** Boyasız, sıvasız bakımsız evleri, olanca yoksulluğu ve hafızalarda yer edindirdiği gibi direngenliğiyle karşılıyor bizi Amed. Diyarbakır Serhıldanı sonrası yaşanan tutuklamalar, aranır duruma düşenler başka bir

serhıldanda patlayacak öfkeyi, sessizlik kılıfına bürümüş. Binlerce kişi kurtuluşun yolunun geçtiği dağlarda almış yine soluğu son olaylardan sonra. Amed'de "gerilla" deyince akan sular duruyor, en büyük güven ve en büyük destek onlara "barış" çok sık kullanılsa da...

Adın kazılı Diyarbakır surlarında ve halkının bilincinde...

20 Mayıs'ta Diyarbakır'da Sanat Sokak'ına geldiğimizde etraftaki polis yoğunluğu şaşırtmıyor bizi. Önümüz ve arkamızda Çevik Kuvvet'in oluşturduğu barikat var. Kameralı sivil polis sayısı ise küçük bir ordu oluşturacak kadar var. Her birimizi teker teker çekiyorlar. **Hepimizin yüzünde İbrahim var görmüyor musunuz?** Adlarımız, yüzlerimiz farklı ama aynı davaya adanmış başımız, aynı duygularla çarpıyor yüreğimizi...

Önce flamların indirilmesi için baskı yapıyor, kabul etmiyoruz. Sen gülümsüyorsun bize, her zaman yaptığın gibi. Sonra "Slogan atmayın!" deniliyor. Biz inadına daha çok bağırıyoruz: "Önderimiz İbrahim, İbrahim Kaypakkaya!" Çıkartılacak Yeni TMY'yi uygulamaya çalışıyorlar şimdiden; "İbrahim Kaypakkaya resimlerini taşımak suç" diyorlar, biz bayram yerinde gibi coşkuluyoruz.

Sivil polislerin devam eden tehditleri altında Çilem Önsel arkadaşımız açıklamayı oku-

maya başlıyor. Sürekli bölüyor, kesiyorlar. Arada "Çevik Kuvvet'i yaklaştırm, alın hepsini!" diyorlar. Arkadaş da bizde tehditlere kulak asmadan devam ediyoruz, O okuyor, biz slogan atıyoruz. Polis şefi sinirleniyor; "Slogan atmanın demiştim ben size, bu basın açıklaması değil eylem, alın hepsini!" diyor. Biz zaten gelirken farklı bir şey beklemedik ki sizden!

İbrahim'in ardıllarına ilgi gösteriyor Amed halkı. Büyük bir dikkatle izliyorlar eylemi. Misafir edip, ağırlamak istiyorlar bizi. **Gözaltında Kayıplar Kurultayı** için Diyarbakır'da bulunan Filistinli dostumuz **Halil Ebu Shammala** bize destek olmak için yanı başımızda duruyor. Basın açıklamasının okunmasının ve sloganların atılmasının ardından **Sema Gül** ve **Çilem Önsal**'a GBT kontrolü yapıldı. Eyleme **DDSB** ve **PŞTA** da katılırken **Diyarbakır Gençlik Derneği** ve **DGH**'da destek verdi.

Açıklamamız bitince Kurultay programı içinde yer alan Vedat Aydın'ın mezarını ziyarette destek vermeye Dağkapı Mezarlığı'na gidiyoruz. "Vedat Aydın ölümsüzdür" diye haykırıyoruz hep birlikte.

Dağkapı'dan Mardinkapı'ya doğru yürürken surların üzerinde "PARTİZAN" yazılmasını görüyoruz. Düşman seni ne isminin kazındığı surlardan, ne de emekçi halkın bilincinden silmeyi başaramamış. "Ser verip sır vermeden" direnişinle, açtığın aydınlık yolda hala yaşamaya/yaşatılmaya devam ediyorsun... **Sadece burada değil, her anımızda, her adımımızda yanı başımızdasın, kavgamızdasın!**

TMLGB militanlarından eylem

Elimize e-posta yolu ile ulaşan bir habere göre TKP/ML TMLGB militanları komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın katledilişinin 33. yılı vesilesiyle 16 Mayıs tarihinde Sarıgazi'de "Komünist önder İbrahim Kaypakkaya ölümsüzdür", "İbrahim'den Mehmet'e selam olsun Partiyeye", "Önderimiz İbrahim Kaypakkaya", "Savaş, öğren, ilerle gücümüz TMLGB", "Yaşasın Halk Savaşı", "Yaşasın partimiz TKP/ML, halk ordusu TİKKO, TMLGB" yazılılamaları yapmıştır.

(H. Merkezi)

İbrahim Kaypakkaya için pankart

Almanya'nın Ulm kentinde 19 Mayıs akşamı TKP/ML ve MLKP imzalı İbrahim Kaypakkaya'nın ve ustaların resimlerinin de yer aldığı bir pankart şehrin en işlek caddesinde asılmıştır. Pankart daha sonra polisler tarafından indirilmiştir. Kaypakkaya'nın katledilişinin 33. yıldönümü vesilesiyle devrimci önderleri sahiplenmek ve büyümek açısından böyle bir eylem yapıldığı açıklanmıştır.

(Ulm'den İK okuru)

O'nu anmak; düşüncelerini her alanda yaşatmaktır"

"O'nu anmak, O'nun düşüncelerini her alanda yaşatarak yaşatmak, fikirlerini yaşama uyarlayarak geliştirmek ve devrim idealini gerçekleştirmek için her yerde sınıf kavgamızın öznesi olmaktır" bilinciyle hare-

lüğünde yürütülen kampanyanın finali Almanya'nın Wetzlar şehrindeki Arena salonunda yapıldı.

20 Mayıs 2006 günü binlerce yürek Türkiye proletaryasının bilge önderini anmak için biraraya geldi ve gecenin açılış konuşmasının ardından Enternasyonal Marş hep birlikte söylendi. Başta komünist önder İbrahim Kaypakkaya olmak üzere, tüm devrim ve komünizm şehitleri için yapılan saygı duruşuyla anmaya devam edildi. Ardından hazırlanan dia gösterimi sunuldu.

Program Gece Tertip Komitesi'nin hazırladığı açılış konuşmasıyla devam etti. Daha sonra Grup Haykırış sahnede yerini aldı. Özellikle, **Dilek Polat** yoldaşın anısına besteledikleri ezgi, kitleden büyük bir beğeni topladı. Grup parçayı söylerken "Dilek Polat ölümsüzdür", "Yaşasın Partimiz TKP/ML" sloganları atıldı. Grup Haykırış'tan sonra sahnede yerini alan Viyana Halk Oyunları Ekibi sundukları gösteriden sonra, sahneyi **Koma ÇARNEWA**'ya bıraktı. Okudukları Kürtçe ağıt ve marşlarla, Kürt ulusunun katledilişini dillendirerek, "Kürdistan faşizme mezar olacak" sloganlarının defalarca haykırılmasını sağladılar.

Gece, **Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist Merkez Komitesi**'nin gönderdiği mesajın sunulmasıyla devam etti.

Gecede **Brezilya Komünist Partisi/Kızıl Fraksiyon**, Yunanistan Komünist Partisi/M-L, **İran Marksist-Leninist Organizasyon-Kızıl Yol**, İran Halkın Fedaileri, **ABD Marksist-Leninist Araştırma Grubu**, **MLKP Almanya Komitesi**, **TİKB (Bolşevik) Yurtdışı Komitesi**, **TKİP Yurtdışı Ö-**

gütü, **TİKB Yurtdışı Komitesi**, Tohum Kültür Merkezi, **Su TV**, Partizan, **Yeni Demokrat Gençlik**, **İşçi-Köylü**, **Seferi Yılmaz** mesajları okundu.

Programın akışı esnasında sahne alan **Abidin Biter** yerini **Arzu**'ya bıraktı. "Vartnik burası" ve "İsyan Ateşi"ni birlikte söyleyen Arzu ve Biter kitleden yoğun alkış aldı. Program **Hilmi Yarayıcı**'yla devam etti. Söylediği marş, ağıt ve türkülerle büyük beğeni toplayan Hilmi Yarayıcı kitlenin coşkusuna coşku kattı.

Sahnede **Grup Şiar**'ın yer almasıyla program devam etti. Zaman darlığından kaynaklı sinevizyon gösterimi Grup Şiar eşliğinde sessiz olarak gösterildi. Grup, **18 Mayıs'ı Unutmam** türküsünü kitleyi ayağa davet ederek hep birlikte söyledi. Ardından sahne alan **Suavi**'nin parçaları ile etkinlik sona erdi.

ket eden ve İbrahim Kaypakkaya'yı anmak için oluşturulan **Gece Tertip Komitesi** öncü-